BDP

CURTEA MARȚIALĂ

SVEN HASSEL

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Pagină intenționat goală

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul XII

CURTEA MARȚIALĂ

KRIGSRET
1979

Pagină intenționat goală

Traducere: **THEODOR ATANASIU**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *1d7653ab-0487-4647-a3d4-9f5202d9d884*
Data versiunii curente: *03-12-2023*

Pagină intenționat goală

CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt", acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

*În memoria lui **Ernst Rüben Laguksen**, Comandant al Regimentului de blindate finlandeze, Regimentul de Dragoni Nyland.*
Această carte este dedicată orașului Barcelona, unde am fost înconjurat de o excepțională ospitalitate și unde au fost scrise cele mai multe dintre cărțile mele.

Tragedia soldatului german constă în credința sa că există o motivație rațională pentru continuarea rezistenței și pentru a-și pierde viața. Zile și nopți în șir persistă să facă sacrificii inumane pentru o cauză de mult pierdută.

Oberst Garf von Stauffenberg cu puțin timp înaintea execuției sale, la 20 iulie 1944.

Pierderea unui picior sau numai a labei piciorului nu este nici pe departe atît de gravă. Noile membre artificiale au articulații care de cele mai multe ori funcționează mai bine decît cele adevărate și dacă faci artrită o poți vindeca cu un bidon de ulei.

Porta către Micuțul,
200 de kilometri la nord de Cercul Polar.

Podul

Porta nechează de plăcere și îi oferă fetei un loc pe banca putredă pe care o ocupăm.

Ea rîde, sunetul reverberînd departe în pădure. Stă în picioare, cu soarele în spate și îi putem vedea silueta. Fusta cenușie de uniformă de vară este confecționată dintr-un material subțire, transparent. Ne-am dori ca ea să stea acolo veșnic. Are părul lung și auriu, ca un lan copt de grîu. Nu știe germana și trebuie să ne facem înțeleși într-un gen ciudat de lingua-franca. Porta vorbește ceva, despre care el spune că e finlandeză, dar fata nu-l înțelege.

În rîu sar stropi de apă. Sînt ca niște picături mari de ploaie.

— Ăia trag întruna, spune Gregor laconic. Pierdere de vreme!

— Pierdere de pulbere la distanța asta, replică Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu capac de argint.

— Țîșniturile de apă par să se alerge între ele pe suprafața rîului.

— Nu vă e frică? întreabă fata-soldat, netezindu-și fusta.

— Nu, rîde Porta fără să-i pese. Sînt jalnici pistolarii ăștia fanatici!

— Nu i-am văzut niciodată trăgînd pînă acum, spune ea întinzîndu-și gîtul să vadă mai bine.

— Ne putem apropia puțin, îi sugerează Porta, ajutînd-o pe fată să se ridice. Rîdem de ei de-aici!

— Poți să-mi faci o fotografie? îl întrebă ea, dîndu-i un aparat Leica lui Heide. Apoi se instalează în vîrful dîmbului.

Heide îi face o fotografie, avînd grijă să includă și toate împroșcăturile de apă provocate de gloanțe în lac.

— Hai să facem una cu tine între mine și Micuțul, strigă Porta, cu un zîmbet larg.

Ea rîde și îi ia pe după umeri.

Heide se ghemuiește ca un veritabil fotograf profesionist.

Glonțul exploziv îi sfîșie fetei jumătate de față. Carne, sînge și așchii de oase îl împroașcă pe Porta. O ureche smulsă i se bălăbăne pe piept Micuțului, ca o medalie.

— Un trăgător de elită, un franctiror blestemat! strigă Micuțul, plîngînd la pămînt alături de Porta.

Împing împreună trupul neînsuflețit al fetei în fața lor, să-i protejeze de gloanțe.

— **G**rupa a 2-a! Gata de deplasare! ordonă Bătrînul și își ia pistolul-mitralieră pe umăr. Arată obosit și descurajat.

O barbă sură, nerasă îi acoperă fața. Vechea lui pipă cu capac de argint îi atîrnă tristă în colțul gurii.

Cîțiva se ridică și încep să-și strîngă armele și echipamentul.

Porta și Micuțul stau jos într-o groapă călduroasă pe care au găsit-o și lasă impresia că nimic din tot ce se întîmplă nu îi privește.

— Mi-ați auzit ordinul? strigă Heide insinuant, umflîndu-și pieptul la nivel de *Unteroffizier*[1].

— Iar începe, spune Micuțul furios, arătînd cu Mpi-ul[2] său spre Heide. Ce-o să facem cu el?

— O să-l împușcăm cînd vom avea ocazia, decide Porta scurt.

— Știi, îl legăm de pod chiar înainte de a apăsa pe nenorocitul ăla de mîner și îl lichidăm, și îl incinerăm, așa, dintr-un foc! sugerează Micuțul încîntat.

— Porcule, mîrîie Heide mînios și se îndepărtează.

— Scoateți mîinile din buzunare, loazelor, strigă Bătrînul iritat, îmbrîncindu-l pe Porta.

— Ai înțeles totul anapoda. Nu mă mișc un pas pînă nu-mi beau cafeaua de dimineață, răspunse Porta impasibil.

Micuțul începe să se pregătească de fiert. Umple ibricul cu zăpadă și curînd se înfiripă un foc plăcut.

Fața Bătrînului a căpătat o tentă arămie-roșiatică.

— Ce fel de maimuță sifilitică vă mușcă de cur? În cinci secunde să fiți în picioare sau vă fac eu o ceașcă de cafea de-o s-o țineți minte!

[1] *(germ.)* UNTEROFFIZIER: Subofițer *(n. trad.)*

[2] *(germ.)* MASCHINENPISTOLE: pistol automat *(n. trad.)*

Își rotește Kalașnikovul, deasupra capului ca pe un ciomag.

Porta abia reușește să se ferească în timp ce patul puștii i se îndreaptă în zbor spre cap.

— Pe toți dracii, m-ai fi putut lovi! Nu e nevoie să te-apuci să-i bați pe oameni numai pentru că vor și ei o ceașcă de cafea, acolo, la micul dejun!

— Cafea! strigă Bătrînul cuprins de furie. Unde crezi că te trezești? Într-o excursie, ca să vezi aurora boreală?

— Pe naiba, unde mă trezesc, spune Porta cu încăpățînare. Și, totuși, vreau o cafea! Creierul meu nu începe să funcționeze pînă nu-mi beau cafeaua!

— Are dreptate, admite Micuțul. Păcătoasa asta de armată nu poate face ce poftește cu *noi*. Avem dreptul la cafea. Așa scrie la regulament. Pînă și culii cu capetele pline de tărîțe ai lui Ivan primesc cafeaua înainte de a ieși la luptă și a fi împușcați.

— Tu! Tu n-ai dreptul nici la un pîrț, strigă Bătrînul furios, și dacă nu vă strîngeți echipamentul și nu vă dezlipiți rapid cururile de pe pămînt vă zbor creierii din căpățînile alea seci!

— Fă-o! Isprăvește-o acum! îl îndeamnă Heide cu înverșunare.

Porta toarnă apă peste boabele de cafea. O aromă delicioasă se ridică spre vîrfurile copacilor.

Nările noastre încep să fremete. Curînd întreaga grupă stă jos bucurîndu-se de cafeaua lui Porta. Pînă și Bătrînul acceptă morocănos cana pe care Micuțul i-o oferă cu grație.

— La naiba cu voi toți, mîrîie Bătrînul, suflînd în cană. Grupa cea mai ticăloșită din toată armata, și a trebuit să-mi revină mie! O adunătură de găozari, asta sînteți!

— Nu e deloc gentleman, nu-i așa? remarcă Micuțul către Porta.

— E o sulă proletară, asta e, aș zice eu, declară Porta. La fel de util ca o gaură-n cap!

Micuțul rîde croncănind. E de părere că remarca lui Porta este gluma anului.

— Înghiți așa ceva! întreabă Guri, laponul, fața lățindu-i-se într-un rictus tipic rasei lui.

— Să fiu al dracului dacă o înghit, strigă Bătrînul cu vehemență. M-ați auzit? Am dat un ordin clar: Grupă, marș!

— Nu zbiera atît de tare, îl previne Porta. Vecinii ar putea auzi toată porcăria asta nemțească. E periculos să vorbești nemțește în aceste locuri!

— Asta e, răcnește Bătrînul înfuriat la culme, luîndu-și Mpi-ul de pe umăr.

— Trage și ești mort, îl amenință Micuțul, îndreptîndu-și gura Kalașnikov-ului spre Bătrîn.

— Lasă omul să-și bea cafeaua în tihnă, zice Porta bosumflat. N-o să fie nici un război pînă nu-mi clătesc amigdalele!

— În curul meu, se dă bătut Bătrînul și-și aruncă căciula de blană departe printre copaci.

— Vezi să nu-ți înghețe părul, spuse Micuțul cu o voce prietenoasă. Nu ne-am dotat cu învelitoarea de cap numai pentru paradă, știi!

Porta mai face liniștit încă o oală de cafea. De regulă, rația lui pentru micul dejun este de cinci cești.

— Spune-mi, zice Bătrînul cu o voce periculos de calmă, cît socotești tu că va mai dura această petrecere cu cafea?

— Numai idioții se așteaptă ca oamenii să alerge de colo-colo pe tot mapamondul înainte de a-și bea cafeaua, spune Porta calm, umplînd din nou cănile.

Bătrînul o acceptă pe a sa cu o scuturare a capului dar sare în sus cînd Micuțul începe să facă pîine prăjită.

— Cînd ne întoarcem, vă reclam că refuzați să executați ordinele, amenință el, tremurînd de furie.

— Spune-mi, se întoarce Porta spre Legionar. Ești cel mai vechi membru al acestui club de trăgători. V-au trimis vreodată ăia din Legiunea Străină să vă fie tăiate gîturile de mahomedani fără o ceașcă de cafea în burtă?

— *Non, mon ami*, nu-mi amintesc să se fi întîmplat, răspunde Legionarul, deplin conștient că n-ar fi diplomatic și înțelept, ci ar produce probleme incalculabile dacă ar face altceva decît să fie de acord cu Porta în privința cafelei la micul dejun.

Bătrînul își pierde răbdarea, azvîrle cana și-i zboară cu un șut pîinea prăjită din mînă Micuțului.

— În picioare! Sus! Acum!

— Nu te purta așa cu mîncarea bună, îl dojenește Porta. De unde știi cît de repede ți se va face foame!

— Am mai spus-o și o spun din nou. Nu e un gentleman, oftează Micuțul, strîngînd cu răbdare pîinea de pe jos.

— Fii atent că ți se ridică tensiunea, îl sfătuiește Porta. Îți scurtezi viața dacă te ambalezi atîta!

La puțin timp după acest episod ne deplasăm pe drumul nostru, alunecînd și căzînd din loc în loc pe pantele abrupte. La vremea cinei ajungem la șoseaua ce duce la portul fără ghețuri, o bucată de drum spre nord. Puțin spre est se află o cale ferată cunoscută, construită cu prețul vieții a mii și mii de prizonieri. Se zvonește că este construită pe oase de oameni.

Stăm culcați în zăpadă și privim coloanele nesfîrșite de transport rulînd pe lîngă poziția noastră.

— Adunarea pe drum, ordonă Bătrînul. Urmați-mă în șir cîte unul! Dacă sîntem somați nu răspunde nimeni, decît aceia dintre noi care vorbesc fluent rusa. Restul sînteți pur și simplu surzi și muți.

— *Merde aux veux*![3] Să sperăm că Ivan nu ne miroase, mormăie Legionarul neliniștit.

Pare că se face mai mic.

— Cristosul mă-siI! șuieră Westfalianul ursuz. E ultima dată cînd mai merg într-o incursiune în spatele liniilor vecinilor. Îndată ce ne întoarcem o să-mi trag un glonț în picior.

— O să te coste tărtăcuța dacă te descoperă, spune Porta cu un zîmbet sarcastic.

Puțin la nord-est de Glenegorsk găsim primul dintre podurile mascate.

Patru trenuri lungi de marfă sînt oprite pe linii camuflate în așteptarea drumului liber și la cîțiva kilometri în urmă mai așteaptă un al cincilea.

Pregătim explozivul la liziera pădurii. Avem cinci sănii încărcate cu noile bombe Lewis, cu care abia începusem să fim aprovizionați.

Porta și cu mine sîntem primii de santinelă. Puțin ne pasă. Oricum nu putem dormi, sîntem plini de pilule energizante. Rușii le numesc *prișok porak*. O asemenea pilulă poate să-l țină treaz pe cineva

[3] *(fr.)* Rahat cu carul! *(n. trad.)*

timp de o săptămînă și poate salva viața oamenilor care lucrează în spatele liniilor inamice.

— Ți-ai pierdut mințile, omule, protestez eu cînd Porta își aprinde o țigară. Poți fi văzut pînă la Murmansk!

— Nu te pișa pe tine fiule, îndrugă Porta. Armata Roșie scînteiază toată noaptea! De ce n-aș face-o și eu?

— E vina ta dacă o mierlim!

— N-o s-o simți deloc! spune Porta dur, trăgînd un fum lung din țigară.

A doua zi dis-de-dimineață îl ascultăm pe Heide, expertul nostru în explozivi. Stă în picioare pe un trunchi de copac pentru a ne cuprinde cu privirea pe toți.

— Ascultați-mă, și ascultați-mă bine, găozarilor, strigă el. După cum puteți vedea cu toții, ceea ce am în mînă pare o bucată de cauciuc și puteți face aproape orice doriți cu ea fără să se întîmple nimic. Aruncați-o în foc și ce obțineți este o masă vîscoasă, lipicioasă. Seamănă cu o gumă mestecată, dar nu e. Rahatul ăsta constă dintr-un sfert de termit, amestecat cu oxid metalic și din trei pătrimi de exploziv plastic.

— Ce-i aia plastic? întreabă Micuțul absent.

— Nu-i treaba ta, să știi. Tot ce trebuie să știi tu, e că se numește plastic.

Heide ne arată un tub de cupru.

— Acesta este un tub de cupru și aluminiu, care conține un detonator.

— Ce e aia detonator? întreabă Micuțul, ridicînd mîna ca un elev...

— Nici asta nu-i treaba ta, a naibii să fie ea, i-o taie Heide. Tot ce trebuie tu să știi este că se numește detonator. Și nu mă mai întrerupe cu întrebări tembele! Vă spun tot ce trebuie să știți și asta e suficient. După cum puteți vedea pe tub, sînt opt semne și ele reprezintă opt intervale diferite de timp, încît să putem decide cînd să facă bang-bang. Intervalul cel mai redus este de două minute și n-aș sfătui pe nimeni să-l folosească. Cel mai mare este de două ore. Tubul însuși—îl ridică cu mîndrie, de parcă el însuși l-ar fi inventat—conține un component de mercur. Rupi cu dinții în dreptul acestei fante mici de sticlă, acidul dinăuntru curge și dizolvă plomba care ține percutorul în poziție. Percutorul se declanșează și amorsează bomba. Procesul a început.

— Și apoi face BANG, fir-ar a dracului, exclamă Micuțul cu un rînjet larg.

— Idiotule, mîrîie Heide iritat. Sfîrșește-o cu întreruperile! Nu-ți dai seama că sînt un *Unteroffizier* și superiorul tău?

— Dacă ai fi fost la cavalerie ai fi fost *Unterwachtmeister*[4] și dacă ai fi fost în Regimentul Alpin ai fi fost *Oberjäger*[5]. Ai fi putut fi de asemenea—dacă, adică, ai fi fost la parașutiști, ca Gregor, aici prezent...

— Cînd procesul de detonare a început, continuă Heide cu un aer superior, se degajă o căldură imensă și aceasta aprinde masa explozivului de plastic.

— Și face BANG! spune Micuțul radios.

Heide îi aruncă o privire ucigătoare.

— Toate metalele cunoscute, chiar și oțelul cel mai greu, se topesc în cîteva secunde. Fără acest mic dispozitiv ingenios numit detonator te poți juca cum vrei cu plasticul. Nu se întîmplă nimic, decît că ți se lipesc degetele. Poți sări în foc cu buzunarele pline de plastic. Nu explodezi! Pune-l sub un ciocan, cu abur. Nici o problemă! Însă îndată ce detonatorul e amorsat trebuie să fii atent! Să fugi cît te țin picioarele pentru a scăpa cu viață. Cum ai rupt sticla cu dinții, ia-o la picior! Să fie o distanță de cel puțin cincizeci de metri între tine și centrul exploziei. Dacă vă prinde în acest perimetru vă vor atîrna bojocii din cur și din gît. În ceea ce mă privește aș prefera șaizeci de metri. Cînd ne-au făcut demonstrația asta la Depozitul de Muniții al Armatei din Bamberg, au pierdut doi experți pirotehniști. Au crezut că e de joacă cu bombele Lewis.

— Bamberg! Cunosc locul, strigă Micuțul fericit. Acolo aruncam în aer trenuri și camioane cu un material al naibii căruia îi ziceau TNT[6]. Vreo doi din ăștia amărîți, piro, s-au dus și ei acolo sus. Unul dintre ei era în pat cînd s-a întîmplat. S-a dovedit că un măgar nenorocit de *Gefreiter* îi băgase o porție de încărcătură sub pat și l-a trimis în Împărăția Cerului, care va veni pe această cale.

— Șefii de echipe la mine, ordonă brusc Bătrînul.

— Pace vouă, spune Micuțul ironic, pescuind o țigară de foi enormă din cutia măștii de gaze.

[4] *(germ.)* UNTERWACHTMEISTER: Subvagmistru *(n. trad.)*

[5] *(germ.)* OBERJÄGER: Plutonier de vănători de munte *(n. trad.)*

[6] Trinitrotoluen. *(n. trad.)*

Totdeauna fumează țigări de foi. Le socotește grozave.

Echipei noastre i-a revenit misiunea să supravegheze podul de la nord de Pulosero. Fuseseră plantați arbori pentru camuflare și treaba se executase atît de bine, încît îl descoperim abia cu cîțiva metri înainte de a da de el. Este un pod enorm de cale ferată.

Primisem misiunea să aruncăm în aer poduri și diguri pe tot parcursul pînă la Pitkul. Un tronson de aproape o sută cincizeci de kilometri. Asta ar fi trebuit să scoată din funcțiune drumurile ferate și cele mai importante comunicații rutiere pentru o perioadă considerabilă de timp.

— Oare o să ni se dea o permisie după asta să mergem și noi acasă și să aruncăm o geană pe Reeperbahn? visează Micuțul cu ochii scăldați în lacrimi de poftă.

— Puțin o să le pese de noi și ne vor trimite într-o nouă misiune, fără să ne acorde nici șansa de a face o saună, apreciază Barcelona pesimist.

— Trebuia să fi fost finlandez, spune Porta categoric. Ei sînt tratați ca oamenii.

— Nu privi partea sumbră, strigă Gregor optimist. Sigur ne vor atîrna niște medalii pentru asta.

Lui Gregor îi place „salata de fructe”, ca și lui Heide de altfel.

— Pe Alah, tot ce îmi doresc este o permisie medicală și un somn bun într-un pat curat de spital, oftează Legionarul a lehamite.

— Să fii mulțumit dacă ajungi acasă viu, îl povățuiește Bătrînul pe un ton sec.

— Pot să fiu, zbiară Micuțul. Hai să le facem odată de petrecanie podurilor ăstora și să ne amuzăm puțin pe seama războiului ăsta blestemat.

Ne împărțim explozivii. Ranițele noastre speciale sînt pline ochi. Ne luăm la revedere unul de la altul înainte de a ne risipi în tăcere în deșertul alb de nea și de a ne înfunda în pădure, la liziera îndepărtată a lacurilor înghețate.

Echipa noastră înconjoară albia rîului și continuă de-a lungul drumului ce duce spre nord. Sîntem interceptați de mai multe ori de șoferi și santinele care, din cauza uniformelor noastre, ne iau drept trupe de securitate.

Micuțul e aproape să ne piardă cînd strigă *Arschloch*[7], după un camion rusesc, care ne împroașcă cu zăpadă.

La podul de pe șosea, la sud de Lapland, ne luăm rămas bun de la echipa Legionarului.

— Faceți treaba bine de data asta, îi îndeamnă Micuțul patern. Să explodeze dintr-un singur bang prelung, fiilor, căci altfel nu se va întîmpla nimic cu blestematul ăsta de pod. Dacă aș fi fost în locul vostru l-aș fi rugat pe Micuțul să facă treaba asta pentru voi!

— *Merde*, nu ești tu singurul care să știi cum se aruncă lucrurile în aer, îi răspunde Legionarul și dispare în fruntea echipei sale.

— Podurile sînt printre obiectivele cele mai dificile de explodat, îi spune Micuțul lui Porta. Dacă dozarea încărcăturii nu e corectă, nici un milion de bombe Lewis nu e suficient.

— Ai grijă să n-o faci de oaie într-o bună zi, îi spune Gregor cu țîfnă.

Are o aversiune neurotică față de orice se poate numi explozibil.

— Nu se va întîmpla niciodată, se dă mare Micuțul. Cînd un pod se ia în bețe cu mine, păi podul e ăla care cade-n cur, să fiu al dracului.

După cîteva ore ajungem la podul nostru. Micuțul dă un ocol bătînd cu palma apreciativ transversalele enorme de oțel.

— Să fim iubiți de Domnul, dar spuneți, nu e un pod minunat? rînjește el.

Un tren de marfă lung de un kilometru, tocmai îl traversează huruind. Un soldat în șubă ne face semn cu mîna dintr-un vagon de frîne.

— Băiatul ăla nu știe ce noroc a dat peste el că a prins trenul ăsta, rostește Porta meditativ. De următorul se va alege dracu'!

Podul se dovedește a fi mai dificil decît ne așteptasem. E incredibil de anevoios să te cațări pe betonul neted ca gheața și cînd nu există nimic de ce să te agăți, numai gheață și beton zgrunțuros, care îți sfîșie mîinile.

Micuțul face urît, ca un nebun, de fiecare dată cînd scapă în jos și alunecă pe gheața rîului, caraghios.

— Cine naiba e idiotul care nu s-a gîndit că vom avea nevoie de gheare la picioare? înjură Porta cu năduf în timp ce cade înapoi pentru a douăzecea oară.

[7] *(germ.)* ARSCHLOCH: Găozar *(n. trad.)*

Cînd ajungem în cele din urmă sus, după mai multe ore de efort, dăm peste un nou obstacol care ne descurajează.

Stăm în tăcere și ne holbăm la colacii oribili de sîrmă ghimpată cu care sînt înconjurați de mai multe ori suporții de la mal ai podului, pentru a împiedica accesul la părțile sale cele mai vulnerabile.

— Christoase, fiul iudaic al Dumnezeului german, exclamă Porta, asta ne-ar mai lipsi acum, să cădem într-o capcană, că bombele Lewis, ale lor și ale noastre, ne vor scoate din uniforme mai repede decît ne-a băgat în ele Hitler!

— Mămăliga mă-sii, n-o să mai rămînă nici un nasture pe noi, mormăie Micuțul privind intens sub sîrma ghimpată.

— Ei bine, cu binecuvîntata Fecioară și cu buna tehnologie germană de partea noastră, probabil că o să ne descurcăm, spune Porta filozofic.

— Dac-ar fi să atingem vreo chestie sau alta fără să ne dăm seama, zice Micuțul, o să sărim în aer pe de-a moaca!

— Puțin curaj, strîmbă din nas Gregor.

— Țineți-vă bine de pălării, îi avertizează Porta și începe să taie sîrma.

Primele fire ruginite ne lovesc peste față, Porta obosește repede și îi întinde cleștele Micuțului, care se năpustește asupra sîrmei ca un buldozer.

— La dracu', fii atent neghiobule, îl previne Gregor înspăimîntat. Tai cumva vreo sîrmă care nu trebuia și am încurcat-o cu toții!

— Aici e o nenorocită de mină, strigă Micuțul uluit, aplecîndu-se. Apropie mina spre el cu precauție. Sînt și fire pe aici, continuă el, arătînd spre un mănunchi de cabluri cenușii care trec pe sub mină.

— Fii atent, fii atent, strigă Porta nervos. Las-o unde e și desfă-i calota! Noi coborîm în timp ce tu o dezamorsezi. Nu-i nevoie să ne omoare pe toți!

Imperturbabil, Micuțul începe să dezamorseze monstrul, deșurubează detonatorul și-i dă drumul, acesta rămînînd agățat printre noi.

Ne e atît de frică, încît abia respirăm.

— Fii mai atent, ce naiba, îi strigă Porta Micuțului, care a mai găsit trei mine de un tip pe care nu-l mai văzusem înainte.

— Uite aici! țipă Micuțul captivat. Au o chestie micuță care se poate îndoi!

— Christoase, n-o îndoi! răcnește Porta cuprins de frică. E nenorocitul de detonator!

— Și ce vrei să fac cu el? întreabă Micuțul indiferent. Să-l iau în dinți!

— Lasă-l așa, pentru Dumnezeu, geme Gregor, înnebunit de spaimă.

— Nu pot să tai sîrma mai departe fără să explodeze chestia! explică Micuțul pipăind cu precauție mina cea mai apropiată.

— Nu are nici o clapă roșie într-o parte? întreabă Porta, ajungînd de-a binelea jos, în spatele unui pilon masiv de beton.

Un tren de marfă duduie peste pod. Amuțim cu toții în timp ce trece pe deasupra noastră.

— Ei drăcia dracului, plouă, spuse Micuțul cu un aer surprins, după ce a trecut trenul.

— Unul dintre băieții vecinului s-a pișat pe tine, strigă Porta convulsionat de rîs.

— O să-l strîng de gît pe nenorocit, vociferează Micuțul, amenințînd cu pumnul trenul care vuia în depărtare. Nimeni nu scapă cu una, cu două, dacă se pișă pe mine! Put acum ca o latrină din spatele casei. A mai rămas, comuniștilor, să vă și căcați și în capul meu păduchios!

— O să poți să te speli cînd ne întoarcem, rînjește Porta. Mai bine să te atingă niște căcat decît un șrapnel! Vezi dacă minele alea ticăloase au un buton roșu într-o parte!

— Există o clapetă roșie, afirmă Micuțul, și încă una mare. Toată istoria revoluției socialiste e scrisă pe ea.

— Ce scrie? întreabă Porta.

— N-au început să-mi plătească încă bani ca translator de rusă, spuse Micuțul insolent.

— Acum s-o luăm ușurel cu ea și să vedem ce se întîmplă, zice Porta. Apasă pe clapeta roșie și în același timp ține pîrghia. Dacă pîrghia se deplasează, atunci sare în aer!

— Foarte interesant, zbiară Micuțul, vocea răsunîndu-i sub pod.

— Nebun ca un blestemat de iepure în călduri, mormăie Gregor resemnat, intrînd mai adînc în zăpadă.

— Nu-i nevoie să te adăpostești, îl consolează Porta. Sîntem destul de în siguranță aici jos. De obicei minele explodează în sus!

— Dar Micuțul? întreb eu cu inocență.

— Va muri pentru onoarea Marii Germanii și numele lui va fi gravat pe monumentul eroilor din fața cazărmii, declamă Porta cu fatalism.

— Am împins-o înăuntru, zbiară Micuțul impasibil. Și mai departe?

— Îndoai-o spre interior, dar încet! Dacă începe să fîsîie, sari aici la noi, dar *mișcă*, odată, dacă nu te-ai plictisit să mai trăiești!

— E moartă ca o lindină, răspunde Micuțul. Dar cred că s-ar putea și să facă doar pe moarta.

— Acum deschide capacul, explică Porta. Vîră-ți mîna în gaură, pipăie după un dispozitiv pătrat și trage-l în jos.

— Am rezolvat-o, spune Micuțul pe un ton satisfăcut, azvîrlind mina peste margine. Potrivesc rapid și restul, ca un turc în călduri care regulează o herghelie de fetișcane!

— Fii atent, îl previne Porta, ai grijă și ține pîrghia aia strîns! Dacă îi dai drumul, e ultima mină cu care mai ai de-a face!

— Mai așteaptă puțin înainte să te caci pe tine, se fălește Micuțul, sigur pe el. N-am ratat încă nici una. E în regulă și poți veni sus acum!

— Vezi unde tai acum, îi spune Porta. Se poate să se fi încurcat vreun fir în sîrmă și vai de curul nostru dacă-l tai!

Plasăm detonatoarele dezarmate sub cilindrii mari de oțel. Porta e de părere că nu pot fi prea periculoase acolo.

Ne croim încet drum prin sîrmă la traversele de susținere, avînd grijă să nu declanșăm vreo mină.

Asud de spaimă, în ciuda frigului arctic. Sînt la fel de înfricoșat ca și Gregor. În timpul multelor ore cît am lucrat sub pod, pe deasupra noastră au trecut nenumărate trenuri. Ne ținem prelatele deasupra capetelor pentru a evita o experiență ca a Micuțului.

După ce am terminat, în fine, cu sîrma ghimpată, începe treaba serioasă—să aducem explozivul de la sănii acolo sus. Mi-a revenit sarcina cea mai păcătoasă, să car bombele Lewis de la sănii pînă la piciorul pilonilor. După aproape două ore de cărat sînt atît de epuizat, încît cad

în zăpadă și refuz să mai continui fără o pauză. Brațele și spinarea mă dor atît de tare încît sînt gata să țip de durere la cea mai mică mișcare.

Porta și Micuțul s-au angajat într-o dispută înverșunată, și anume care dintre ei să pună explozibilul.

— Dacă luăm fiecare cîte un pilon, o să meargă mai repede, spune Micuțul, care e ahtiat să pună mîna pe bombele Lewis.

— Faci cum îți spun, closet ambulant! zbiară Porta aruncînd cu o cheie de buloane după el.

— Nu ești mai mare-n grad ca mine, turbează Micuțul. Un *Obergefreiter* este un *Obergefreiter* și nici Dumnezeu, nici Dracul nu-i poate spune vreunuia ca el ce să facă. Unde naiba am ajunge, te întreb, dacă orice nenorocit de *Obergefreiter* s-ar apuca să le dea ordine altor *Obergefreiteri*?

— Am urmat Școala Militară de Muniții și Explozibili din Bamberg! se cocoșește Porta, în timp ce tu te pișai în țărînă la Școala de Manutanță a Armatei, învățînd cum să strici varza murată! Pînă și tu ar trebui să fii în stare să accepți că în meseria asta eu sînt șeful!

— M-ai făcut praf, răspunde Micuțul cu pizmă. Ca și cum eu n-aș fi fost la Bamberg. Mi-au dat chiar o medalie pentru sîrguință deosebită, care a costat viața a doi instructori!

După încă multă ceartă și sfadă, cad de acord să-și împartă munca între ei. Micuțul găsește o cale inteligentă de a fixa bombele de piloni, astfel încît să nu cadă. Însă lucrul cel mai important e conectarea lor cum se cuvine.

E noapte tîrziu și abia am terminat o latură a podului. Dar Porta își cere cina.

— Ți s-a urcat prostia de la cur pînă la creier, strigă Gregor isterizat. E sinucidere curată să te așezi la masă în locul ăsta, chiar sub podul lui Ivan!

— L-ar lovi damblaua dacă ne-ar găsi aici, nu-i așa? rînjește Micuțul nepăsător.

Însă Porta își cere cu încăpățînare cina la care are dreptul după regulament.

În timp ce mîncăm, patrule de securitate NKVD trec pe deasupra capetelor noastre. Sînt atît de aproape încît le-am putea atinge ridicînd numai mîinile și strecurîndu-le printre scîndurile podului.

Pentru a ajunge în partea cealaltă a podului, facem un tur de forță extrem de periculos și în mai multe rînduri sîntem pe punctul de a cădea. Cînd ajungem, mai avem de tăiat o mulțime din sîrma aia ghimpată blestemată.

Aruncăm explozivii de la o bază la alta a fiecărui pilon. Amorsele sînt cele mai periculoase, o lovitură le poate declanșa. Dacă ne-ar scăpa vreuna, patrulele de securitate s-ar năpusti într-o clipă asupra noastră, și nu ne facem nici o iluzie în privința tratamentului care ni l-ar aplica.

— Te pricepi destul de bine la astea, îl laudă Porta pe Micuțul, bătîndu-l ușor cu mîna pe spate.

— Cît timp ținem lupul departe de casă, rînjește Micuțul cu plăcere, încercuind cea mai apropiată bază de beton cu bombe Lewis.

Se balansează sub pod cu agilitatea unei maimuțe, pentru a lega strîns sistemul de fire.

Mă apucă amețeala numai cînd mă uit la el.

— Cum dracu' face el asta? mormăie Gregor nervos.

— Pentru numele Sfintei Agnes, nu-l întreba, îl avertizează Porta. L-ar putea face să cadă. Nici nu-și dă seama ce al naibii de periculos este!

Un zgomot slab ne face să ridicăm ochii. Trei militari NKVD trec pe pod, pe deasupra capetelor noastre. Se aude clănțănitul de avertizare al automatelor.

— Adolf ar trebui să facă o încercare! zbiară Micuțul subit, vocea răsunîndu-i prin tăcere.

Îmi smulg automatul de pe umăr și țintesc spre patrula de securitate de pe pod.

Un tren vine cu un zgomot asurzitor din depărtare. Detunătura salvei este înecată de zgomot.

Trei bărbați în mantale de blană se răstoarnă peste balustrada joasă a podului și se învîrtesc în cădere, ajungînd printre blocurile de gheață, jos, departe.

Porta se uită cu precauție în sus printre două vagoane de dormit. Din fericire n-au fost decît trei militari.

Cu un scrîșnet de oțel pe oțel, trenul traversează podul.

— De ce tragi? strigă Micuțul cuprins de uimire, privind pe după un pilon de beton. Vrei să ne sperii de moarte pe toți, asta vrei?

— Pentru că nu poți tu să-ți ții fleanca aia mare, nenorocită, hamburgheză, răspunde Porta cu dușmănie. Nu ți-am spus să nu vorbești nemțește prin părțile astea?

Făcîndu-ne semnele luminoase între noi, reușim să mușcăm capsulele de sticlă și să le deschidem în același moment, asigurînd sincronizarea exploziilor. Lucrul acesta e foarte important în cazul unui pod de felul ăsta. Altminteri se va rupe numai în anumite puncte și inginerii ruși le pot repara cu ușurință.

Porta este ultimul care pleacă de la pod. Trage după el un fir de sîrmă subțire și după cotul rîului o conectează la generatorul pe care Micuțul îl poartă în spate.

Ne plasăm și noi la o distanță de protecție față de pod, pe partea cealaltă a lacului.

Micuțul învîrte nebunește de mîner, ca să producă curenții de inducție necesar exploziei, în timp ce Gregor se uită la ampermetrul care ne arată cînd avem suficient curent la dispoziție.

Micuțul își trage puțin sufletul după activitatea intensă și își aprinde un trabuc. Un asemenea moment solemn, după el, se cinstește cu o țigară de foi. Cu expresia unui preot aruncînd țărînă peste rămășițele unui mareșal căzut la datorie, trage plonjorul în poziție de declanșare și scoate un chicotit din burtă.

— Țineți-vă bine de pălării, băieți, e gata de drum, spune el solemn, mîngîind ușor cu palma cutia generatorului.

— Să nu apeși pînă nu-ți spun eu, îi atrage atenția Porta nervos. Întîi amorsa trebuie să pornească prima, altfel nu se va întîmpla nimic cu podul ăsta afurisit!

— Christosul mă-sii! țipă Micuțul îngrozit, asta ar fi ca și cum ai merge la cinematograf și ai descoperi că un ovrei și-a băgat coada în filmul ăla nenorocit.

— Se poate întîmpla, spune Porta cu seriozitate. Mi s-a întîmplat mie odată la Berlin.

— Nu vă fie teamă, ne asigură Micuțul. N-am întîlnit încă un pod să nu-i pot veni de hac! Și bagatela asta de podeț n-o să fie primul!

— Podeț, zici? întreabă Gregor cu mirare. E cel mai mare pod pe care l-am văzut vreodată!

— Clătește-ți deci ochii cît mai ai ocazia, rîde Micuțul hîrîit. Cîteva minute încă și nu vei mai avea de ce să te minunezi!

Un tren de marfă tras de două locomotive mari rulează lent spre podul minat. Un stegulеț roșu flutură la fiecare al doilea vagon.

— Sfîntă Agnes, mamă vitregă a lui Dumnezeu, strigă Porta cu ochii cît cepele. Un tren cu muniții!

— Și uite și autocisternele pline ochi cu petrol, strigă Micuțul arătînd spre șosea unde un șir lung de camioane înaintează paralel cu linia ferată.

— Țineți-vă bine, le spune Porta cu îngrijorare, sau riscăm să zburăm în aer cu tot cu podul ăsta blestemat!

— Sper să nu observe că detonatoarele au început să fîsîie, spune Gregor misterios, privind coloana de autocisterne cu petrol lungă de un kilometru prin binoclu. Să ne aibă în pază Dumnezeu pe toți, e benzină suficientă aici pentru o armată întreagă!

— Curaj, îl liniștește Micuțul pe un ton patern. Vor zbura pe Calea Lactee și se vor uita aici jos la noi înainte de a mai avea timp să se întrebe ceva.

— Tontule, ar fi trebuit să legăm detonatoarele mai din scurt, spune Porta cu supărare în glas. Nu trebuie să dai crezare la tot ce-ți îndrugă tîmpiții ăia de la Bamberg. Știm mai mult decît vor învăța ei vreodată.

— Ca și despre Crăciun, nu-i așa? Cînd tragi cu ochiul prin gaura cheii să vezi pomul de Crăciun pe care l-a șterpelit taică-tău și încerci să descoperi care sînt cadourile pe care le-au cumpărat părinții în rate, spune Micuțul cu o expresie de fericire pe figură.

— Dacă nu sare în aer, Curtea Msarțială ne paște, spune Gregor misterios, ducîndu-și din nou binoclul la ochi.

— Iar dacă sare, rîde Porta larg, și ne prinde Ivan, o să avem un alt fel de Curte Marțială!

— O, nu vă mai gîndiți atît de mult, spune Micuțul cu optimism. Orice-ai face, în armată te pot încălța cu ceva! Curțile Marțiale sînt oricînd la dispoziție, așteptîndu-și clienții!

Cu un zgomot asemănător unui tunet îndepărtat, trenul huruie peste pod și de la celălalt capăt alt tren începe să ruleze spre el.

— Păcat, numai vagoane goale, oftează Micuțul bosumflat.

Cîteva flăcări izbucnesc la ambele capete ale podului.

— Focoasele au pornit, strigă Porta holbîndu-se cu speranță la podul lung.

Micuțul se lasă pe generator cu toată greutatea.

O fantastică limbă de foc, galben-roșiatică, țîșnește spre cer și se lățește într-un nor ca o ciupercă gigantică. Podul se ridică pe toată lungimea lui, spre norii negri amenințători. Ambele trenuri de marfă se duc și ele cu el, fără ca măcar vreun vagon să se răstoarne. Apoi totul se desface în milioane de bucăți. Un set de boghiuri se prăbușesc la cîțiva metri de noi.

Cisternele se deplasează atît de aproape, una în spatele celeilalte, încît n-au nici o posibilitate să întoarcă. Sînt aruncate în aer în vîrtejuri și șuvoaie de petrol în flăcări se revarsă peste lacul înghețat.

Cisternele masive sînt azvîrlite în toate părțile, ca niște jucării. Petrolul țîșnește pretutindeni, născînd noi focuri strălucitoare, roșietice. Apoi, puțin cu întîrziere, suflul exploziei ne izbește cu o forță teribilă.

Sînt azvîrlit la mai mulți metri depărtare pe gheață. Însă totul se petrece atît de iute încît nici nu am măcar timp să-mi fie frică.

Cu cutia și cablurile smulse pe care le tîrăște după el, Micuțul zboară glonț peste lac și dispare printre copacii din depărtare.

Porta este catapultat în aer într-o volută, se răsucește de mai multe ori și aterizează într-un morman uriaș de zăpadă.

Gregor a dispărut complet. Îl găsim departe, în viroagă, între doi copaci contorsionați de furtună. Avem mult de furcă pînă să-l scoatem de acolo.

— Sfîntă Barbara, strigă Porta. Bombele astea Lewis fac într-adevăr o treabă bună!

— O să ne smulgă boașele din rădăcină, dacă pun mîna pe noi, ne prezice Gregor amenințător, examinînd alarmat împrejurimile.

— Ivan are alte lucruri la care să se gîndească acum, decît să ne caute pe noi, spune Porta cu optimism. Asta o să-i învețe minte să-și mai conducă prăpăditele alea de camioane cu luminile complet aprinse, de parcă noi n-am exista!

— Acum știu și ei, în orice caz, că e război, nu glumă, spune Micuțul cu un rînjet satisfăcut.

— Să mergem, mai bine, spune Porta hotărît. Mai sînt numai cîteva ore pînă la locul de întîlnire și ăia nu ne așteaptă la infinit. Nu-mi prea surîde ideea ca noi patru să fim obligați să ajungem la ai noștri pe cont propriu!

Cînd sosim îi găsim pe toți acolo, dar misiunea nu a fost îndeplinită fără pierderi serioase. Oamenii din grupa întîi au căzut într-o ambuscadă înainte de a ajunge la obiectiv. Au fost executați pe loc și cadavrele lor părăsite în zăpadă, hrană pentru lupi. Grupa a 2-a, cea a Bătrînului, a pierdut nouă oameni. Au mai rămas numai cinci din grupa a 3-a. Restul au fost uciși pentru că explozibilii s-au declanșat prematur.

— S-a ales praful de ei, explică un *Gefreiter* cu gesturi expresive.

— Ați făcut un zgomot îngrozitor, voi ăștia, spuse Westfalianul. Ce naiba a fost, de fapt?

— Am luat cu noi și cîteva tone din muniția lor cînd am făcut treaba, răspunse Porta țanțoș.

— Și nici nu v-ați rănit măcar? întreabă Barcelona cu uimire.

— Numai în sentimente, răspunde Micuțul laconic.

Leutnantul Blücher a dispărut fără urmă, împreună cu cea mai mare parte din grupa a 4-a. Numai opt oameni se mai întorc la punctul de întîlnire, și sînt atît de șocați încît nu putem obține vreo explicație clară de la ei. Îngăimă ceva despre securiști și tortură, și probabil că vor eșua în vreunul din spitalele de psihiatrie ale armatei, cînd ne vom întoarce. Maladia bizară care-i apucă pe soldații angajați în luptele de gherilă din spatele liniilor inamice îi apucase și pe ei.

Stăm îngropați într-o cazemată de zăpadă, timp de trei zile, așteptînd ca activitatea rușilor să se mai domolească, înainte de a ne deplasa mai departe. În cîteva rînduri le auzim schiurile scîrțîind pe zăpadă, nu foarte departe de unde stăm în așteptare.

Nu putem dormi nici unul. Pilulele energizante își fac efectul. Porta încearcă să ne scurteze așteptarea, spunîndu-ne povestea unui *Gefreiter* pe care-l întîlnise cîndva la Școala de Muniții și Explozivi din Bamberg.

— Era un tip cam nebun din Dresda, începe el. Tot atît de nebun ca și rusul ăla de la Harkov care a trecut la noi, și a mîncat postav, de

parc-ar fi fost un fel de molie. Acest *Gefreiter* din Dresda era un mîncător de sticlă profesionist. Cum vedea o oglindă sau orice gen de pahar scump, îl înhăța și îl mînca. Foarte curînd n-a mai rămas nici o oglindă în companie, *Gefreiterul* mîncător de sticlă din Dresda le halise pe toate.

Celelalte companii aveau obiceiul să vină pe la noi în fiecare seară cu oglinzi și alte obiecte de sticlă și el le mînca una după alta. Trebuiau, desigur, să plătească ceva ca să-l vadă făcînd așa ceva. Eu eram casierul. După puțin timp a halit toate oglinzile din regiment, una cîte una, pe toate. Prețul oglinzilor crescuse considerabil.

Am rezolvat penuria de oglinzi șterpelind oglinzi din oraș și, nu peste multă vreme, nu mai rămăsese nici o oglindă în tot orașul Bamberg. Cazul a ajuns, bineînțeles, la *Kripo*. La început au rîs de el și au vrut să știe cine ar putea fi atît de nebun încît să șterpelească oglinzi, și l-au băgat la zdup pe tipul care a raportat. Dar cînd au descoperit că și toate oglinzile lor au dispărut, au schimbat imediat foaia.

Curînd după asta a făcut picioare oglinda *Gauleiterului*, după aceea cea a Generalului Comandant. Devenise o afacere strașnică, și aș fi putut s-o duc tot așa cît am stat la Bamberg, dacă nebunul ăla de *Gefreiter* mîncător de sticlă n-ar fi cerut să fie mutat la KDF[8], în interes de serviciu. Idiotul căzuse în mania grandorii și se autoconvinsese că era un artist și că Adolf ar putea fi interesat să-l vadă mîncînd oglinzi. Directorul departamentului de divertisment al armatei din Bamberg, un preot, l-a dat pe ușă afară cît ai clipi din ochi.

„Să mănînci sticlă nu este *artă*”, a țipat acesta după el, destul de surescitat. „O să mai auzi tu despre asta, *Gefreiter*!” Copoii l-au înhățat în aceeași seară. Avusese grijă preotul. Sigur că am întreprins demersuri pentru a-l scoate de acolo, băiatul era o comoară. Însă din păcate s-a spînzurat în celulă. Ultimele sale cuvinte erau scrise pe zid: „A mînca sticlă este artă! *Heil Hitler*!”

— Am cunoscut cîndva un individ care avea obiceiul să mănînce lame de ras și să le scoată pe partea cealaltă în mici bare de oțel, povestește Micuțul. Și le vindea bețivilor de pe Reeperbahn!

Devreme, într-o dimineață cenușie, ajungem la ai noștri. Cei morți în urma bombardamentului din timpul nopții zac încă prin

[8] *(germ.)* KRAFT DURCH FREUDE: organizație pentru sport și activități recreative. *(n. trad.)*

preajmă. Rușii bombardaseră zona aproape treizeci de minute, ca răzbunare, cînd și-au dat seama că reușim să le străpungem din nou liniile.

Sîntem culeși de niște camioane mai tîrziu, după-amiază, și descărcați atît de adînc în spatele frontului încît mai auzim artileria doar ca un zvon în depărtare. Însă timp de mai multe zile avem o stare stranie, tot mai umblăm de colo-colo și ne îndreptăm Mpi-urile spre orice persoană ne iese-n cale, strigînd:

— *Stoi*!

Una peste alta, nu mai avem altceva în cap decît pîrîiturile Mpi-urilor și fîșîitul cuțitelor de luptă, dar după mai multe runde de saună și puțină distracție cu fetele în uniformă, starea asta dispare treptat. Numai grupa a 4-a nu reușește să se descotorosească de boală, ba dimpotrivă, le e atît de rău încît sîntem obligați să-i legăm cu propriile centuri pînă ce vor putea fi luați și duși la psihiatrie. Nu-i mai vedem niciodată.

Cînd vine vremea să ne regrupăm și găurile din unitate au fost completate cu noi oameni, sîntem aproape deplin restabiliți și eliberați de frica permanentă de a fi uciși oriunde ne-am duce.

Pagină intenționat goală

Cînd aceia care acționînd de bună credință își ridică glasul împotriva domniei teroarei și sînt trimiși în lagărele de concentrare și stigmatizați drept calomniatori, atunci ceva trebuie să fie putred în esența acestei mișcări.

General-colonel von Fritsch,
6 iunie 1936

Grupul de luptă

În timpul deplasării înapoi la tabăra din pădure, Micuțul stă cu capul scos pe fereastră tot drumul pentru ca vîntul să-i răcorească găurile căpătate pe față în urma unei lupte înverșunate catch-catch, de trei ore, cu o finlandeză uriașă. Premiul dacă o învingeai era de 1500 de mărci finlandeze și douăsprezece sticle de votcă.

— Sînt ca și ale noastre, a spus Micuțul cînd a plonjat în ring.

La început femeia i-a smuls cu dinții jumătate din nas și i l-a mestecat așa cum mestecă cîinele un cîrnat. Apoi Micuțul și-a pierdut o parte din urechea stîngă. Cum încă nu se dădu bătut, muierea i-a rupt trei degete de la mîna dreaptă și i-a sfîșiat degetul mic de la stînga. Nu s-a dat bătut pînă ce ea n-a început să-i zdrobească fuduliile.

Pe cînd erau duși amîndoi la sanatoriul de campanie, ne întrebam de ce femeia mergea de-a-ndărătelea. Am descoperit mai tîrziu că Micuțul îi răsucise ambele picioare.

Sus, în camion, cîțiva soldați foarte ciudați, pe care am fost trimiși să-i luăm, țipă și fac tărăboi. Vorbesc de parcă ar avea un cartof încins în gură. Nici unul nu poartă însemnele gradului. Fac parte dintr-un batalion de fortificații cu un număr mare și nu au arme la ei. Cînd le mai aruncăm cîte o vorbă rîd de parcă am fi spus ceva caraghios.

Bătrînul este primul care descoperă că sînt debili mintal. Înainte de începerea marii ofensive sînt constrînși să intre într-un cîmp minat, sub comanda unor indivizi de la SS Dirlewanger, pentru a-l face să explodeze. În 1940 armata franceză a folosit porci în acest scop. Dar, în conformitate cu noile legi germane privind puritatea rasială, orice material uman inutil trebuie eliminat. Și astfel, personalul batalionului 999 de fortificații a conceput această soluție, valorificînd, întrucîtva, pe cei cu deficiențe mintale, decît să-i trimită pur și simplu la Giessen unde să fie uciși cu o injecție. Un mod de a rezolva lucrurile care a primit numele destul de elegant de „eutanasie”.

Copacii trosnesc de frig. Viscolul spulberă zăpada pufoasă în fețele noastre biciuite de ger. Nu ne imaginasem vreodată că ar putea fi atît de frig. Ne-am transformat în carne congelată ambulantă. Oasele ne pîrîie prin trup și carnea ne atîrnă în fîșii. Părți de corp și măruntaie de om însîngerate atîrnă bălăbănindu-se în tufișurile acoperite de omăt.

O mitralieră calibrul 42 scoate moarte pe gura țevii iar mortierele grele își scuipă grenadele care cad cu un sunet sec, de bufnitură în apă. O căprioară cade din cer cu picioarele rășchirate în sus. Țipă sfîșietor în cădere, se izbește de zăpada înghețată bocnă și se face țăndări într-o ploaie de stropi de sînge și măruntaie.

Doi ofițeri ruși în mantale îmblănite ies clătinîndu-se din tufișuri. Cine pe cine sprijină, este imposibil de spus. Rîd de se prăpădesc. Sînt nebuni? Sau nebuni de băutură? Unul și-a pierdut căciula de blană. Părul lui roșu, tuns scurt, i se ițește în afară ca părul porcului. Gerul îi săpase găuri adînci pe față.

Legionarul îndreaptă mitraliera spre cei doi ofițeri. Dîrele trasoarelor li se înfig în burtă. Cei doi, ținîndu-se încă pe după umeri, cad în zăpada care se înroșește imediat. Rîsetele lor nebunești se pierd într-o rafală lungă, mortală. O „orgă a lui Stalin” urlă și țiuie. Rachetele smulg copacii din rădăcini iar zăpada clocotește ca un terci de ovăz. Un fum otrăvitor roșu-cenușiu înaintează în valuri aproape de sol.

Unii dintre noi își pun măștile de gaze. Fumul ne arde plămînii. De ce una din părți n-ar începe să folosească gaze? Toți am primit proiectile cu gaze și noi nu ni le-am adus pe ale noastre, numai de distracție, nu-i așa?

Îmi caut masca de gaze și apoi îmi amintesc că am aruncat-o cu mult timp în urmă. Săculețul în care stătea e plin acum cu tot felul de alte lucruri, dar nu mai are masca de gaze. E un loc bun de păstrat țigările la uscat. Nu sînt singurul care își caută în zadar masca de gaze.

Fumul se dispersează pretutindeni, ascunzînd totul. Nu putem distinge nici o țintă, dar continuăm să tragem pînă ce armele ni se încing la roșu. O sanie blindată trece în goană pe lîngă noi, ca o stafie scuipînd limbi lungi de foc prin armătura din față. E atît de aproape de noi încît n-ar fi nevoie decît să întindem mîna pentru a-i putea atinge lanțurile antiderapante care bat cu zgomot.

Porta aruncă o mină sub turelă. Prin chepeng zboară resturi de oameni. O flamă uriașă galben-roșiatică țîșnește spre cer și un val de dogoare ne învăluie ca o pătură caldă.

— Fir-ar să fie! murmură Porta dezgustat, aruncînd un braț smuls într-o parte.

Oțelul se ciocnește de oțel și pămîntul înghețat pîrîie și geme. O duhoare grețoasă de sînge și motorină încinsă ne învăluie. Auzim țipete bestiale și din pădure se năpustește o hoardă de soldați. Automatele clănțăne pînă ce încărcătoarele se golesc, apoi lupta continuă cu pumnale de atac, baionete și cazmale de infanterie bine ascuțite. Lupta este atît de încrîncenată în această ciocnire infernală corp la corp, încît nimănui nu mai are timp să-i fie frică de moarte.

Ochii mă ustură, durerea mă străpunge în inimă ca o baionetă. Mîinile mi se lipesc de atîta sînge. Manevrez cazmaua ca pe-o măciucă. Mai presus de orice trebuie să-i țin la distanță.

Un aruncător de flăcări șuieră. Miroase a carne arsă și a petrol încins. E Porta. Micuțul duce containerul plin. Iarăși și iarăși flacăra oribilă șuieră peste zăpadă.

Corpurile oamenilor ard, copacii ard, pînă și zăpada parcă a luat foc. Dracul însuși ar înțepeni de spaimă dacă ar vedea un aruncător de flăcări în acțiune, ar fi un rafinament chiar și pentru focurile Gheenei.

Focul ți se împroașcă în ochi. Fețele oamenilor sînt zdrobite precum cojile de ou. Trupurile sînt azvîrlite în aer spre cerul arctic și cad înapoi în zăpadă. Morții sînt din nou uciși și răsuciși, la infinit.

Un bombardier *Rata* iese zbîrnîind din nori și pică precum o cometă drept în pămînt. Explodează ca o bubuitură uriașă aurie. Aurora boreală străfulgeră cerul de la un capăt la altul, ca o mare sălbatică și nebună de văpăi. Pămîntul este ca o zahana imensă și pute ca o latrină în clocot.

Simt o lovitură în umăr, înșfac mitraliera și mă năpustesc, gîfîind și tușind. Heide, care se află aproape în urma mea, se poticnește și se duce de-a berbeleacul pe o pantă. Un automat răpăie o rafală lungă, dușmănoasă. Desfac crăcana mitralierei, mă trîntesc la pămînt în spatele ei și-mi fixez patul în umăr, Heide ghidează banda lungă cu cartușe.

Îi zăresc. Mitraliera răpăie și cartușele trasoare lasă dîre printre copaci.

O făptură albă își aruncă mîinile în sus. Un țipăt prelung de jale. O grenadă de mînă se rostogolește prin aer, o bufnitură surdă și totul reintră în liniște.

— Să mergem, mîrîie Heide.

A și luat-o din loc.

Înfășor banda cu cartușe în jurul culatei, arunc mitraliera pe umăr și mă reped după el. Nu vreau să rămîn singur.

— Așteaptă-mă, țip eu.

— Puțin îmi pasă de tine, strigă el, fără să slăbească pasul.

Nimic nu-i mai rău decît o retragere. Alergi să-ți salvezi viața, cu moartea pe urmele tale.

Porta mă ajunge din urmă, mă depășește într-o trombă de zăpadă. Micuțul vine și el după noi, luptîndu-se din răsputeri cu cele două containere grele și cu aruncătoare de flăcări în spinare. Își ține cu o mînă melonul cenușiu deschis. Mă prăbușesc, mă ghemuiesc în zăpadă. Pentru o clipă mă las purtat într-un vis de spaimă.

— Sus cu tine, răcnește Gregor, sau îți dau un șut în cur de ajungi pînă-n împărăția cerului.

Furia îmi dă putere, mă ridic în picioare și înaintez clătinîndu-mă prin zăpada mare.

Înapoi, în inima pădurii, ne strîngem și formăm un grup de luptă. Un amestec straniu de toate soiurile de regimente: trăgători fără arme, tanchiști fără tancuri, bucătari, sanitari, șoferi și chiar doi marinari, o adunătură pestriță.

Un *Oberst* de infanterie, pe care nu-l mai văzusem niciodată, preia comanda. Are un monoclu înfipt bine într-un ochi. Știe ce vrea.

— Să ieșim de-aici cît putem mai repede, spune Barcelona, împingînd un alt încărcător în Mpi-ul său. Adunătura asta pute a eroi și a Valhalla[1]!

— Unde dracu' o fi Ivan? întreabă Porta surprins, aruncînd o ocheadă peste un parapet mare de zăpadă.

În cursul nopții săpăm și construim cuiburi pentru mitraliere, din blocuri de zăpadă. Facem un foc și încălzim pietre plate. Le legăm în jurul închizătorilor mitralierelor, împreună cu efecte de flanelă. Viața la Cercul Polar ne-a învățat o mulțime de lucruri pe care ei nici nu se gîndiseră să ni le spună la pregătirea militară.

[1] Lumea de apoi a războinicilor în mitologia scandinavă. *(n. trad.)*

Înainte de a termina construirea pozițiilor sîntem obligați să ne retragem din nou. Avem peste trei sute de răniți cu noi. Nu dispunem de nimic cu care să-i ajutăm, toate trusele de prim-ajutor au fost de mult consumate și folosim ca bandaje zdrențe murdare din uniforme. O duhoare de putrefacție se ridică din aceste cadavre vii. Își întind spre noi brațele scheletice și stăruie să primească ajutor, unii ne imploră să le dăm o armă pentru a-și pune capăt durerilor chinuitoare. Alții zac în tăcere și ne privesc cu ochii care cerșesc îndurare.

— Nu ne părăsiți, camarade, murmură un *Feldwebel* muribund, cînd trec pe lîngă el cu mitraliera pe umăr.

— Nu ne lăsați pradă rușilor, geme un altul.

Privesc fix înainte, nu mă uit la ei. Din fericire infirmierii vin și-i ridică pe grămezile de crengi care le servesc drept pat. Îi luăm cu noi așa cum a ordonat *Oberstul*. Nimeni nu trebuie părăsit.

Confecționăm sănii din trunchiuri subțiri de copaci și-i culcăm pe răniți pe ele. Cînd mor îi abandonăm și mergem mai departe.

După patru zile ajungem la două dealuri care arată ciudat, avînd forma unor căpățîni de zahăr. S-a făcut atît de frig încît nasurile ni se astupă de gheață iar lacrimile ni se transformă în țurțuri. Metalul se sfărîmă ca sticla, iar pomii crapă cu un trosnet adînc.

Gregor își privește nasul. S-a trezit cu el în palmă. Își pipăie gaura din față. Se uită stupefiat la nasul din mînă.

— Ce dracu', se vaită el și începe să țipe. Își aruncă nasul și Mpi-ul.

Numai Heide, supra-soldatul, își păstrează calmul. Cu iuțeala fulgerului îl ia pe Gregor în spate. Legionarul a ridicat nasul de jos.

— Ține-l, mîrîie Heide. Trebuie să-l coasem la loc!

— Merită? rînjește Porta, oricum nu era un nas frumos!

Fără să ia în seamă ce mai bolborosea Gregor, Heide îi coase nasul la loc, ia un bandaj plin de sînge de pe un rănit și i-l leagă strîns în jurul capului.

— N-ar fi mai bine să-l coși dublu, să nu și-l mai poată smulge iarăși? îi sugerează Micuțul, întinzîndu-i un ghem de ață groasă.

Gregor se văicărește și geme. În ciuda efectului anestezic al frigului, durerea trebuie să fie totuși teribilă.

Heide nu este chiar un specialist în chirurgie estetică. Acul pe care-l folosește îi fusese dat de un chirurg veterinar care cîrpise cu el caii.

— Chiulangiule, îl dojenește el și-l trage de nas pentru a se convinge că e bine prins.

— Poate să-i cadă puța cuiva din cauza gerului? întreabă Micuțul cu îngrijorare.

— Se poate, zîmbește Porta. Institutul Militar de Științe din Leipzig a întocmit statistici în materie, care grăiesc că treizeci și doi la sută din toți soldații expuși condițiilor arctice se întorc acasă fără membru.

— Christoase Atotputernic, fiul Dumnezeului german, se vaită Micuțul. Și ce-o să le spui tîrfelor cînd te duci pe Reeperbahn fără puță?

— Oricum n-ai avea nici un viitor ca proxenet, dacă urșii polari și-ar pregăti o masă bună din bătrîna ta puță, zîmbește Barcelona.

Un *Feldwebel* înalt se ridică pe neașteptate din patul său de ramuri, își sfîșie bandajele îmbibate de sînge de pe el și, înainte ca cineva să-și dea seama ce se întîmplă, se năpustește pe lacul înghețat.

Cîțiva sanitari se reped după el, dar acesta dispare în ceață. Nebunia lui e contagioasă și, la puțin timp, încă doi răniți se duc pe același drum.

Oberstul se înfurie. Ordonă să se facă de pază lîngă răniți. Lucrurile încep, într-adevăr, să se înrăutățească, atunci cînd o santinelă cade adormită cu Mpi-ul pe genunchi.

Un *Unterscharführer* SS rănit se tîrăște fără zgomot și pune mîna pe automatul Schmeisser. O ploaie de gloanțe îi împroașcă pe răniți, care se zvîrcolesc în disperare pe paturile lor de crengi. Ochii îi ard ca un nebun și a făcut spume în jurul gurii căscate. După ce-a golit încărcătorul, îi zdrobește țeasta santinelei și îl atacă pe rănitul cel mai apropiat cu patul armei.

Legionarul este primul care ajunge la fața locului. Aruncă cu pumnalul maur, care îi străpunge gîtul dementului.

Cu un horcăit de moarte, *Unterscharführerul* SS se prăbușește la pămînt.

Iadul se dezlănțuie în igluul împroșcat de sînge. Pe răniți îi apucă amocul. Un *Leutnant* de infanterie își face harakiri cu baioneta. Intestinele i se revarsă în mîini. Un artilerist îl apucă pe Porta de gît și încearcă să-l stranguleze.

Răsună un foc de armă. Artileristul cade pe spate.

La scurt timp după cele petrecute, alte lucruri ne dau bătaie de cap. Rușii lansează un atac sub acoperirea unui foc puternic de mortiere. Atacul durează numai cîteva ore, apoi zăpada îi învăluie din nou și dispar în ea ca niște fantome.

Moartea e atît de aproape de noi încît simțim că ne-a și prins în gheare.

Ni se dă rachiu, un dop de sticlă de apă, plin, la fiecare. Grupa a 2-a primește o jumătate de dop în plus.

— Știi ce e cu chestia asta, rînjește Porta prevestind a moarte. Nu-ți dau ei o rație de rachiu de ochii tăi frumoși. Faimoasa băutură de ultimul drum, asta e!

Dă rachiul pe gît dintr-un foc.

— Pișat pentru eroi, rînjește și Micuțul, cîteva halbe de bere pișwasser și mă duc și obțin *Crucea Cavalerilor* cu zarzavaturi și un cuțit de masă[2].

— *Nom de Dieu*, eventual o cruce de lemn, surîde Legionarul, oferindu-i Micuțului rația lui de rachiu. E musulman și nu atinge băuturi spirtoase.

Bătrînul mormăie ceva, încercînd să-și reaprindă pipa cu capac de argint.

— *C'est la guerre*, oftează Legionarul, răsucindu-și puțină mahorcă într-o bucățică de hîrtie de biblie și obținînd un fel de țigară.

— Dă-ne și nouă un fum, se roagă Micuțul.

Legionarul îi întinde țigara în tăcere.

În tot cursul nopții ne croim drum luptîndu-ne din greu cu un viscol cumplit. Zăpada se învîrtejește în jurul nostru, atît de deasă încît abia îl poți vedea pe cel ce merge înaintea ta. Înseamnă că rușii vor avea de furcă să ne găsească. Din cînd în cînd îi auzim în spate.

— Sînt atît de siguri în privința noastră, maimuțele astea roșii, încît nici nu se mai sinchisesc să se ascundă, spune Porta cu amărăciune.

— Mai crede cineva de-aici în Victoria Finală? întreabă Micuțul cu un rînjet larg.

— Numai Adolf și fidelul său *Unteroffizier*, Julius Heide, rîde Porta ca un berlinez sadea.

---

[2] Expresie argotică germană pentru decorația Crucea Cavalerului cu frunze de stejar și sabie. *(n. trad.)*

— De ce am mers noi totuși la război? întreabă Micuțul, cu un aer de om surprins.

— Ca Adolf să poată fi cu adevărat un mare luptător, răspunde Porta. Toți mizerabilii care s-au cățărat în vîrful piramidei au nevoie de un război ca să nu mai fie dați uitării.

— Ascultă-mă! se aude vocea lui Heide din spatele perdelei de zăpadă. Ăia îi spînzură pe defetiști!

— Și pe avortonii scrîntiți la cap ca tine îi pun în cuști, strigă Micuțul cu asprime în glas.

Tîrziu, a doua zi, *Oberstul* dă ordin să facem o haltă. Pur și simplu grupul de luptă nu mai este capabil să meargă mai departe. Mulți au fost abandonați în urmă, în zăpadă, să moară înghețați.

Rațiile ni s-au isprăvit, puțini numai, ca Porta, mai au cîteva coji de pîine. Toți mestecă la o coajă înghețată, rămasă dintr-o franzelă finlandeză.

— Vă e foame? întreabă el, vîrîndu-și ultima bucățică în gură.

— Porc ticălos, mîrîie Bătrînul.

— Mai are cineva un strop de votcă? se roagă Gregor. Fața i s-a învinețit și i s-a umflat enorm după chirurgia lui Heide.

— Ți-ai pierdut și mintea aia nenorocită, așa-i, nu numai rîtul? îi strigă Micuțul batjocoritor.

— Votcă! rostește Porta. A trecut atîta amar de vreme de cînd n-am mai băut o picătură din pișatul ăla rusesc, de i-am uitat și gustul.

— Aș fi în stare să mănînc și o tîrfă scoasă la reformă din Valencia, afirmă Barcelona. N-am mai fost atît de flămînd de pe timpul cînd eram închis într-un lagăr din Spania.

Porta și Legionarul încep să dezbată cîte boabe de ienupăr trebuie puse la un sos cu carne de vînat.

— Șase, cred, spune Porta, as în materie.

— *Impossible*, ripostează Legionarul, dar fă cum poftești. Dacă pui șase boabe, nici n-ar trebui să-mi bat capul să mai gust sosul. O să pută pînă la Dumnezeu! E important de asemenea, să se folosească o oală adecvată, continuă el. Dacă vrei să obții un sos veritabil pentru carne de vînat nu poți folosi orice vas obișnuit.

— Într-adevăr, ar trebui folosit un vas vechi, e de acord Porta. Și cele mai bune sînt din aramă. Cînd eram la Napoli, am pus mîna pe

o oală în care bucătarul șef al lui Iulius Caesar pregătea *buillabaisse* pentru spaghetele împăratului.

— Fă o excursie la Marsilia și gustă din regina supelor: *Germany à l'Oseille*, îi sugerează Legionarul. În continuare aș propune *Pigeon à la Moscovite* cu *Champignons Polonaise* și *Salade Béatrice*.

— Am luat masa o dată cu un tip care, Doamne scapă-ne, a uitat să-și pună trufe în *Perigourdin*, spune Porta. Locuia la Gendarmenmarkt și își sărbătorea eliberarea din închisoarea Moabit. Ne așteptam de fapt să vedem o epavă de om. Stătuse cinci ani la închisoare, așa că nu te puteai aștepta la altceva, nu-i așa? Unii ies complet zdrobiți și pentru totdeauna, după o scurtă repriză „la pîrnaie", însă tipul ăsta era cît se putea de bine dispus și atît de sănătos, încît părea aproape o indecență. Dar lucrul cel mai penibil pe care-l poate face cineva este să întîrzie la masă. Aia nu mai e masă cînd trebuie să-i dai zor cu supa și peștele, pentru a ajunge în timp la celelalte mizerii.

— Ați mîncat pește albastru la tavă, cu *Sauce Bearnaise*? îi întrerupe Gregor. E pur și simplu divin. Mie și generalului ne-a plăcut la nebunie. Era felul nostru preferat după o bătălie deosebit de sîngeroasă.

— Nădăjduiesc să ne găsim prin preajma acestui lac, cînd începe sezonul icrelor de heringi, spune Porta, plin de speranță.

— Cînd ajungem acasă, zise Micuțul (prin „acasă" are în vedere liniile germane), o să „organizez" o gîscă, o s-o umplu cu prune uscate și mere și o să o mănînc eu pe toată.

— Aș prefera un curcan, spune Barcelona. E mai mare!

— Nu mai pot să *suport*, fir-ar să fie, strigă Porta cu disperare, sărind în picioare. Hei, Micuțule, pune mîna pe meliță și umple-ți buzunarele cu grenade.

— Unde mergem? întreabă Micuțul pregătindu-și Mpi-ul cu zgomot,

— Trecem dincolo să citim meniul vecinilor, răspunde Porta, atîrnîndu-și Kalașnikovul pe umăr.

— Vrei să iau un sac? îl întrebă Micuțul pe un ton optimist.

— Nu, are Ivan saci destui, consideră Porta.

— Cine nu-și asumă riscul să facă rost de haleală este un idiot patentat, gîlgîie Micuțul, chicotind parcă din burtă.

— O să vă împuște, îi avertizează Bătrînul.

— Sînteți niște proști, replică Micuțul cu nepăsare. *Noi* vom fi cu împușcatul!

— Așteptăm cu nerăbdare să ne înfruptăm puțintel din adevărata ospitalitate rusească, pentru care li s-a dus buhul, adaugă Porta în timp ce dispare în zăpadă cu un rîs scurt.

— Într-o bună zi n-o să se mai întoarcă, bodogăne Bătrînul pesimist.

Trec mai multe ore fără nici un sunet, doar vîjîitul vifornițeii arctice. O rafală dușmănoasă, ticălos de lungă, rupe tăcerea.

— Un Schmeisser, spune Bătrînul, ridicîndu-și privirea.

Curînd după aceea se aude zgomotul a trei grenade de mînă care explodează, și o serie de rachete semnalizatoare produc o lumină albă strălucitoare deasupra terenului.

— S-au întîlnit cu vecinii, spune Gregor șoptit, cuprins de groază.

— Dacă se termină cu bine, spune Bătrînul îngrijorat, să-i ia dracu' pe maniacii ăștia doi.

— Ar trebui să-i raportezi, zice Heide. E un act grav de indisciplină. Inamicul îl va putea folosi ca propagandă. Parcă și văd titlul din *Pravda*:

SOLDAȚII GERMANI MOR DE FOAME
Misiuni sinucigașe fură pîine de la Armata Roșie!

Simțim flama din gura unei arme grele lăsată la nivelul solului. Urmează țipete puternice și un șir lung de explozii. Cîteva Maxim-uri latră supărate.

O tăcere lungă se așterne peste deșertul de zăpadă, pînă și viforul glacial se domolește. Ai sentimentul că parcă întreaga regiune polară își trage sufletul adînc și se pregătește pentru ceva cu totul special.

O explozie colosală—care pare a nu se mai termina niciodată—sparge liniștea nopții.

— Ai grijă de noi, Doamne, gîfîie Barcelona șocat, mai mult ca sigur că au confundat depozitul de muniții cu bucătăria.

— Alarmă, alarmă, zbiară isteric santinelele noastre, convinse că e pe cale de a se declanșa un atac.

O limbă gigantică de foc se ridică în partea de nord-est, față de locul unde ne aflăm, iar pămîntul se cutremură într-o explozie lungă care se propagă în valuri. Un grup de ofițeri, în frunte cu *Oberstul*, ies în grabă dintr-un iglu.

— Ce naiba fac rușii? întreabă *Oberstul* enervat. S-ar putea să se lupte între ei? Se întoarce spre un maior de infanterie. E cineva dintr-ai noștri acolo?

— Nu, *Herr Oberst*, acest grup de luptă nu are nici un fel de contact cu inamicul.

Oberstul Frick își îndeasă și mai tare monoclul în ochi și îl săgetează pe maior.

— *Știi că asta* e realitatea sau pur și simplu *crezi* că e așa?

Maiorul se simte evident jenat și trebuie să admită că de fapt știe foarte puține despre ceea ce se întîmplă în cadrul grupului. Este ofițer de transmisiuni și n-a făcut niciodată parte dintr-o unitate de luptă.

Un șir lung de explozii și o rafală de mitralieră care mușcă îi poartă privirea de jur împrejur spre nord-est, unde limbi ascuțite de flăcări pot fi văzute pe fundalul norilor împurpurați.

— E sigur vreo drăcovenie, mormăie *Oberstul*... Aflați despre ce este vorba.

— Da, *Herr Oberst*, răspunde maiorul ghinionist, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ceea ce trebuie să afle.

După cîteva minute îi pasează sarcina unui *Hauptmann*.

— Vreau o situație clară despre ce se întîmplă! M-ai înțeles, *Herr Hauptmann*? Se petrece o drăcovenie blestemată!

Hauptmannul dispare în spatele unui pîlc de pomi, unde dă peste un *Leutnant*.

— Se petrece o drăcovenie, mă înțelegi? zbiară el către *Leutnant*. Am nevoie de raportul tău, aici, în zece minute. Cineva îl sîcîie pe inamic!

Leutnantul o ia agale pe poteca îngustă unde dă peste grupa a 2-a. Arată cu Mpi-ul spre Bătrînul.

— În picioare, *Oberfeldwebel*! Ce cocină! Inamicul s-a ambalat și vreau să știu de ce. Mă înțelegi? Vreau să *știu*. Chiar dacă va trebui să afli de la comandantul rus în persoană!

— Foarte bine, domnule, răspunde Bătrînul, plimbîndu-se încoace și încolo, de parcă s-ar fi pregătit să se ducă.

Leutnantul dispare printre copaci și se decide să găsească o ascunzătoare unde *Hauptmannul* nu se va gîndi niciodată să-l caute.

Bătrînul șade liniștit și pufăie din pipă.

În cursul orei care urmează auzim focuri dispersate, la început dintr-o direcție, apoi din cealaltă.

— Au murit de mult, spune Barcelona, negru la față, ascultînd sunetul ticăloșit și prelung al unei salve de Mpi.

Arma declanșată bubuie și mai multe grenade de mînă explodează. Prin tot vacarmul auzim răsunînd un hohot puternic și fericit de rîs.

— Ăsta e Porta, mormăie Bătrînul, jucîndu-se nervos cu capacul de argint al pipei sale.

Zorile se apropie și viforul s-a potolit aproape de tot. Doar cînd și cînd rafale ca niște bice de gheață învîrtesc zăpada în jurul nostru.

— Mă îndoiesc că-i mai vedem, afirmă Heide. Nimeni nu zăbovește la nesfîrșit în toiul unei retrageri inamice fără să fie scalpat.

— Mă tem că ai dreptate, spune Bătrînul cu calm. Poate că ar fi trebuit totuși să le interzic să se ducă.

— *Par Allah*, n-ai fi putut să-i reții, îl consolează Legionarul.

Un sunet bine cunoscut ne ridică în picioare, cu armele pregătite.

— Trupe de schiori, rostește în șoaptă Heide, încordat, adăpostindu-se după un copac.

Mă aflu jos, într-o groapă, cu patul mitralierei fixat în umăr. Zăpada scîrțîie și trosnește. Este un soi straniu de zgomot, un grohăit. Din nou un zgomot ca fîșîitul schiurilor alunecînd pe zăpada înghețată. Îmi îndoi degetul pe trăgaci. O umbră se mișcă printre copaci.

— Nu trage, strigă Barcelona sărind în picioare. Zărise jobenul galben cilindric al lui Porta, care părea că saltă în mod curios printre copaci.

— Ce dracu'? țipă Westphalianul uluit.

Aproape înfricoșați, ne zgîim la pălăria plutitoare care vine săltînd spre noi. Dacă pălăria stă pe capul lui Porta, atunci acesta trebuie să fi crescut în înălțime cel puțin șase picioare. Apoi avem și răspunsul la enigmă. Din zăpadă apare un ren fornăind. Lasă impresia că merge rostogolindu-se prin vată. Trage după el o *akja*[3] ticsită cu saci și cutii. Deasupra încărcăturii stau maiestuos Porta și Micuțul.

[3] AKJA: Sanie finlandeză pentru reni. *(n. trad.)*

— Voi ați fost cu trasul? strigă Bătrînul.

— Uneori noi, răspunde Micuțul cu un aer de superioritate. Dar și flăcăii vecinilor au deșertat și ei destul din căcatul unchiului Stalin.

— Am dat peste un nătărău de politruc, cu o față atît de slăbănoagă că ar fi putut săruta o capră între coarne fără probleme, explică Porta gesticulînd. A trebuit să luăm ținta de două ori înainte de a-l putea doborî. Apoi un cîrpaci găozar a început să bombăne la noi din beznă și după aia s-a apucat să tragă în noi. I-am luat la ochi flama de la gura armei și asta l-a lecuit pe veci.

— Însă am luat-o pe un drum greșit, intervine Micuțul. Era bezna, de parcă bîjbîiam printre boașele unui negru. Orbecăim și, din greșeală, dăm peste o chestie ca un Stat Major, unde o grămadă de genii militare discută cum să cîștige pacostea asta de război. Era un soi de *voenkom*[4] care scotea ceva pe gură. Mi-am îndreptat bătrînul automat spre burdihanul lui și a încetat să mai vorbească, destul de brusc! „Ghermanski!”, a țipat el și n-a mai avut timp să mai spună ceva, că a fost îngeraș. Porta i-a măturat pe ceilalți sub covor!

— Sper că le-ai luat hărțile? întreabă Heide cu profesionalism.

Nu se gîndește la nimic altceva decît la obiective militare.

— Ce dracu' să facem cu ele? întreabă Micuțul indiferent. Nu asta ne dusesem noi să luăm. Și, pe oriunde o apucam, știam drumul înapoi!

Heide nu poate decît să clatine din cap a disperare.

— Ce tărăboi s-a iscat apoi, și în sud, și în nord, explică Porta. Cînd au ieșit afară am fost luați cu asalt și dați peste cap de o mulțime de-ai lor, și un pișăcios de ofițer ne-a tras un perdaf, mamă-mamă. Era atît de năuc, încît nici măcar n-a reacționat cînd Micuțul i-a răspuns: *Jawohl*, *Herr Leutnant*!

— Aproape că valora mai mult decît viața unui individ să fii acolo, în cîmp deschis, continuă Micuțul, aprinzîndu-și un trabuc.

— Ei bine, am hoinărit puțin și am urmărit zăpăceala iscată, rîde Porta cu poftă. Un maior, roșu la față ca un homar fiert, ne ia și el fuduliile la refec și ne ordonă să ajutăm să poziționăm o armă. Ordinul e ordin în orice armată, așa că ne-am apucat să-i ajutăm pe băieții de la anti-tanc să-și instaleze aruncătura de mazăre acolo unde voia maiorul Ivan.

[4] *(rus.)* VOENKOM: Comisar de regiment *(n. trad.)*

— Tot iadul s-a dezlănțuit în celălalt capăt al taberei, rînjește Micuțul. Săriseră în aer niște stocuri de muniție și s-a produs o hărmălaie cumplită. Am crezut la început că veniserăți voi să ne dați o mînă de ajutor. Cineva dă alarma și toți rușii ăia împuțiți se năpustesc încotro zboară gloanțele.

— Atunci s-a creat ceva spațiu de mișcare și pentru noi, spune Porta țanțoș. Ne-am vîrît tărtăcuța prin companii numai ca să-i salutăm și, deodată, iată-i și pe băieții de la manutanță.

— Mă îndoiesc că vreun soldat german să fi văzut vreodată atîta haleală perisabilă la un loc, în toată viața lui, de cînd s-a născut, intervine Micuțul rotindu-și ochii extaziat spre cer. Au de toate, piftie de porc, ren afumat, castraveciori murați și cîte și mai cîte!

— Da, comparația între aprovizionarea cu alimente a armatei ruse și a celei germane, în speță, remarcă Porta sec, te face să-ți dai seama că încrederea în Victoria Finală poate să se sprijine numai pe fidelitatea însăși!

— Mai era și un grăsan de sergent-bucătar, care se masturba cu fotografia Marlenei Dietrich, mai zice Micuțul cu un chicotit obscen. Cea mai babană păsărică pe care pusese mîna în viața lui a fost și ultima cînd bebelușul ăsta automat i-a înfipt patruzeci și două de trasoare drept în puța aia nenorocită!

— După aia a trebuit să ne mișcăm repede, spune Porta cu un rîs scurt. Am înșfăcat tot ce-am putut să înhățăm. Cînd ne-am dat seama că nu putem duce decît jumătate din marfă am ieșit și am încercat să eliberăm o sanie. Așa ne-am întîlnit cu acest ren comunist, care nu a ascuns față de noi că este un critic al sistemului și, cum avea și o *akja* cu el, ei bine, l-am înrolat pe loc.

— A trebuit să-i promit ceva fofoloancă de ren finlandeză, capitalistă, rînjește Micuțul, și s-o primească—de-ar fi chiar să mă aplec și să-i pun la dispoziție un cur german, eu personal!

— Să nu-mi spui că unitatea asta o să se pricopsească și cu un elan acum? strigă Bătrînul furios.

— Putem discuta chestia asta mai tîrziu, răspunse Porta cu nonșalanță. În timp ce vecinii se luptau cu umbrele și se pocneau între ei, am dat o raită pe la intendență. Făcea numai un om de santinelă și ăla adormise, așa că nici n-a băgat de seamă cînd l-am împușcat.

— A dormit în timpul gărzii, zbiară Heide indignat. A *meritat* să-și piardă viața!

— Deh, sînt pe deplin încîntat că majoritatea soldaților sînt soldați răi, răspunde Porta.

— *Beseff*[5], asta fiindcă cei mai mulți soldați sînt oameni săraci, spune Legionarul. Viața îi învață că oricît de mult ar munci vor fi în continuare săraci.

— Ah! Dar soldații săraci sînt buni ucigași, replică Micuțul, și au ochi ageri și urechi ascuțite. Asta pentru că au fost obligați să fie cu ochii-n patru la vechili și la nenorociții de sticleți, încă din copilărie!

— Cînd au trecut pe la măcelar, continuă Porta, Micuțul era cît pe-aci să ne ucidă. A scăpat o grenadă de mînă într-o cutie de rachete de semnalizare. Au fîsîit prin jur, peste tot, și cîțiva Ivani au rămas cu mîinile pe piept în doi timpi și trei mișcări. Dar ne-am ales cu ceva din vizita noastră, a fost cu profit. Era acolo cafea, cafea veritabilă, adusă tocmai din Brazilia. Cred că nici chiar Adolf nu mai poate s-o obțină. A fost la fel de ușor, cum ai intra într-o băcănie și ai cere o juma' de kilogram de cafea!

— Ba chiar mai ușor, rînjește Micuțul euforic. N-a fost nevoie nici măcar să stai la coadă și să-i dai lovelele vreunei fetișcane de la casă.

Timp de cîteva ore mîncăm de parcă ne-am fi pregătit pentru trei ani de foamete.

— N-ar fi cazul să le dăm ceva și răniților? e de părere Heide, cel uman.

Micuțul aproape că se îneacă cu gura plină de heringi murați.

— Ce maimuță turbată și bolnavă te-a mușcat de cur? Oricum or să dea ortul popii pe drum.

— Sînt camarazii noștri, îl pune la punct Heide, indignat.

— Poate că sînt ai tăi, eu nu cunosc pe nici unul din ei, răspunde Micuțul cu insolență, vîrîndu-și încă un hering murat în gură.

— Micuțul are dreptate, să știi, spune Porta. Dacă le dai ceva răniților ni-l urcăm în cap pe bătrînul Monoclu, *Oberstul*. O să vrea să împărțim cu toată compania. După părerea mea, e preferabil ca vreo cîțiva dintre noi să primească suficient, decît să se împartă la toată lumea și fiecare să aibă parte de prea puțin pentru a-i fi de vreun folos.

[5] *(ar.)* BESEFF: Sigur *(n. trad.)*

Bătrînul se congestionează brusc la față. Încearcă să se lovească în spinare, fața i se împurpurează, se rostogolește într-o parte, horcăind. Se îneacă, îl răsucim cu fața în jos și îl izbim cu pumnii în spate.

— Moare, zice Porta cu convingere. Of, Doamne sfinte! De ce nu mestecă oamenii mîncarea cum trebuie?

— N-o să moară, spune Micuțul și apucîndu-l pe Bătrîn de glezne îl izbește repetat cu capul de pămînt, în timp ce Legionarul îl bate pe spinare. O bucată voluminoasă de pate îi zboară din gură.

— Doamne păzește-ne, bîlbîie Bătrînul forțîndu-se să-și recapete răsuflarea. Închipuie-ți, să mori în război, sufocat cu pate de ficat inamic!

— E tot un drac—spune Gregor cu un zîmbet strîmb—dacă te sufoci cu pate de ficat sau îți zboară mațele în aer de pe urma explozivilor.

Facem o pauză de mîncat, dar după zece minute ne apucăm din nou.

Nu mai mîncăm ca să ne potolim foamea, ci din pură lăcomie.

— *Santa Maria del Mar*, geme Barcelona, cu un rîgîit prelung. Visez. Să mă ciupească cineva, mai sînt aici?

— Mai ești, îi răspund eu tăindu-mi o bucată mare dintr-o pulpă de elan.

— Pe toți dracii, țipă el, răsturnîndu-și în gura larg căscată o bucată de brînză de capră care tremura ca piftia.

— Ce naiba-i asta? se vaită Porta, îngrozit, aruncîndu-se de-a berbeleacul la adăpost, în spatele unui morman de zăpadă.

Ne împrăștiem ca pleava în vînt. Într-o clipită sînt în poziția culcat în așteptarea necunoscutului care ne trimisese un avertisment despre sosirea sa. Automatele sînt gata pregătite, degetele sînt lipite de trăgaciuri.

Stăm așa culcați un timp, în așteptare încordată.

— Proiectilele chimice, spune Porta cu teamă, bîjbîind după masca de gaze pe care-o aruncase de mult.

Apoi Legionarul rîde isteric și arată în sus spre cer.

— *Sacré nom de Dieu*, acolo sînt proiectilele noastre chimice!

Privim cu gura căscată în văzduh și nu ne vine să ne credem ochilor. Cîrduri după cîrduri de rațe sălbatice, în formație V, zboară cu zgomotoase fîlfîiri de aripi deasupra capetelor noastre.

— Sfîntă Fecioară din Kazan! se văicărește Porta, ridicîndu-se în genunchi.

— Uite cum se duce o magazie de provizii și noi nu facem nimic!

— Ce dracu' fac ele aici? întreabă Westphalianul cu un aer gînditor. Rațele se duc în regiunile calde în timpul iernii.

— Poate că sînt rațe eschimose, în drum să-și răcorească cururile pe blestematele alea de iceberguri, spune Micuțul lingîndu-se pe buze cu poftă. Priveliștea îl făcuse să uite complet faptul că nu mai era flămînd.

— Nu pot să-mi imaginez din ce pot trăi ele pe aici, continuă Westphalianul cu încăpățînare. Nu au nimic cu ce să-și facă plinul prin locurile astea.

— Probabil că agenția de voiaj de unde și-au cumpărat biletele a dat faliment, sugerează Porta privind țintă după rațele care dispăruseră dincolo de lacul Lange.

— Rațele sălbatice sînt un deliciu, spune Bătrînul visător. Dacă am fi putut măcar să punem cîteva în oală!

— N-am mîncat niciodată, zice Heide. Sînt la fel de bune ca rațele obișnuite?

— Mai bune, îl asigură Porta. Regii și dictatorii le servesc la marile banchete, la care invită pe cei mai de seamă oameni din țară. Am rețeta regelui Angliei pentru rață sălbatică. Am primit-o de la un bucătar din Regimentul Regal de Cavalerie pe care l-am întîlnit în Franța.

— Era un englez pe care-l luaserăți prizonier? întrebă Heide cu interes.

— Nu, era un amic căruia i-am spus la revedere pe plaja de la Dunkerque, cînd armata lui Churchill a plecat înapoi la Londra să-și cîrpească uniformele.

— Ia-i permis unui prizonier să scape? întreabă Heide consternat.

— Pe dracu', nu. Asta și încerc să-ți spun. A plecat pur și simplu acasă!

— Se întorc, țipă Micuțul captivat, arătînd spre lac.

— Să mă ia dracu' dacă nu-i adevărat, zbiară Porta aruncînd o piatră în văzduh, în speranța vană că va atinge o rață.

Bătrînul pune mîna pe o carabină și trage în cîrd. Micuțul și Porta sînt în picioare și privesc ca o pereche de prepelicari.

Punem cu toții mîna pe carabine și Mpi-uri. Gloanțele se abat asupra cîrdului gălăgios, dar nici o pasăre nu este nimerită. Dispar în spatele dealurilor.

— Oh, fir-ar să fie! spune Porta dezamăgit, lăsîndu-se să cadă în zăpadă.

— Ar fi fost primul foc de armă rațional tras în tot războiul ăsta afurisit!

— Dacă vreunul ar fi fost pilot de luptă n-ar fi fost mare lucru să zboare pe sub ele și să le adune, prinzîndu-le de aripi spune Micuțul înghițind în sec involuntar.

Mult timp, după ce rațele sălbatice erau departe, mai vorbim încă despre el.

— Cel mai bine ies cu sos de mere și un fel special de sos de friptură, spune Porta. Și în primul rînd, asta-i cel mai important, pielea trebuie să fie crocantă. Să trosnească ușor între dinți.

— Ăia din Spania nu înțeleg chestia asta, zice Barcelona. Ei le umplu cu portocale și le fierb pînă se fac ca o sulă bleagă.

— Cei ce fac asta ar trebui împușcați, decide Porta. E o blasfemie să strici o rață în felul ăsta.

Plecăm din nou în marș și trecem printr-o trecătoare îngustă și noi tot mai vorbim despre rațe. Parapeți mari de zăpadă și gheață ne închid din ambele părți. Un miros înțepător de moarte ne umple nările, uimiți, ne uităm prin jur după cadavre. Mult mai tîrziu ne dăm seama că de fapt noi purtăm cu noi acea duhoare oribilă, scîrbos-dulceagă.

— O să puțim a cadavru tot restul vieții, spune Bătrînul cu calm.

Are dreptate. După patru ani pe front mirosul de moarte ne-a pătruns atît de adînc, încît va fi greu să ne descotorosim de el.

În timpul marșului vorbim despre pace. Unii dintre noi sînt în uniformă din ’36 și pur și simplu nu-și mai pot da seama cum ar fi să poarte din nou haine civile și să fie în stare să se ducă la toaletă fără să ciocnească din călcîie și să ceară mai întîi voie. În realitate mai credem în pace. Porta socotea că va fi un război de o sută de ani. A elaborat o ecuație complicată care, spune el, demonstrează cum se poate realiza

asta. În fiecare an unii tineri împlinesc vîrsta la care devin apți de a fi încorporați și măcelăriți pe altarul Patriei. Subiectul este atît de interesant încît facem o haltă ca să-l discutăm mai în detaliu.

Ofițeri din grupul de luptă pe care i-am ajuns din urmă, pe care nu-i cunoaștem, încep să zbiere la noi și să ne mîne pe noi mai în față. Le e frică și sînt nervoși, neobișnuiți să se afle în teritoriul inamicului, așa cum sîntem noi. E nevoie de un soi aparte de bărbați pentru a duce la îndeplinire o asemenea misiune.

Un bun luptător de gherilă n-ar trebui să fie vreun cavaler, nici un produs de serie al academiei militare. Ar trebui să aibă puțină ticăloșenie în el și mentalitatea unui flăcău de șaisprezece ani, astfel încît să nu înțeleagă în realitate faptul că el însuși poate pur și simplu să fie ucis la fel de ușor ca toți aceia pe care-i seceră el la pămînt cu automatul.

Siluete obscure se năpustesc spre noi din beznă. Baionetele sclipesc și pistoalele automate cîntă a moarte. Durează numai cîteva minute și cele cîteva trupuri în zăpadă marchează episodul.

Grupul de luptă continuă să mărșăluiască într-o lungă coloană. Ofițerii sînt irascibili, zbiară și scrîșnesc la oameni pentru a-și ascunde propria spaimă.

Grupa a 2-a se răzlețește puțin de grup. Dacă vecinii se reîntorc ne descurcăm mai bine pe cont propriu și știm că ei vor veni după noi. Unităților siberiene le plac atacurile fulgerătoare și să dispară apoi ca fantomele în zăpadă.

— Închipuie-ți ce-ar fi să se sfîrșească mîine, spune Gregor fața căpătîndu-i o expresie stranie, tu te-alegi c-un glonț în cap astăzi. Te pune pe gînduri, nu?

— *C'est vrai*, *mon ami*, se poate întîmpla uite așa, țac, pac, dacă ți-a murit norocul, spune Legionarul. Am avut un camarad în Regimentul 2 al Legiunii. Fusese cu noi peste tot unde văzusem lupte crîncene și murdare, fără să se-aleagă nici măcar cu o zgîrietură. Îi atîrnaseră de piept toate decorațiile pe care putea să le dobîndească un subofițer în armata franceză. După optsprezece ani s-a hotărît să părăsească Legiunea. Actele lui erau fără pată și găsise și un serviciu unde să lucreze, la Vamă și Accize. Tocmai se dusese să-și ia rămas bun de la colonel și ciocnise un pahar cu comandantul nostru. Coborînd scara, după ce

își predase armamentul la magazie și sărea fericit de la un palier la altul, cînd a intrat cu piciorul într-o găleată cu apă și săpun. S-a dus de-a berbeleacul pe trepte și s-a izbit puternic cu capul într-un rastel de puști, la piciorul scării. Mort pe loc. Și gîtul, și șira spinării rupte!

— Poți să te sufoci cu o halcă de carne în timp ce șezi și-ți faci omeneștile nevoi, spune Porta, care deseori își ia prînzul prin latrine.

— Cred că trebuie să casc ochii mai serios în viitor, spune și Micuțul cu înțelepciune. Auzi, să-ți frîngi gîtul într-o găleată. Numai cînd te gîndești și ți se face părul măciucă.

Sîntem obosiți și pesimiști în marșul de întoarcere, numai Porta este fericit ca o ciocîrlie. Vinde o parte din proviziile de la ruși. Dar efortul lui afaceristic în plină ascensiune se oprește brusc. Sania dispare în cursul nopții. A doua zi elanul se întoarce înapoi, dar cu sania goală. Porta plînge cu furie.

Pentru moment îl suspectează pe mecanicul-șef Wolf, dar își scoate cu totul ideea asta din cap, Wolf nu s-ar duce nici în ruptul capului în apropierea frontului, cu toată lăcomia lui patologică.

— Las' că pun eu mîna pe escrocul ăsta ticălos, urlă el lovind neputincios zăpada cu piciorul, și o să-mi înfig degetele astea bine manichiurate în gîtul nemernicului și-am să strîng, și-am să strîng, pînă nu va mai rămîne nici un fir de viață în puiul ăsta de lele. Oh, trebuie că este un pervers bătrîn și păcătos, nu poate fi mecanicul-șef Wolf. E un porc hoțoman și zgîrcit ca toți mahării de țeapa lui, dar nu e suficient de mîrșav ca să facă așa ceva. În unele privințe e ca mine. Dacă vreun nătărău ticălos urmează să fie eliberat de povara vieții, atunci îl ajutăm să scape de ea într-un mod plăcut, civilizat. Îl cunosc pe Wolf ca pe mine însumi. Nu face coțcării mîrșave decît dacă s-a căzut de acord dinainte asupra lor. Nu, n-ar șterpeli el ceva pentru care m-am ostenit eu cu sudoarea frunții. Și ar fi lăsat oricum jumătate, dacă a făcut-o el. Și dacă nu poate fi Wolf, totuși cine ar putea fi? Trebuie să fie cineva care nu mă cunoaște. Privește în sus spre norii călători și își încrucișează mîinile.

— Dumnezeule, ajută-mă să pun mîna pe această viperă spurcată, acest șarpe blestemat, să-l biciuiesc la cur pînă i se face franjuri, cu sîrmă ghimpată, înroșită în foc!

— S-o ia dracului de vreme oribilă, oftează Gregor oprindu-se un moment să-și răzuiască zăpada de pe față.

— N-o s-o scoatem niciodată la capăt, se văicărește Westphalianul cu resemnare. Să ne așezăm și să-i așteptăm pe ceilalți, și s-o terminăm o dată!

— Ai căpiat, strigă Porta cu dispreț, nu te căca pe tine pînă nu se înnoptează.

— Nu pot merge mai departe, plînge fruntașul Hitlerjugend de ți se sfîșie inima, trîntindu-se în zăpadă.

— Băiatul lui Hitler capitulează, rînjește Micuțul satisfăcut, aruncîndu-și automatul Schmeisser pe umăr de parcă ar fi fost o cazma.

— Ridicați-l în picioare, ordonă Bătrînul aspru.

— Scoală sus, mîrîie Heide, gata să acționeze.

Un bătăuș înnăscut, care-i teroriza pe recruți. Asta îi plăcea într-adevăr să facă.

— Lasă-mă, urlă fruntașul HJ, dînd din picioare spre Heide.

— Ai zece secunde, corcitură lașă, șuieră Heide, împingînd gura țevii Mpi-ului în stomacul băiatului.

— N-o să îndrăznești, țipă îngrozit tînărul din Hitlerjugend. E un asasinat!

— Nu îndrăznesc, zici! rînjește Heide ca un diavol și cu o rafală de gloanțe spulberă zăpada în jurul băiatului.

Nesigur pe picioare, tînărul se ridică și o pornește clătinîndu-se după grupa care e deja ceva mai înainte.

— Pas de defilare, răcnește furios Heide. Îndreaptă picioarele, întinde laba! Întinde bine cureaua armei, piftie ambulantă, sau îți fac curul țăndări.

— Ești dement, protestează băiatul de la HJ.

Heide face un pas într-o parte, își ridică Mpi-ul ca pe omăciucă și îl izbește brutal în plină față.

— De data asta scapi cu atît, mîrîie el cu o încîntare satanică, însă data viitoare cînd te întinzi pe jos fără ordin, te jumulesc de tot! Înainte, marș, loază amărîtă! Pas alegărtor, dacă ești bun!

Cu sîngele șiroindu-i pe față, băiatul de la HJ pornește în pas alergător, cu Heide pe urmele lui. A prins o asemenea viteză încît depășește grupa.

— Ho! Unde te duci, fiul lui Hitler? strigă mirat Micuțul după el. Dacă alergi să prinzi trenul de permisie, a plecat de mult.

— De ce îi curge sînge? întreabă Bătrînul amenințător.

— A căzut, rînjește Heide, și s-a lovit cu fața de carabina pe care o purta în mod neregulamentar. E corect? îl chestionează el pe băiatul de la HJ, cu o expresie dușmănoasă pe față.

— Da, domnule *Unteroffizier*, strigă băiatul. Am căzut!

— Să-ți văd Mpi-ul, cere Bătrînul, întinzînd mîna după arma lui Heide. Îi examinează țeava rapid. Altă dată voi fi foarte atent, *Unteroffizier* Heide, ca oamenii să nu mai cadă și să se lovească la față cînd stau lîngă tine! Ascultă-mă, o să zbori într-un arc lung spre Torgau dacă descopăr că atingi cu un deget vreun subordonat, și puțin îmi pasă cît de aproape te ții de fundul *Führerului*!

Heide se face alb ca varul și se holbează furios la Bătrîn pentru o clipă.

— Ai fi putut să omiți ultima remarcă. S-ar putea să ajungi să te căiești amarnic de asta într-o zi.

— Mai bine lasă-mă pe mine, să aleg de ce mă voi căi sau nu, îi zîmbește Bătrînul cu condescendență. Dar dacă aș fi în locul tău, m-aș păzi! Asta pentru că vrei să rămîi în armată după război. Nu ești prost, așa că ține-ți gura ori s-ar putea ca armata să nu te mai vrea cînd lucrurile se vor pune la punct din nou, după ce se va termina și porcăria asta.

— Crezi că vom pierde războiul? îl întreabă Heide cu o undă de amenințare în voce.

— Tu nu crezi? întreabă Bătrînul, întorcîndu-se pe călcîie și îndepărtîndu-se.

Dinspre nord-vest un foc imens luminează cerul.

— Petsamo e în flăcări, confirmă *Oberstleutnantul* Wisling.

Privim toți țintă spre nord. Petsamo. Părea că trecuseră o sută de ani de cînd fusesem acolo.

— *Merde*, *alors*, cum pot trăi oamenii în această țară blestemată, remarcă Legionarul, obosit și înghețat. Mor de dorul Saharei și al nisipului fierbinte!

— Un lucru e sigur. M-am lecuit de sporturi de iarnă pentru tot restul vieții, zîmbește Barcelona cu amar, bătînd din palme. Fața îi este ascunsă sub o mască de gheață.

— Ce dracu' vrea Adolf cu țara asta? întreabă Porta, cu o voce care vine parcă din mormînt.

— *Im Osten, da leuchtet ein heiliges Licht...*[6] cîntă Gregor batjocoritor.

Departe, în vecinătatea Golfului Motovski, grupul de luptă face o haltă. În acea noapte cincisprezece oameni sînt împușcați în cap. Sîntem nervoși și țîfnoși. Nervozitatea noastră se manifestă și în faptul că propriile sentinele îi împușcă pe trei dintr-ai noștri.

— Devin din ce în ce mai obraznici, spune Porta examinînd cu interes gaura făcută de glonț într-unul din corpuri. Drept între ochi!

— *C'est la guerre*! Dar de ce nu le arătăm că mai sîntem aici? sugerează Legionarul.

— Eeehe! Hai să mergem să facem rost de niscaiva leșuri rusești, rînjește Micuțul ucigător, rotindu-și Mpi-ul într-un arc.

Se formează un grup de atac sub comanda unui administrator silvic, unul dintre mîncătorii aceia duri de comuniști, care consideră orice bolșevic viu drept o insultă la adresa lui Dumnezeu și a Finlandei.

Pe tăcute ne furișăm prin zăpadă și stăm la pîndă, la un kilometru, pe partea cealaltă a golfului.

Sosesc după cîteva ore pe schiuri, în șir indian, fără cea mai mică bănuială. Am apăsat pe trăgaci pînă ce încărcătoarele s-au descărcat complet.

Cad în față și în lături, ca grîul la seceră.

Mergem repede la,ei și luăm ce e util. Cîțiva mai sînt încă în viață. Administratorul are grijă de ei. Cu un rînjet hidos, de ură, le pune țeava puștii între ochi și trage. Țestele li se fărîmă precum cojile de ouă. Sînt trupe siberiene și au o mulțime de mahorcă fin tăiată în buzunare. Fumul parfumează curînd aerul din jurul nostru. Sticlele lor de apă sînt pline cu votcă.

Porta e de părere că tocmai li s-a dat rația săptămînală. Descoperim că e joi, ziua de primit votcă a lui Ivan.

Probabil că erau pe jumătate beți cînd au ajuns aici, aceasta putea explica lipsa cercetașilor și felul în care se aruncau în întîmpinarea morții.

---

[6] *(germ.)* La Răsărit strălucește o lumină sfîntă... *(n. trad.)*

Aveau fotografii de familie în portofele. Ședem pe corpurile lor, după scurt timp înghețate bocnă, și discutăm despre fotografii. Celor care nu ne plac le dăm drumul în voia vîntului polar, însă pe iubitele tinere și pe neveste le păstrăm. Pe bărbați îi decupăm, nu fac decît să ne perturbe iluziile despre femei.

La puțin timp după miezul nopții iadul se dezlănțuie complet. Armele automate scuipă moarte din fiecare unghi. Vin năvală spre noi în mantii albe ca zăpada și pe schiuri scurte. Chiar și fețele le sînt acoperite de măști albe de zăpadă. E ca și cum te-ar ataca o armată de stafii. Și se termină la fel de brusc cum a început. În multe locuri zăpada este înroșită de sînge finlandez și german. Cei răniți murmură înfiorător, dar sîntem prea frînți să-i mai aducem înăuntru și nu după multă vreme frigul glacial le vine de hac.

Grupul de luptă se împuținează. Cu mult peste jumătate din numărul lui sînt răniți pe care-i tîrîm după noi. Forța noastră scade, de la oră la oră. Începem să ne debarasăm de răniți și să-i lăsăm să zacă acolo, nu fac decît să ne rețină din drum. Spiritul de camaraderie despre care cîntăm nu are mare valoare pentru grupul de luptă muribund în regiunea arctică.

Mulți își pun capăt zilelor cu un glonț.

Oberstul se apleacă peste aghiotantul său, un tînăr *Leutnant* care zace în zăpadă. Ambii ochi i-au fost distruși de explozivi. Închid pleoapele mortului și se deplasează în tăcere, cu fața impasibilă, de-a lungul șirurilor de soldați care gem.

Sanitätsgefreiter Krone, fostul capelan, îngenunche alături de *Leutnantul* Kraus. Cu o voce limpede se roagă lui Dumnezeu pentru iertare.

Oberstul se oprește un moment și se uită la *Leutnantul* Kraus, a cărui piele are deja culoarea de pergament a morții. Dinții lui par că se proiectează straniu printre buzele purpurii, retrase într-un mîrîit de cîine. Moartea eroului nu este una deosebit de frumoasă, se gîndește *Oberstul* cu amărăciune. Mai deloc nu aduce cu fanteziile corespondenților de război.

La puțin timp după aceea îi adună pe ofițerii grupului de luptă în jurul său. Sosesc unul cîte unul: *Leutnant* Linz din compania întîi,

Hauptmann Bernstein de la a 2-a, *Leutnant* Paulus de la a 3-a, *Oberstleutnant* Wisling de la a 4-a, maiorul Pihl de la a 5-a, *Leutnant* Hansen de la a 6-a. Ultimul care sosește este *Leutnant* Schultz.

— Să stăm jos, domnilor, spune *Oberstul*, cu o expresie sumbră. Aruncă o privire scurtă spre fețele lor. Îi știe pe cei pe care nu poate conta și pe cei care ar prefera să-l scuipe în față.

— Domnilor, începe el obosit, v-am ordonat să veniți aici pentru a discuta viitorul acestui grup. Desigur, pot să dau ordin să se facă orice socotesc eu că e acțiunea potrivită. Din acest motiv sînt la comandă și dumneavoastră trebuie să-mi ascultați ordinele. Protestele sînt considerate drept răzmeriță și în situația în care ne găsim aceasta înseamnă o curte marțială și execuția imediată. Așa stau lucrurile, nu numai în armata noastră, ci în oricare alta.

Face o pauză, suflă să îndepărteze zăpada de pe închizătorul Mpi-ului și ascultă pentru o clipă gemetele înfundate ce vin dinspre igluul unde fuseseră plasați răniții.

— După părerea mea, situația noastră este complet fără speranță. Muniția este pe punctul de a se termina. Tot, așa și forța noastră. Peste jumătate din personalul grupului este rănit. Dacă lucrurile continuă tot așa vom fi cu toții morți în curînd. În aceste circumstanțe, nu doresc să dau următorul ordin înainte de a discuta situația noastră împreună, însă trebuie să înțelegeți că oricare ar fi opiniile dumneavoastră, decizia finală este totuși a mea.

— Îmi cunosc responsabilitățile și mă gîndesc, înainte de toate, la răniții care suferă chinurile cele mai groaznice. Mulți dintre ei au făcut gangrena și nu avem medicamente, bandaje, nimic cu ce să-i ajutăm. E foarte îndoielnic că vom fi în stare să răzbatem. Detașamentul de cercetași care tocmai s-a întors ne-a informat că în fața noastră sînt corpuri mari de infanterie cu soldați din Siberia. Trebuie să ținem seama și de prezența unui batalion de sănii blindate. Dacă împărțim grupul de luptă în trei, există o mică posibilitate de a fi în stare să ne facem drum și să răzbim.

Face din nou o pauză și izbește cu patul armei în zăpadă.

— Însă fără răniți, să fie înțeles!

Un murmur de mînie se ridică dintre ofițerii adunați.

— Să părăsim răniții, o, Doamne? strigă *Leutnantul* Schultz, cel mai tînăr dintre ei, care fusese îndoctrinat în etica eroismului.

— Eu vorbesc, *Leutnant* Schultz! mîrîie *Oberstul*, ripostîndu-i supărat. Vei putea să spui ce ai de spus după ce termin eu. Putem, de asemenea, să stăm aici, să ne extindem igluurile și să sperăm că forțele noastre vor veni să ne ia, însă asta cred că este o speranță deșartă. Opinia mea personală este că cei de la Cartierul General ne-au șters de mult din evidențe.

— Ce-ați zice de un regiment SS? întreabă *Leutnantul* Schultz, cu speranță copilărească.

— Dacă sînteți în legătură cu Comandantul General, *Herr Leutnant*, i-ați putea sugera lui ideea, surîde în bătaie de joc *Oberstul*. L-ați putea informa eventual, în același timp, unde ar putea să găsească un regiment SS!

— SS-Gebirgsdivision-Nord este în Finlanda, spune *Leutnantul* Schultz triumfător.

— Adevărat, însă ei nu știu unde sîntem noi, mîrîie *Oberstul* iritat, și chiar dacă ar ști, nu vor veni să ne ia! Sîntem într-o situație catastrofală. Soldații finlandezi care ne secondau au dispărut în cursul nopții. Ei știu că singura lor șansă este să răzbată în grupuri mici.

— Asta e dezertare! țipă *Leutnantul* Schultz furios.

— Te înșeli, surîde *Oberstul* cu condescendență, finlandezii nu sînt sub comanda germană. Nici unul nu i-a jurat loialitate *Führerului*. La zece kilometri de noi se află un batalion de schiori siberieni. Este un batalion puternic întărit și foarte curînd ne va ataca și ne va distruge.

Își lustruiește gînditor monoclul, cu o batistă albă ca zăpada.

— Vă sugerez să-i lăsăm pe răniți aici, împreună cu cîțiva voluntari, ca să aibă grijă de ei. S-ar putea să vi se pară crud, chiar brutal, însă este singura șansă pentru restul grupului. Să rămînem aici și să luptăm e sinucidere curată. Și îndată ce luptele se vor termina, răniții vor fi împușcați fără ezitare. Răniții dau întotdeauna bătaie de cap, și mai ales răniții inamici. Dacă-i lăsăm aici cu un *Unteroffizier*, care are ordin să ia contact cu rușii imediat după plecarea grupului de luptă, există posibilitatea ca un comandant rus să nu dea ordin să fie executați cu sînge rece.

Se așeză greoi pe zăpadă și arată spre *Leutnantul* Schultz, a cărui față mușcată de ger a devenit arămiu-stacojie.

— Acum e rîndul dumitale, *Herr Leutnant*, mi-ar face plăcere dacă ai vrea să ne propui un plan mai bun!

Supărat foc, dar înăbușindu-și furia, tînărul ofițer se ridică în picioare și-l privește fix pe *Oberst* cu dispreț și ură.

— Ceea ce propuneți este cea mai mare mîrșăvie pe care am auzit-o în viața mea, spune el cu asprime. Să-i abandonăm pe camarazii noștri răniți la discreția bolșevicilor nu e numai trădare, ci crimă deliberată. Vorbiți tot timpul de salvarea grupului, de a reuși să răzbatem la ai noștri, ca și cum aceasta înseamnă ceva. Lupta înseamnă totul! Aceeași luptă, ca a strămoșilor noștri. Cei mai mulți dintre noi vor fi uciși înainte de Victoria Finală, dar aceasta e nesemnificativ, atît timp cît unii dintre cei mai buni vor trăi să o vadă. Costul acestei victorii va fi prețul cel mai mare cerut vreodată de o Patrie, însă peste o mie de ani ii vor venera pe aceia dintre noi care l-au plătit. Vă considerați ofițer german. Eu vă socotesc un laș nenorocit. Pînă în această clipă v-am privit ca pe un oștean german venerabil, care și-a făcut datoria, și-a respectat jurămîntul către *Führer*, știind ce impune acest jurămînt. Văd acum că m-am înșelat amarnic. Dar vă jur că atît timp cît oi mai fi în stare să țin o armă în mînă, propunerea dumneavoastră infamă nu va fi îndeplinită. Dacă se înfăptuiește, atunci aceasta se va face peste cadavrul meu. Vă promit, de asemenea, că voi avea grijă să răspundeți în fața curții marțiale dacă ajungem înapoi.

— Ai terminat? îl întrebă *Oberstul*. Se întoarce spre ofițerul comandant al companiei a 2-a, *Hauptmannul* Bernstein, care ridică mîinile a resemnare.

— *Herr Oberst*, ce să spun? Execut ordinele dumneavoastră. Dacă sînt sau nu de acord cu ele, asta nu are nici o importanță. Le voi executa.

— Asta e tot? îl întrebă *Oberstul* cu zîmbet resemnat.

— Da, domnule. Nu văd ce aș avea de adăugat.

— Maior Pihl, care e părerea dumitale?

Acesta se ridică. E un ofițer de linia-ntîi, e evident. Bîțîie din genunchi cu aroganță, cum e obiceiul ofițerilor prusaci de gardă.

— *Herr Oberst*, nu vă înțeleg! trîmbițează el. Ați examinat

propunerea dumneavoastră sub toate aspectele? Aceasta nu este totuși treaba mea. Sînt de acord cu Berstein. Dumneavoastră dați ordinele, iar noi le îndeplinim fără crîcneală.

Cu spatele drept, se așeză lîngă *Hauptmannul* Bernstein.

Își aprinde o țigară și dă impresia că nu mai acordă interes în continuarea discuțiilor.

Leutnantul Linz, din compania întîi, sare zgomotos în picioare, bate puternic din călcîie, de trei ori, și dă salutul.

— Nu mai folosești oare salutul prusac cu mîna la șapcă? îl întreabă *Oberstul* zîmbind, sau crezi că ești la SS, *Herr Leutnant*?

Leutnantul, înalt și subțire, se înroșește și lovește rușinat zăpada cu piciorul. Un boț de zăpadă zboară pînă în poala maiorului Pihl.

— *Leutnantul* Schultz a spus deja ceea ce aveam de spus și eu, domnule!

Pocnește iarăși din călcîie de trei ori și de data aceasta salută ca la regulament. Ia loc alături de *Leutnantul* Schultz, ca și cum ar căuta protecție acolo.

Leutnant Paulus, de la compania a 3-a, urmează la rînd. Se ridică fără gesturi teatrale, inutile, ca un frizian molcom ce este, nu salută și nici nu bate din călcîie.

— Domnule *Oberst*, începe el, cu vocea lui domoală, profundă, comand o companie a regimentului dumneavoastră de paisprezece luni. Știu că nu sînteți ceea ce vă acuză *Leutnant* Schultz că ați fi. Cred că nu ați ajuns la decizia dumneavoastră fără o îndelungă și adîncă deliberare. Nu sînt în stare să hotărăsc dacă e bună sau greșită, sînt sub comanda dumneavoastră și vă aștept ordinele.

Se așază alături de *Hauptmannul* Bernstein, care îi strînge mîna pe tăcute.

Micul *Leutnant* Hansen, de la grupa a 6-a, nu prea vrea să-și afirme opinia. În sufletul său e de acord cu *Oberstul*, însă a petrecut șapte luni la Torgau pentru un ultragiu minor și pentru nimic în lume n-ar vrea să revadă locul acela. Îi aruncă o privire fugară *Leutnantului* Schultz, care se uită la el cu o privire glacială.

— Ei bine, domnule Hansen, se grăbește *Oberstul* mai departe, care e opinia dumitale?

— *Herr Oberst*, nu-mi place propunerea dumneavoastră. Inamicul îi va ucide pur și simplu pe răniți cu cîteva salve de automat și aș dori să știu cine se va oferi să rămînă aici cu ei. Nu le puteți ordona soldaților să se predea. Ați uitat Lembergul, unde au fost lichidați sute de răniți, cu o împușcătură în ceafă, iar preoții au fost răstigniți pe uși. Camarazii noștri nu pot fi abandonați unei asemenea sorți. Trebuie să resping propunerea dumneavoastră, *Herr Oberst*.

Se așază din nou pe zăpadă și evită privirea *Oberstului* Frick. Știe că răspunsul lui a fost o eschivare lașă, însă Torgaul se conturează ca o amenințare brutală în gîndurile lui.

Ultimul care urmează să răspundă este *Oberstleutnant* Wisling de la compania a 4-a.

— Domnule, sînt întru totul de acord cu dumneavoastră. Nu aveți altă soluție. În locul dumneavoastră aș da ordinul respectiv chiar dacă cineva ar convoca ad-hoc o curte marțială care să-l judece. De acord sau nu, ordinele trebuie executate. Orice recrut știe acest lucru!

— Un alt porc laș și trădător, strigă Schultz indignat.

— În locul dumneavoastră, *Herr Oberst*, continuă *Oberstleutnantul* Wisling, ignorînd ieșirea plină de ură a lui Schultz, eu aș rămîne cu răniții. Altminteri va trebui să vă apărați în fața curții marțiale german. În ceea ce privește Regulamentul, în cazul unui asemenea demers pot fi puține îndoieli.

— Îți mulțumesc, Wisling, e nevoie de curaj pentru a-ți afirma opinia, așa cum ai făcut-o, dar nu mi-e teamă de curtea marțială germană. Voi ști cum să-mi apăr decizia, dacă se va ajunge acolo.

Oberstleutnantul Wisling ridică din umeri. *Oberstul* Frick se ridică în picioare și își aranjează monoclul.

— A fost util să ascult opiniile dumneavoastră, însă asta nu mi-a schimbat decizia. Nu voi permite soldaților de sub comanda mea să fie măcelăriți inutil. Ca ofițer comandant, datoria mea de căpetenie trebuie să fie aceea de a aduce înapoi acasă atîția oameni valizi cît este posibil. Soldații noștri nu au importanță.

— Să dezertăm de lîngă acești *Untermensch*[7]! strigă *Leutnantul* Schultz în noaptea polară, plasîndu-și mîna teatral pe tocul pistolului.

[7] *(germ.)* UNTERMENSCH: Ființă subumană, inferioară, om de nimic *(n. trad.)*

Nu e nimeni care să pună pe primul loc datoria sa față de *Führer* și Patrie? Fiecare soldat german a jurat să-și riște viața, acolo unde este nevoie. Milioane de soldați bravi și-au dat deja viața pentru *Führer*. Să rămîneți în viață—acesta este unicul dumneavoastră obiectiv, *Oberst* Frick? Slavă Domnului că sînt puțini ca dumneavoastră. Din considerație pentru armată trebuie să contramandați ordinul. Să construim o poziție-arici și să ne batem cu bolșevicii, să omorîm cîți putem, înainte ca noi, la rîndu-ne, să fim uciși. Îi datorăm asta *Führerului* și idealului magnific pe care l-a oferit poporului german.

— Discuția s-a terminat, declară *Oberstul* răspicat, răniții vor rămîne pe loc. Grupul va porni în marș peste o oră, cu compania a 5-a în frunte. Schultz, vei prelua ariergarda cu compania de armament greu. Și sînt convins că nu mai trebuie să-ți spun că din acest moment orice defecțiune în executarea ordinelor mele înseamnă curtea marțială pe loc. Nu voi admite proteste. S-a înțeles?

— Înțeles, domnule, rostește *Leutnant* Schultz cu jumătate de gură.

Sanitätsgefreiterul, fostul capelan, și doi schiori militari cu picioarele degerate se oferă voluntari pentru a rămîne cu răniții.

La scurt timp după aceea, grupul pornește mai departe. Ultimul pe care îl vedem este capelanul, în picioare pe un dîmb de zăpadă, care ne face semn cu mîna.

Peste o oră auzim răpăitul mitralierelor în spatele nostru. Unii spun că aud țipete. Nu aveam să știm niciodată ce li s-a întîmplat în realitate răniților și celor trei voluntari.

Un zgomot de trepidație ne face să plonjăm căutînd adăpost.

— Tancuri, strigă Porta, plonjînd într-un troian de zăpadă.

O străfulgerare portocalie luminează brusc deșertul de omăt. Explozia care urmează este scurtă și seacă.

— Tun de tanc, oftează Heide cu groază.

— *Merde*, *alors*, sînt nebuni, spune Legionarul. Nu pot fi folosite tancurile aici!

— Curînd o să fii mai înțelept, purece amărît, rîde sarcastic Porta, legînd mai multe grenade la un loc pentru a face o încărcătură explozivă.

— Ivan poate face lucruri incredibile, așteaptă numai! O să vadă

limbile direct prin cururile voastre nemțești, cînd veți descoperi ce e în stare să facă Ivan în realitate.

Dinspre malul celălalt al rîului înghețat cîteva cutii negre, fantomatice, se tîrăsc spre noi. Zgomotul nu mai lasă nici o îndoială, huruitul șenilelor și duduitul infernal al motoarelor ne îngheață sîngele de spaimă.

Două, trei, cinci T-34 duduie spre noi prin zăpadă. Alunecă pieziș pe povîrnișul înzăpezit, spre rîu.

Pentru o clipă nutrim speranța deșartă că se vor răsturna, însă ele continuă să avanseze cu un zgomot asurzitor, burdușind zăpada în urma lor. Din profil sînt aproape frumoase. Un T-34 în atac, pe un cîmp deschis de zăpadă, este o priveliște impresionantă, ca niște animale carnivore, mari și suple. Toate colțurile îi sînt rotunjite și netezite, încît este aproape o plăcere să constați ce pot crea mîinile omului din metalul rigid.

Înșfăcăm grenade de mînă și facem mănunchiuri din ele. Este singura armă de care dispunem împotriva tancurilor.

Îmi trag un picior sub mine și mă pregătesc să sar. Șiretlicul este să sari la momentul potrivit, exact cînd te afli în unghiul mort de vizibilitate al tancului. Mă încordez ca un animal încolțit, care se poate salva numai ucigîndu-și adversarul. Curajul nu are nimic de-a face cu asta. Groaza crudă, spaima de moarte sînt acelea care ne mînă la încercarea disperată de a ataca un T-34, cu nimic altceva decît un snop de grenade și un Mpi.

Mitralierele tancurilor din frunte ne împroașcă în dușmănie.

Un detașament, care a încercat să scape cu fuga, este pus la pămînt sub focul concentrat. Nu sînt omorîți toți. Un *Feldwebel* se oprește, ridică brațele ca într-o ultimă rugăciune, se rostogolește în față și apoi rămîne nemișcat în zăpadă.

Un alt detașament aleargă în zigzag peste gheață, un T-34 îl ajunge din urmă și auzim oase și arme zdrobite de șenilele late.

Tancul se răsucește pe loc, sfărîmîndu-le rămășițele în zăpadă...

— Stați culcați! zbiară Bătrînul ieșit din minți.

Două T-34 apar legănîndu-se pe creastă în fața noastră. Cel mai apropiat dintre ele își reglează puțin mitraliera spre stînga.

Porcul ne-a luat în vizor, parcă simt ochiul trăgătorului ațintit asupra mea. Dacă trage, am încurcat-o. Știu cum e în interiorul acelor blestemate „saloane de ceai”, cum numim noi tancurile T-34.

Ochitorul e, desigur, un tanchist experimentat, care știe că nu e inteligent să irosești prea mult timp gîndindu-te ce să faci. Fă ceva, și fă ceva rapid, acesta e cuvîntul de ordine.

„Trage în orice vezi în față, indiferent ce este”, acesta este ordinul imprimat în conștiința fiecărui tanchist.

„Dacă vrei să scapi cu viață, uită că ești om. Dacă nu poți să-i împuști, fă-i terci cu șenilele!”

Fac un salt, îmi dau drumul pe panta netedă și înghețată și aterizez într-un morman de zăpadă afînată. Porta vine și el lunecînd după mine.

— Diavolul, gîfîie el, pregătindu-și buchetul de grenade. Ăștia put a Valhalla și a viață scurtă!

Tancul fruntaș se oprește cu o smucitură.

Ne ținem respirația, așteptînd înfrigurați. Tancurile se opresc numai cînd urmează să tragă. Cu fețele încordate așteptăm bufnitura scurtă, crudă și bubuitura proiectilului exploziv care ne va face praf. Nu se poate să nu ne fi văzut, fantele de observare la tancurile T-34 sînt foarte bune, mult mai bune decît ale tancurilor noastre.

Detunătura din gura țevii este asurzitoare. Tunul cu țeavă lungă împroașcă flăcări. Un suflu fierbinte din fălcile iadului se abate asupra noastră. În zăpadă se aude un sunet scîrbos, un fel de clipocit parcă, la numai cîțiva centimetri de noi.

N-au nimerit, mă gîndesc și înțepenesc ca un animal înspăimîntat, la discreția unui șarpe cu clopoței, însă nu urmează nici o explozie.

— Proiectil neexplodat, murmură Porta privind cu ochii dilatați de fascinație gaura pe care obuzul a făcut-o în zăpadă. Sfîntă Agnes! Un proiectil neexplodat! Probabil că preotul are dreptate și Dumnezeul german are grijă de turma lui.

— Să plecăm de aici, le spun eu și încep să mă tîrăsc spre tancul care accelerează motorul.

— Sfîntă Maică a Kazanului, strigă Porta îngrozit. Ne-au tras-o! Lăsați-vă jos, vine spre noi!

Tancul duduie în viteza întîi, părînd aproape că se ghemuiește, gata să se repeadă. În interiorul lui pute a motorină. *Leutnantul* Pospelov își apasă fruntea în apărătoarea de cauciuc a vizorului.

— Turela, azimut 30°, ordonă el.

La mai puțin de două sute de metri în fața tancului, un grup mic de oameni înghesuiți unii într-alții se profilează pe zăpadă.

Leutnantul Pospelov zîmbește cu satisfacție și le ordonă celorlalte tancuri de sub comanda lui să se poziționeze în linie pentru a-și crea un cîmp larg de foc. Nu-și dezlipește ochii nici o secundă din vizor, se simte cuprins de febra vînătorii. Acesta este visul tanchistului. Țintele sînt splendid dispuse, ca pentru o execuție, ceea ce și este, de fapt.

O armă anti-tanc de 20 mm latră supărător, lansîndu-și obuzele mici, inutile, pentru a pătrunde învelișul tancului T-34. Mitralierele scuipă cartușe trasoare.

Mecanicul-conducător, caporalul Baritz, slobozește un rîs.

— Tîmpiții ăștia de nemți cred că ne pot scoate din luptă cu mitralierele!

— *Iob tvoiu mati*[8], rîde trăgătorul-ochitor.

— O să le cîntăm imediat o melodie nostimă cu trompeta noastră galbenă!

— Explozivi, proiectile brizante, ordonă *Leutnantul* Pospelov cu sînge rece.

Obuzele zăngăne în camera de ardere și închizătorul se trîntește cu zgomot.

Mîna *Leutnantului* planează timp de o secundă deasupra butonului roșu, parcă șovăind, și apoi se așază pe el. Tunul bubuie, scuipă flăcări. Amabilitățile casei T-34. După o secundă, închizătorul pocnește din nou și un nou proiectil brizant stă pregătit în camera de ardere.

Tunul trage mereu cîte o salvă. Zăpada din fața tancului T-34 s-a înnegrit de funingine. La distanță de două sute de metri este roșie de sînge, ca și cum un nebun aruncase găleți de gem pe zăpadă.

Milioane de stele îi joacă în fața ochilor *Leutnantului* Pospelov. Primește o lovitură violentă în piept, alunecă pe jumătate în jos, în turelă.

Mecanicul, caporalul Baritz, este aruncat înapoi cu o forță formidabilă, încărcătorul îl lovește cu capul de mitraliera din turelă și-i face

[8] *(rus.)* Tu-ți mama mă-tii! *(n. trad.)*

o tăietură adîncă în frunte. Aerul este evacuat cu putere din plămînii trăgătorului-ochitor și acesta își pierde cunoștința pentru moment.

— Mama voastră de nătărăi, își iese Micuțul din fire, lovind zăpada cu pumnii. Grenada pe care au aruncat-o nu este suficient de puternică pentru a străpunge blindajul tancului T-34.

Echipajul tancului rusesc a fost salvat printr-un miracol de a deveni o, jumară arsă.

— *Bistrei*, *bistrei*[9], zbiară *Leutnantul* Pospelov la caporalul Baritz, care bîjbîie cu instrumentele și pedalele. Capul încă îi zumzăie ca un stup de albine, abia dacă înțelege cum mai e în stare să se miște și să gîndească destul de limpede.

Tancul-saltă înainte îndepărtîndu-se de acel neamț sinucigaș din zăpadă, care probabil se pregătește deja să arunce o altă grenadă. Disperații, imprevizibilii ca acesta sînt extrem de periculoși pentru orice tanc, ori îi pui la pămînt, ori o ștergi.

Leutnantul Pospelov se hotărăște să fugă, ca să scape.

— Dă-i bice, zbiară el furios, lovindu-l cu piciorul în spate pe caporalul Baritz.

Cu o sudalmă spurcată, caporalul apasă pe accelerator neștiind că se îndreaptă glonț exact spre locul de care vrea să scape.

Porta și cu mine stăm culcați în zăpadă, cu buchetele noastre de grenade și așteptăm momentul potrivit pentru a ataca monstrul ce se apropie de noi, împroșcînd zăpada în ambele laturi.

Unul dintre obloanele turelei este deschis forțat și apare un cap cu cască de piele.

— Ucide-i, cîini afurisiți, țipă *Leutnantul* peste pustiul de zăpadă. Este strigătul unui om înspăimîntat.

— Fie, deci, Ivan Stinkanovici[10], rînjește Porta demonic, alergînd în salturi mici spre tancul T-34, care s-a oprit din nou pentru a trage.

E surprinzător că *Leutnantul* nu reușește să-l vadă.

Buchetul de grenade zboară și lovește sub turelă. Dintr-un salt lung Porta ajunge în spatele unui parapet de zăpadă, presîndu-se puternic în el pentru a se feri de potopul de schije de oțel.

[9] *(rus.)* Mai repede *(n. trad.)*

[10] În limba germană *stinken*—a mirosi urît, a puți. Nume imaginar, poreclă generică în sens disprețuitor. *(n. trad.)*

Alte două T-34 acționează împreună, îi mînă într-un grup pe soldații care aleargă. Cînd sînt sigure de prada lor, dau puțin îndărăt și apoi înaintează unul lîngă altul, cînd ajung lîngă grup dau în marșarier cu șenilele exterioare, astfel încît boturile vehiculelor să se ciocnească între ele într-o ploaie de scîntei, strivindu-i pe cei prinși în laț și transformîndu-i într-un terci sîngeros.

— Eu zic să renunțăm, spune un *Unteroffizier* de artilerie antiaeriană, lacrimile șiroindu-i peste rănile deschise, provocate de mușcătura gerului pe obraji, ne măcelăresc!

Porta se uită fix la el o clipă și apoi rîde zgomotos.

— Nu uita că e război, fiule, și ambele părți par să-l ia în serios!

— Probabil crede că turnăm un film. Ruinele tăcute, părăsite, ale Verdunului sau așa ceva, îl ia în zeflemea Gregor, aruncînd fulgerător o șarjă de explozibil în oblonul din spate al unui T-34, care trece duduind. Salutări din iad! strigă plonjînd să se adăpostească.

Ca izbit de un ciocan uriaș, oblonul este împins înăuntru *Leutnantul* Pospelov țipă ca o femeie, țintuit de oblonul greu, cu marginea tăioasă. Țipă îndelung, în timp ce flăcări roșii îl împresoară cu limbile lor.

Încărcătorul este aruncat afară prin cealaltă deschizătură a turelei și se zvîrcolește urlînd, într-o mare de flăcări care topește zăpada în jurul lui. Treptat devine crocant ca o costiță în tigaie și se transformă într-o mumie incandescentă.

— Afară! zbiară mecanicul tancului, caporalul Baritz, deschizînd cu forță oblonul.

Cum pune piciorul jos o ia la sănătoasa. O rafală de mitralieră îl trimite mai departe de-a dura.

Trăgătorul-ochitor abia a ieșit pe jumătate prin gura turelei, cînd tancul este aruncat în aer ca o minge de fotbal. Se dă peste cap și aterizează cu o bufnitură imensă, înainte de a se face bucățele în urma unei explozii colosale din interior.

Puțin mai încolo încă un tanc se învîrtește în văzduh. Din ce în ce mai iute. Flăcări roșiatice și un fum negru, îmbibat cu motorină, se revarsă din locașurile de ieșire. Numai un membru al echipajului reușește să iasă din sicriul de oțel înroșit. Aleargă pe zăpadă ca o torță aprinsă. Țipetele lui sînt înfiorătoare.

Simțim dogoarea chiar din locul în care ne găsim. Legionarul își ridică Mpi-ul și descarcă o rafală lungă, milostivă, în rusul cuprins de flăcări, care se zvîrcolește disperat în zăpadă.

— *Padaerșa*, *padaerșa*[11], urlă acesta întinzînd spre noi brațele cuprinse de flăcări.

Mai multe Mpi-uri se îndreaptă asupra lui. Puțin după aceea se prăbușește. Trupul i se mistuie, sfrijindu-se într-o jumară minusculă.

Comandantul încearcă încă să se degaje din turela tancului. Nu țipă, nici nu imploră, însă se străduie din răsputeri să se elibereze din cutia de oțel în flăcări. Fața i s-a carbonizat și i s-a acoperit cu o crustă. În chip straniu, ochii ii strălucesc încă cu limpezime, buzele i s-au prefăcut în cenușă... Nasul e ca o bucată de carne bizar contorsionată. Părul i-a ars pe alocuri. Mîinile îi arată cel mai jalnic, cioturi înnegrite de carne, cu care tot mai încearcă, în disperare, să forțeze deschiderea oblonului prins în balamale.

— Doamne, gem eu și-mi ascund fața în mîini.

Mirosul greu de carne arsă îmi întoarce stomacul pe dos și vomit în zăpadă.

— Ha! Basta! mîrîie Porta. Era care pe care! E vorba de o luptă serioasă și i-am promis marelui nostru vecin una peste bot!

— E cumplit, rostesc eu în șoaptă.

— E război, răspunde Porta cu asprime. Nu-mi face deloc plăcere să-l am pe Ivan în cîrcă. Sus! Pune mîna pe o încărcătură! Trompeta de încetare a luptei n-a sunat încă. Iată că vin ultimii mușterii ai „saloanelor de ceai”.

Un Mpi împroașcă rafale din tufișurile pipernicite.

Arunc fulgerător o grenadă în tufișuri.

Un tanchist zboară în aer, pe gură îi țîșnește un șuvoi gros de sînge.

Îl secer cu o salvă de automat.

Se prăbușește cu un urlet prelung, rostogolindu-se în zăpadă.

— Ce tîmpit, spune Porta compătimitor. Groaznic de idioți sînt oamenii! Eroi pînă la capăt! Ei bine, un nătărău mai puțin pe lume!

Suflul unei detunături îngrozitoare ne culcă la pămînt și ne mătură prin tufișurile dese. Sîntem împinși în jos prin trecătoarea

[11] *(rus.)* Ajutor *(n. trad.)*

strîmtă și ne izbim atît de tare de stînci, încît amîndoi ne pierdem cunoștința pentru moment.

Renul lui Porta vine zburînd prin aer, cu toate cele patru picioare rășchirate, și se izbește de zidul de gheață groasă de aproape un metru cu o bufnitură seacă.

Am senzația că fiecare oscior din corp mi s-a sfărîmat. Pretutindeni în jurul nostru, un noian de bucăți de metal incandescent care cu puțin timp înainte fuseseră un tanc. Prin preajmă zace și echipajul tancului, prăjindu-se precum chifteluțele.

— Ale naibii „saloane de ceai”, dar la o adică le vii și lor de hac, cînd știi că e groasă, se fălește Micuțul căznindu-se să iasă din zăpadă.

— Fir-ai al dracu' de nătărău smintit ce ești, se înfurie Porta, pipăindu-și cu grijă locurile dureroase. Era cît pe ce să ne omori pe toți.

— Nu poți să faci omletă dacă nu spargi ouăle, așa-i? spune Micuțul ca un filozof.

Ne croim anevoie drum mai departe. Viscolul este pe cale de a reizbucni.

Oberstul este aproape extenuat. Se sprijină de Oberleutant Wisling. Și *Leutnantul* Schultz este aproape epuizat. Se poticnește mereu și se ridică din nou cu mare greutate. Nu-l ajută nimeni.

Micuțul încearcă să fredoneze un cîntec de pe Reeperbahn. Legionarul aiurează despre Sahara lui și nisipul acela fierbinte. Bătrînul merge legănîndu-se, în stilul propriu, cu picioarele lui în paranteză. Îi vine greu să-și mențină aprinsă pipa cu capac de argint. Are mîinile adînc îngropate în buzunarele mantalei. Mpi-ul rusesc îi atîrnă, pregătit, pe piept.

— Dumnezeule, cum mi-aș dori să fim din nou acasă, cu cartofi din ăia finlandezi și sos de friptură de porc, oftează Micuțul nemaiputînd de poftă.

— Sper să fim pe undeva pe lîngă lacul Lange, cînd vine sezonul icrelor de heringi, spune Porta zîmbind, cu buzele crăpate de ger.

Legionarul își ridică brațele spre cer și rostește în arabă: *Allah să ne aibă în pază*!

Nu este de demnitatea unui german să maltrateze prizonierii lipsiți de apărare. Asemenea cazuri trebuie raportate imediat și persoanele care se fac vinovate să fie pedepsite cît se poate de sever.

Rudolf Hess,
10 aprilie 1934

Curtea Marțială

— Mulțumescu-ți, Doamne, că ai sosit, duminică, rostește Porta, călcîndu-l pe porta pe picior, în timp ce împreună cu Micuțul o virează la Kempinski[1]*, unde are intenția să-și aniverseze ziua de naștere.*

— Aceasta este sora mea, ii spune portarului arătînd spre o doamnă bine dezvoltată, de gabarit apreciabil.

— Atunci fratele meu a regulat-o pe soră-sa, țipă ea încîntată în restaurantul supraaglomerat.

Micuțul se cațără și se așază pe două scaune de bar.

— Cîte unul pentru fiecare obraz, băi, puță, îi zice el barmanului și-i comandă o votcă dublă și o sticlă de vin roșu.

Își dă capul pe spate și golește paharul, plescăind puternic.

— Încă una mică, dacă ești amabil, rînjește el cu jovialitate.

Scena se repetă de opt ori, apoi se întîmplă ceva ce nu va putea fi explicat mai tîrziu de nimeni. În orice caz, o doamnă în rochie lungă, verde, se trezește pe neașteptate cu un coș plin cu pește în cap.

Micuțul înhață un castron de dulceață și i-l aruncă în figură ospătarului șef, iar acesta, la rîndul lui îl pocnește în cap cu o sticlă de bere. Micuțul se răzbună înfigîndu-i o furculiță în braț. Ospătarul șef, țipînd ca un apucat, se repede în stradă, cu furculița înfiptă-n braț.

Doamna de categorie mijlocie, „sora" lui Micuțul, întinde mîna după utilajul masculin al chelnerului și îl apucă zdravăn.

Acesta scoate un țipăt ascuțit și se chircește de durere.

Alt chelner vine în pas de vals din bucătărie, cu o farfurie mare de Eisbein. Întregul conținut este catapultat spre tavan și împrăștie peste mesele cele mai apropiate, în timp ce chelnerul execută un plonjon în picaj, sub o altă masă.

Un grup de indivizi, în ținută de rigoare, rămîn cu ochii

[1] KEMPINSKI: Restaurant elegant din Berlin. *(n. trad.)*

holbați și încearcă în disperare să se dea la o parte din calea Micuțului care-și croiește drum ca un tanc stalinist ce și-a pus în cap să cîștige războiul pe cont propriu.

Aude un bubuit ca de tunet și în clipa aceea e sigur că este un om terminat, însă nu e atît de grav. Se clatină pe picioare, pocnește cîteva mutre și se duce legănîndu-se în bucătărie, unde găsește pe Porta angajat într-o dispută aprinsă cu bucătarul. Împreună prefac bucătăria într-un morman de ruine.

Cînd sosește brigada mobilă, se retrag la Cîinele cocoșat, per Gendarmenmarkt, unde deja se vorbește că un batalion englez de parașutiști a aterizat la restaurantul Kempinski.

***L**eutnantul* Schultz nu pierde nici o clipă după ce ne întoarcem printre ai noștri. În decurs de o oră raportează la ofițerul politic. La fiecare colț se aud bombăneli împotriva malițiosului *Leutnant* nazist. Cîțiva vînători de munte finlandezi sugerează să-i băgăm boașele în stomac și să-l azvîrlim dincolo, la vecini.

— O să-i suflu-n lumînare, amenință Porta, trăgîndu-și Naganul din tocul gălbui.

— Să stai în banca ta, hotărăște Bătrînul, răstindu-se la el, să nu ne amestecăm în certurile particulare dintre ofițeri.

— S-ar fi putut să fie vorba de unul de-al nostru, protestează Porta iritat. Schultz ăsta e o veritabilă jigodie.

— Poate că este, spune Bătrînul cu răceală, însă nu l-a turnat pe unul de-al nostru! Dacă un ofițer trebuie să fie răzbunat, să-i lăsăm pe ceilalți ofițeri să aibă grijă de asta.

— Baliverne, adaugă Porta, dar dacă găozarul îmi ajunge vreodată în fața țevii o să vezi o pereche de boașe blegi, reduse brusc la tăcere!

— Asta e crimă! strigă Heide cu indignare.

— Să fiu al dracului că nu e! răspunde Porta furios. Un nemernic care face bale la gură nu contează!

Vorbim mult despre *Leutnantul* Schultz. Cînd discuția în sauna *Jägerilor* finlandezi ia sfîrșit, un lucru e cert: *Leutnantul* Schultz nu va trebui să-și facă griji cu bătrînețea, că oricum n-o mai apucă.

În timp ce noi discutam, Micuțul a pilit trei gloanțe. Gloanțele dum-dum fac o gaură imensă în om.

A doua zi un Major de la poliția secretă vine să-l ia pe *Oberstul* Frick, iar *Oberstleutnantul* Wisling este ridicat în timpul serviciului tehnic.

Sînt suiți imediat într-un avion Ju-52 și transportați la Armata a 6-a din Münster, pentru a fi deferiți unei curți marțiale.

Verdictul final se amînă pînă se vor putea obține mărturii de la ceilalți membri ai grupului de luptă. Între timp cei doi arestați sînt trimiși la închisoarea militară Torgau, unde sînt plasați în detașamentul de „prelucrare" a cizmelor, împreună cu nenumărați alți arestați. Deținuții deja condamnați sînt supuși unui tratament mai aspru.

Fiecare om din detașamentul cizmelor începe programul în fiece dimineață cu zece perechi de cizme militare noi, rigide ca fierul, din piele de culoare galbenă rău mirositoare. Detașamentul face instrucție timp de o oră cu cîte o pereche de cizme. Luarea poziției de drepți și pas alergător, de jur împrejurul platoului de adunare. Cînd se termină ora răsună strident un fluier și toți, cît ai clipi, schimbă cizmele cu altele noi. Apoi „marș forțat".

Și acțiunea continuă, fără pauză, de la orele 05:00 pînă la 21:00. Unii leșină. Picioarele li se umflă și ajung bucăți de carne însîngerată, bășicile se sparg și se formează alte bășici. Pentru așa ceva nu se acordă nici cea mai mică atenție. La Torgau mila este un termen necunoscut, Este o închisoare militară, notorie pentru severitatea ei și personalul permanent e mîndru de reputația cîștigată.

— Marș de defilare, țineți aproape, puturoșilor, zbiară *Feldwebelul* dintr-o cabină instalată în mijlocul platoului. Asta credeți voi că e marș de defilare? Ridicați piciorul sus, lepădăturilor! întindeți căputa! Mîinile la nivelul paftalei și jos, la meserie! La meserie, am zis!

Un general-maior se prăbușește. Este un bărbat mai în vîrstă care vine dintr-un post dulce într-o garnizoană periferică.

Blestemele și ocările se abat asupra lui, dar el rămîne la pămînt. E nevoie de furtunul de incendiu pentru a-l pune pe picioare.

— Ai o oră în plus de instrucție, îi prescrie *Feldwebelul* cu jovialitate. Cu cît o să dai jos mai vîrtos nădușeala aia puturoasă de pe tine, o să-ți fie mai ușor.

Și generalul continuă să înmoaie cizmele țepene, astfel încît luptătorii din tranșee să nu mai aibă necazuri cu ele.

Seara, între orele 21:00 și 22:00 fiecare om din detașament depune zece perechi de cizme „înmuiate” la magazia intendenței și primește în schimb zece perechi din cele tari, nepurtate. Acestea vor trebui mlădiate prin marș pînă în seara următoare cel tîrziu.

În fața *Oberstului* Frick merge un *Feldwebel* cu epoleți roșii pe umăr, prizonier politic. În spatele lui este un *Gefreiter* cu epoleți verzi, un criminal și în spatele *Gefreiterului* un artilerist cu epoleți purpurii. Apoi urmează un *Rittmeister* cu epoleți albi acuzat de sabotaj.

Sînt mulți cu epoleți albi în detașament. Numai doi au epoleți negri. Aceștia sînt cei care l-au insultat pe *Führer*. Cu siguranță că vor primi pedeapsa cu moartea. Arabii sînt de la Marină.

După șase săptămîni la detașamentul cizmelor, *Oberstul* Frick e terminat. Picioarele i s-au făcut ca niște zdrențe. Sînt de fapt bucăți umflate de carne care sîngerează. La infirmeria închisorii i se amputează două degete de la picioare. *Oberstleutnantul* Wisling se află în patul alăturat, cu coastele rupte și comoție cerebrală. Leșinase de mult prea multe ori în detașamentul de cizme. Caporalul de serviciu se întîmplase să fie prost dispus. Dar infirmeria de la Torgau nu e locul în care deținuților li se permite să rămînă mult timp.

Șchiopătînd și cu chipurile marcate de durere, cei doi ofițeri ies la raport la atelierul de reparații al armamentului, pentru a primi temporar sarcini mai ușoare, sarcini pe care orice deținut de la Torgau ar prefera să le evite.

După cîteva săptămîni la atelier sînt trimiși la secția de convalescență unde se face instrucție militară de dis-de-dimineață pînă tîrziu noaptea.

Pe zid, la un capăt al platoului de adunare stă scris cu litere mari, albe:

GELOBT SEI, WAS HART MACHT[2]

Dar groaza cea mai mare la închisoarea militară Torgau era Gustav-de-Fier, temutul *Hauptfeldwebel* care se furișa de colo-colo pe tălpi

[2] *(germ.)* Lăudată fie truda care călește *(n. trad.)*

de cauciuc ca un înger răzbunător în uniformă de infanterie. Deținuții și personalul permanent se temeau de el deopotrivă. Oamenii experimentați, care petrecuseră un timp îndelungat la Torgau, de o parte sau de alta a ușilor celulelor, susțineau că dacă Gusta-de-Fier se uita la cineva mai mult de trei minute, nefericita persoană cădea moartă la pămînt. O căutătură a ochilor albaștri glaciali ai lui Gustav-de-Fier era suficientă ca să-ți înghețe sîngele în vine. O altă particularitate a acestui *Feldwebel* de Fier, scund și îndesat, era vocea sa spartă, ca un trosnet de vreascuri. Avea obiceiul să utilizeze cît se poate de puține cuvinte, însă fiece cuvînt făcea cît o carte întreagă. Chiar și un surdo-mut debil mintal putea înțelege cuvintele care-i țîșneau lui Gustav prin gura cu buze lipite. Nu zbiera niciodată, cum făceau alți ofițeri de rang inferior. Dacă nu stăteai aproape de el, nu puteai auzi ce spune. Dar nici nu era necesar.

Umblau vorbe despre un *Unteroffizier* paralizat, care se afla acolo în infirmerie, comisia medicală militară de la Berlin îl declarase complet paralizat, ca atare se hotărîse să fie iertat și trimis acasă. Faptul era atît de șocant și insolit, încît pînă și deținuții au zdrăngănit din gratiile celulelor cînd au auzit decizia. Dar cu o zi înainte ca soldatul paralizat să fie eliberat, Gustav-de-Fier a luat totuși hotărîrea de a se duce să vadă această persoană stranie, care părăsea închisoarea Torgau într-o manieră atît de neregulamentară.

Cu șapca bine trasă pe ochi, a intrat fără zgomot în salon și, proțăpit acolo, a început să-l săgeteze cu privirea pe paralitic, care în cîteva secunde, numai ce l-a zărit pe Gustav-de-Fier, a paralizat și mai rău.

Buzele lui Gustav-de-Fier s-au întredeschis și acesta l-a bombardat cu trei cuvinte pe *Unteroffizierul* paralizat!

— *Atenție*! *Marș forțat*!

Ceea ce nu fusese în stare să vindece o întreagă comisie medicală, cu toată expertiza ei clinică, a lecuit *Hauptfeldwebelul* de la Torgau în treizeci și una de secunde.

Paraliticul a sărit din pat ca o capră de munte, a ieșit în fugă din salon, a traversat platoul de adunare și a intrat în birourile închisorii, unde a bătut din picioarele paralizate și a strigat cu voce sonoră:

— Prizonierul nr. 226, de la infirmerie, raportează că este pregătit de luptă!

De atunci, Gustav-de-Fier vizita întotdeauna cazurile incurabile, pe care doctorii le abandonau.

Gustav-de-Fier este capabil să vindece nu numai ființe umane. Poate să repună pe picioare și cai, și catîri, în fața cărora medicii veterinari se declară neputincioși.

Cînd companiile disciplinare se reîntorc la Torgau, seara tîrziu, Gustav-de-Fier le așteaptă îmbrăcat într-o tunică albă imaculată, fie iarnă, fie vară. După cum afirma el, unui soldat nu-i este niciodată prea frig sau prea cald. Starea vremii nu contează pentru el.

Oamenii spun că el nu remarcă dacă este iarnă sau vară.

Companiile de pedeapsă trebuie, de regulă, să-și încheie corvezile zilnice defilînd în jurul lui Gustav-de-Fier și cîntînd în gura mare:

— *Es ist so schön, Soldat zu sein*![3]

Este singurul cîntec pe care Gustav-de-Fier îl îndrăgește.

Sîmbătă dimineața șederea la Torgau ia sfîrșit pentru *Oberstul* Frick și *Oberstleutnantul* Wisling. Sînt ridicați de la compania de pedeapsă, care este în exercițiul funcțiunii.

Trei polițiști militari îi așteaptă în birourile închisorii. Părăsesc Torgau în tăcere. Seara ajung la Berlin și sînt predați corpului de gardă al armatei din gară.

Ofițerul feroviar, un *Rittmeister* mult mai în vîrstă decît *Oberstul* Frick, se simte întrucîtva jenat. Dacă ar fi avut alte grade, ar fi știut ce să facă cu ei, în schimb le oferă țigări de foi și un pahar de vin, chiar dacă ospitalitatea contravine regulamentului.

La orele 22:00 se dă alarma de atac aerian. Toată lumea intră în adăposturi. Stingherit și evident în încurcătură, *Rittmeisterul* le spune că, în situația în care vor încerca să fugă va fi obligat să tragă în ei.

— Îmi pare rău, dar astea sînt ordinele, le explică el arătîndu-le arma proprie, un pistol de recuzită, puțin probabil în stare să rănească pe cineva la o distanță mai mare de cincizeci de metri.

Chiar deasupra gării un indicator incandescent de țintă înflorește ca un pom de Crăciun iar aerul se zguduie de zgomotul bombardierelor.

În adăpost se strîng unul într-altul. *Rittmeisterul* s-a așezat între cei doi deținuți și li se adresează cu „camarazi”.

[3] *(germ.)* E atît de frumos să fii soldat! *(n. trad.)*

Sosesc apoi și bombardierele. Liniile de cale ferată sînt contorsionate, căpătînd forme de nerecunoscut, vagoanele de marfă zboară prin aer ca mingile de tenis. Un muncitor feroviar este azvîrlit hăt-departe, dincolo de gara de mărfuri și se face praf izbindu-se de Monumentul Eroilor Războiului din 1914–1918.

Pe străzi se scurge fosfor incandescent. În el se topesc complet resturile de carne omenească. Oamenii se sufocă în pivnițe. Se produc multe pierderi umane și materiale la Berlin în această seară.

Artileria antiaeriană bubuie și bombele explodează. Din cînd în cînd, un bombardier este lovit și se dezintegrează în aer într-o ploaie imensă de stele, la înălțime, deasupra orașului.

În adăpostul antiaerian, *Rittmeisterul* îi împărtășește *Oberstului* Frick ce anume îi place lui la muzica lui Sibelius.

Oberstleutnantul Wisling șade cu ochii închiși și se gîndește în trecut. Gîndul îl poartă la perioada petrecută la Potsdam, cînd urma Academia de Război și își amintește de fetele drăguțe și dornice de pe băncile de la Sans Souci. Îl trec fiorii și se blestemă. Acum, în ceea ce îl privește, totul s-a sfîrșit și asta numai pentru că și-a dezvăluit sentimentele reale în acea noapte rece ca gheața, acolo sus, la Cercul Polar.

Ar fi trebuit să-și țină gura, ca *Majorul* Pihl și ceilalți, și atunci ar fi putut să aibă șansa să-l prindă sfîrșitul războiului în viață, acum nu mai avea nici o șansă. Chiar și cel mai prost ostaș din armată ar ști la ce duce asta. Singurul element incert era dacă îl vor împușca sau îl vor spînzura. În mod curent, pe militari nu-i decapitau, numai pe civili. Oricum, era mai bine prin împușcare sau spînzurătoare.

Oberstul Frick, căruia i se returnase monoclul cînd a părăsit închisoarea Torgau, îl lustruiește cu atenție înainte de a-l pune înapoi la ochi. Îl cercetează pe *Rittmeister*, care pare foarte bătrîn și căruia uniforma parcă nu i se potrivește.

— Desigur că Sibelius este un mare compozitor, dar mi-e teamă că înțeleg prea puțin muzica. Sînt militar de profesie. Aveam paisprezece ani cînd am intrat la Școala de cadeți și nu am avut niciodată vreme să mă ocup de muzică.

Un țiuit prelung, strident, le întrerupse conversația. Atacul aerian a luat sfîrșit. Acesta este semnalul PERICOLUL A TRECUT.

Peste tot în Berlin sînt incendii. Un fum înțepător, care miroase ca dracu', se abate în valuri peste oraș.

— Se duc înapoi acasă, mama lor de gangsteri aerieni, zice furios un om mai în vîrstă din Garda Națională, cu insigna partidului în piept, omoară femei și copii nevinovați.

Nimeni nu-și bate capul să-i răspundă.

C'est la guerre, ar fi spus micuțul Legionar.

Timp de o fracțiune de secundă pe *Oberstul* Frick îl străfulgeră gîndul să fugă. Ar fi lucrul cel mai ușor din lume să-l culce la pămînt pe bătrînul *Rittmeister*. Peste tot, în orașul cuprins de flăcări, domnește panica, ar exista suficient timp să scape cu fuga, fără nici un risc, înainte ca ei să se dezmeticească și să plece în urmărirea lui. Avea mulți prieteni la Berlin și chiar dacă descoperirea lui i-ar costa viața, era convins că l-ar fi ajutat. Numai cîte o noapte în fiecare loc, pînă la Osnabrück și dincolo, în Olanda, apoi legătura cu Rezistența olandeză, unul dintre prietenii lui făcuse așa. Evadase de la Germerschein. Cineva care iese din colimator cu sprijinul Rezistenței olandeze are o șansă serioasă să supraviețuiască.

Se uită în jur după o armă și se decide la lampa de birou a *Rittmeisterului*.

Oberstleutnantul Wisling îl privește cu ochii, abia mijiți. Se înțeleg imediat din priviri. Nu sînt gărzi între birourile *Rittmeisterului* și marele hol al gării, ticsit de oameni care se grăbesc. Dacă reușesc să ajungă pînă acolo, sînt în siguranță. Ar fi ca și cum ar sări într-o mlaștină; mîlul i-ar înghiți din toate părțile și i-ar ascunde.

După aceea afară, pe una din ieșiri, și aiurea pe străzile în flăcări.

Pe spătarul scaunului atîrnă centironul cu tocul pistolului *Rittmeisterului*. Trebuie s-o luăm neapărat cu noi, reflectează *Oberstul*. Încuviințează din cap către Wisling, care se ridică avînd aerul că ar dori să-și dezmorțească picioarele. Întinde mîna după lampă, tremurînd de încordare. Are mîna pe ea cînd ușa se izbește de perete și intră un *Leutnant* tînăr, cu cască de oțel, urmat de cinci infanteriști cu automate. Vin cu silențiozitatea unui tanc Tiger în atac.

Leutnantul e energic și activ, ochii lui de un albastru spălăcit licăresc dintr-o față murdară, înnegrită de funingine. Salută neglijent

cu două degete la cască și face semn din cap spre cei doi ofițeri care se holbează la el, uluiți.

— Ăștia sînt? mîrîie el cu brutalitate în glas.

— Da, răspunde *Rittmeisterul* turtindu-și boneta pe cap, absolut perplex. Aceștia sînt cei doi domni care vă așteaptă.

— Domni, știi că-i bună! rînjește *Leutnantul*, scoțîndu-și P-38-ul greu și îndreptîndu-i țeava spre cei doi captivi. Dar, dacă vreți, fie și așa. E în regulă, în ceea ce mă privește! Domnilor, trîmbițează el pe nas, cîntărindu-și pistolul în mînă, e datoria mea să vă avertizez că la orice încercare de evadare, acesta o să se descarce! Să nu credeți că puteți să vă sinucideți, încercînd să scăpați din mîna noastră! Nu ați fi primii pe care i-am nimerit în noadă.

Zîmbește ca un lup care-și arată colții. Este evident obișnuit să aibă de-a face cu deținuții.

Curios că nu e la Poliția Militară, reflectează *Oberstleutnant* Wisling privind diagonala albă a infanteriei, dar apoi își amintește că infanteria e casă bună atît pentru ofițerii buni, cît și pentru cei răi. Un gentleman veritabil îl poți întotdeauna găsi la infanterie, și dacă ești în căutarea unui ticălos desăvîrșit îl poți găsi tot acolo.

— Mergem, nu? rînjește *Leutnantul* bîțîind nerăbdător din genunchi. În deplină camaraderie, bineînțeles? În pas alert, domnilor. Să terminăm odată și treaba asta. Preferăm să nu rămînem în compania dumneavoastră mai mult decît e necesar.

La ieșirea din gară îi așteaptă un camion acoperit cu prelată.

— Sus cu voi! le ordonă *Leutnantul* cu asprime.

— Unde mergem? întreabă *Oberstul* Frick.

— Gura, mîrîie un soldat tînăr, lovindu-l cu patul armei.

Camionul circulă prin Berlin cu o viteză amețitoare. Intră bălăbănindu-se pe poarta masivei clădiri a Comandamentului General din Bendlerstrasse, unde sînt duși jos în beciuri. Un *Oberfeldwebel* îi salută cu amabilitate aspră. Este tot infanterist. Sînt obligați să predea toate bunurile personale: centură, bretele, șireturi, ca să nu se spînzure și să tragă pe sfoară curtea marțială.

— Deschideți gura și v-o închidem noi la loc, le promite un soldat bătrîn la înfățișare, cu emblema SA pe buzunarul de la piept.

După zece minute sînt luați iarăși și duși undeva sus, pe scări.

Un *Major* gras de *Jägeri*, șezînd cu aroganță în spatele unui birou, se prezintă ca ofițerul procuror la proces. Îi măsoară cu privirea o clipă, de parcă ar fi niște vite scoase la vînzare.

Răsfoiește cîteva file din hîrtiile pe care le are în față și se apleacă pe spate în scaun, cu o expresie de om satisfăcut:

— Domnilor, am hotărît să fac tot ce-mi stă în putință pentru a asigura condamnarea dumneavoastră potrivit articolului 91a. Își pocnește degetele. Asta vrea să spună că intenționăm să fiți executați și că, aproape sigur, voi avea grijă să atîrnați în ștreang. Sînteți acuzați de comiterea unei crime infame, acolo sus, pe frontul arctic. Dacă restul armatei ar fi să vă urmeze exemplul, am pierde în curînd războiul, dar, slavă Domnului, există puțini de țeapa voastră în marea armată germană. Veți fi spînzurați!

Trece ușor cu mîna peste insigna de aur a partidului de pe piept.

— Știați că unui om îi trebuie pînă în douăzeci de minute să moară la capătul unei frînghii? întreabă el cu un rînjet sardonic. Cît despre voi, sper că va dura de două ori mai mult. E datoria mea să fiu prezent la fiecare execuție de care mă ocup în calitate de ofițer procuror. În mod normal, nu particip, însă în cazul vostru îmi va face o plăcere imensă. Gardă! răcnește el cu o voce care răsună în toată clădirea.

Luați prin surprindere, cei doi infanteriști intră tropăind în birou, convinși că deținuții îl atacaseră pe procuror.

— Luați-i pe acești doi ticăloși din fața mea, urlă *Majorul* isteric. Scoateți-i afară de aici, aruncați-i în cea mai mizerabilă celulă de care dispunem!

Celulele din beciurile situate în Bendlerstrasse seamănă cu niște cuști de la grădina zoologică. Drugi verticali groși le separă de coridoare, de-a lungul cărora gardienii se preumblă încontinuu.

— Porci, porci ordinari, rostește în șoaptă un *Hauptmann* de artilerie în celula vecină cu cea a *Oberstului* Frick.

Are fața lovită și tumefiată, unul din ochi îi este complet închis.

— Ce Dumnezeu ți s-a întîmplat? îl întreabă *Oberstul* pe tăcute.

Începe să-i tremure tot corpul.

— M-au bătut, șoptește ofițerul de artilerie. Mi-au zdrobit dinții, m-au electrocutat, vor să mă facă să mărturisesc ceva ce nu am făcut.

— Unde ne găsim? întrebă *Oberstleutnantul* Wisling curios.

— La Unitatea de Curte Marțială a Armatei a 3-a, secția a 4-a, răspunde un *Stabszahlmeister*. Nu vă așteptați la nimic bun. Șederea aici e scurtă și deloc plăcută. Eu sînt de trei săptămîni. E ca și cum ai trăi într-o gară. Ai impresia că jumătate din armată urmează să se prezinte în fața curții marțiale. Curînd nu va mai rămîne nimeni neinculpat. Cică ducem lipsă de soldați, și cu toate acestea îi împușcăm pe ai noștri mai repede decît o pot face rușii.

— Ce ai făcut? îl întreabă *Oberstul* Frick, privindu-l pe ofițerul de intendență.

— Nimic! răspunde *Stabszahlmeisterul*.

Un rîs înăbușit se aude din celula de vizavi.

— Dacă vrei să întîlnești oameni nevinovați, atunci caută-i în temniță, spune în zeflemea un *Obergefreiter*.

— De ce ești aici? îl întreabă *Oberstul* pe un ofițer de marină, căpitanul de corvetă care stă în celulă și fredonează, aparent fără să se sinchisească de ceva pe lume. Ochiul stîng îi zburase dintr-un foc de armă, lăsîndu-i numai o gaură sîngerîndă.

— Pentru că am cîntat, surîde ofițerul de marină amuzat.

— Că ai cîntat? întreabă *Oberstul* cu îndoială.

— Așa cum am spus.

— Nu te pot arunca în temniță pentru așa ceva, spune *Oberstul*.

— Pe naiba, uite că au putut, răspunde marinarul. Te pot întemnița pentru mult mai puțin decît asta. Începe să cînte în surdină:

Wir werden weitermarschieren
Wenn Scheisse vom Himmel fällt.
Wir wollen zurück nach Schlicktown,
Denn Deutschland ist der Arsch der Welt!
Un Der Führer kann nicht mehr![4]

— Domnilor cu frunze de stejar la guler nu le-a plăcut textul meu, astfel încît probabil că vor face în așa fel ca să fiu spînzurat.

[4] *(germ.)* Înainte, tot înainte/Cînd rahatul ne cade din Cer/Hai înapoi la Schlicktown/Că Germania-i găoaza lumii!/Și *Führerul* în primire a dat! *(n. trad.)*

— Imposibil, țipă *Oberstul*, nevenindu-i să creadă. Pentru o asemenea absurditate nu e nimeni spînzurat!

— Ba, uite că în cazul ăsta da, surîse ofițerul de marină. Am cîntat cîntecul acesta stînd pe puntea submarinului, cînd ne întorceam dintr-o incursiune și am dat întîmplător peste o bază de submarine la Brest. Îl vor spînzura și pe primul meu ofițer. L-a întrebat pe un ofițer cu grad înalt în SS, care ne ieșise în întîmpinare pentru a ne ura bun venit, dacă Grofaz[5] mai trăia.

— Era beat? îl întreabă *Oberstul* Frick nedumerit.

— Nu, doar curios. Ce petrecere am fi încins dacă ar fi pus cineva o bombă sub Hitler în timp ce noi ne luptam pe mare cu Marina Britanică.

Mugetul pătrunzător al unei sirene de alarmă antiaeriană le întrerupse conversația.

Un *Feldwebel* se precipită pe coridor.

— Toți deținuții pe burtă, cu mîinile la ceafă! Culcați sînteți mai feriți de șrapnele. Cine se ridică e împușcat fără milă! răcnește el.

În momentul următor clădirea e zguduită de o explozie. Lumina se stinge și întreaga închisoare rămîne în beznă. Licăririle cîte unei flăcări iluminează în răstimpuri figurile livide de spaimă.

O tăcere insuportabil de apăsătoare coboară asupra închisorii, apoi urmează zgomotul infernal al exploziilor. După zgomot ai impresia că bombele cad într-o succesiune rapidă în apropiere de Spree. Tencuiala cerne din tavan, de parcă ar ninge. Se aude un zăngănit de geamuri sparte. Fosforul incandescent se scurge ca o lavă.

Berlinul geme în spasmele morții. Tunurile artileriei antiaeriene de pe Bendlerstrasse bubuie fără încetare.

— Ajutor, ajutor, dați-mi drumul! Mamă! Mamă! răzbate țipătul ascuțit al unui copil.

— Ține-ți gura, țînc nenorocit, răcnește o voce nemiloasă poruncitoare. Rămîneți pe podea!

Se aud două împușcături. Licărește o lampă. O înjurătură reprimată și din nou totul reintră în tăcere.

---

[5] *(germ.)* GRÖSSTER FELDHERR ALLER ZEITEN: cel mai mare conducător militar din toate timpurile, cu referire la Hitler. *(n. trad.)*

A sunat ceasul morții. Moarte dincolo de ziduri, moarte înăuntrul lor, bîntuie grăbită pretutindeni. Fie că ești în mișcare fie că te-ai ghemuit într-un colț, îi simți umbra de gheață pîndindu-te.

Unii se obișnuiesc și cu asta, devin flegmatici, alții se năruie înfrînți și sfîrșesc la ospiciu. Alții, iarăși, sînt reduși la tăcere cu un foc de armă. Pretutindeni în oraș nervii sînt încordați la maximum: în închisori, infirmerii, adăposturi antiaeriene, în interiorul tancurilor duhnind a motorină, în cazărmi, oriunde ți-ai arunca privirea, suverane sînt moartea și spaima.

Un alt muget prelung al sirenei anunță sfîrșitul raidului aerian, însă răgazul e numai de cîteva ore, cînd bombardierele cu steaua albă sau cu cercuri roșii, albe și albastre se întorc din nou.

Berlinul e în flăcări.

Pompele de incendiu duduie pe străzi. Misiunea lor este disperată, imposibilă, zi și noapte serviciile de pompieri din Berlin se luptă cu flăcările aprinse de bombele incendiare.

Un zgomot neplăcut, iritant, se aude de pe coridor. Cheile zornăie, fierul scrîșnește pe fier.

— Nenorocire! Nemernicul ăsta păduchios s-a spînzurat!

— Mai slăbește-ne, spune o altă voce cu asprime. Ar trebui să-i punem pe toți la zid și să-i lichidăm!

La ora opt primii deținuți sînt duși în fața curții marțiale. Tîrziu după-amiază vine un pluton pentru a-i transfera pe deținuții care au fost condamnați. Sînt luați pentru a nu se mai întoarce niciodată. Nimeni nu știe ce se întîmplă cu ei.

Într-o dimineață vin după *Oberstul* Frick și *Oberstleutnantul* Wisling. Escortați de patru soldați, sînt duși la tribunal și fiecare este încuiat într-o cămăruță.

Înainte de a apărea în fața curții li se permite să aibă o scurtă convorbire cu ofițerul lor apărător, un *Oberstleutnant* bătrîior, binevoitor.

— Nu pot face cine știe ce pentru voi. Le zîmbește, strîngîndu-le mîinile. Dar regulamentul prevede să fiu prezent, Și, după cum știți, avem un profund respect pentru buna orînduială și corectitudine.

— Asta este o audiere preliminară? îl întreabă *Oberstul* Frick cu multă nădejde.

— Ce simț al umorului! rîde *Oberstleutnantul* cu poftă. Audiere preliminară? Nu face parte din procedură, mai ales în cazuri ca acestea. Totul e absolut clar și consecințele au fost decise cu multă vreme în urmă. M-ar surprinde foarte mult ca sentința să nu fi fost semnată deja de Procurorul Militar General. Nu v-ați supus unui ordin al *Führerului* și ați recunoscut acest lucru! Aș vrea să-l văd pe acel ofițer apărător care ar putea face ceva pentru voi! Fumați? Împinge o tabacheră cu țigări spre *Oberst*. Curtea se va întruni la ora zece. Privește afară pe fereastră. Ploua torențial. Ofițerul procuror cere să fiți spînzurați. Dar cred că știți deja! Voi încerca să obțin schimbarea verdictului în execuția prin împușcare. Ținînd seama de multele decorații pe care le-ați primit, cred că voi reuși. Mai există încă oarecare respect pentru asemenea lucruri, deși începem să primim chiar deținuți cărora li s-a acordat Crucea Cavalerului, fapt de necrezut cu numai șase luni în urmă. Sfinte Dumnezeule, uitați-vă la voi! N-ați avut posibilitatea să vă bărbieriți și să vă aranjați uniformele? Arătați de parcă ați venit direct din tranșee. O să-i facă o impresie proastă președintelui curții.

— Nu ne putem nici rade, nici spăla, declară *Oberstleutnantul* Wisling sumbru.

— Îmi pare rău, spune *Oberstleutnantul*, totul se duce de rîpă. Uneori avem pînă la douăzeci de sentințe de condamnare la moarte într-o singură zi, ieri au fost trei generali. Să nu credeți că mie îmi place acest lucru! Însă trebuie! Și sînt soldat! Își lovește coapsa cu palma. Sună a gol. Artificial. Surîde trist: Am condus un batalion din regimentul motorizat de infanterie.

— Ofițer de carieră? îl întreabă *Oberstul* Frick, fără interes.

— Da, exact, oftează *Oberstleutnantul*. În curînd nu va mai rămîne nici unul dintre noi. Privește din nou afară la ploaia care lovește în geamuri. E nevoie de mai mult decît Grofaz, pentru cîștigarea războiului.

— O tragedie, spune *Oberstul* calm.

— Tragedie? De ce? îl întreabă *Oberstleutnantul*. Noi, germanii, sîntem precum cîinii înfometați care aleargă după un cîrnat ce ni se flutură prin fața botului, tot rupem din el, însă nu reușim deloc să punem laba pe el!

— Cît va dura procedura juridică? îl întreabă *Oberstul* nervos.

— Zece, cel mult douăzeci de minute. Sînt oameni ocupați, și sînt o mulțime de cazuri care trebuie rezolvate într-o zi. Cazul vostru nu este deosebit de dificil. Dacă reglementările n-ar cere-o, aproape că nici nu ar fi necesar să veniți în fața curții. Un *Feldwebel* din gardă v-ar fi putut spune cu multe zile în urmă care va fi rezultatul.

— Atunci am putea la fel de bine să ne întoarcem în celule și să scăpăm de tot acest circ, e de părere *Oberstleutnantul* Wisling.

— Nu, aici n-ai dreptate. Uiți ce prevăd reglementările. Nici un german nu încalcă reglementările. Regulamentele și articolele legii constituie o necesitate a vieții, rostește cu seriozitate ofițerul apărător.

Un polițist militar deschide ușa și pocnește din călcîie cu destul de mult zgomot.

— Să-i punem punct deci, oftează ofițerul apărător ridicîndu-se în picioare.

Sala de ședințe este la fel de rece ca și ofițerii din completul de judecată. De pe perete, Adolf Hitler se uita fix în jos, la acuzați. Nu prea inspiră speranță. Ai senzația că marele portret este viu și emană o autojustificare necruțătoare.

Ofițerul procuror ia loc la o măsuță în stînga președintelui și întinde cîteva hîrtii în față, nu multe, însă destule pentru o sentință de condamnare la moarte.

Intră cei trei ofițeri judecători. Dau salutul hitlerist.

Ofițerul procuror începe numaidecît să țipe. Asta se și așteaptă de la el. Fața i se împurpurează, vocea îi crește pînă la octava cea mai înaltă.

— Acești trădători, răcnește el, au încercat să înfigă un cuțit în spate luptătorilor noștri de pe linia frontului. Au comis o crimă monstruoasă. Nu sînt numai trădători, ci și ucigași, care au predat eroi germani răniți în mîinile acelor animale sovietice și au comis această crimă imfamă numai pentru a-și salva propriile vieți mizerabile. Au încercat totodată să convingă și pe alți soldați germani să participe la activitatea lor criminală. Cînd propunerile lor bolnave au fost respinse, acest *Oberst* ticălos le-a dat ordin vitejilor germani să ia parte la crimă și să-i abandoneze pe răniți ca pe o grămadă de leșuri. Solicit cu insistență ca ambii acuzați să fie condamnați la moarte, în conformitate cu

articolul 91a: Sfidarea ordinului și ajutorarea, inamicului; articolul 8, alineatul 2: Trădare împotriva poporului și a securității statului; articolele 73 și 139, alineatele 3 și 4: Înaltă trădare. Nu solicit să fie luat în considerare articolul 149: dezertare. Regret că nu există o pedeapsă mai severă decît pedeapsa cu moartea. În acest caz este prea umană.

Cei trei ofițeri judecători mîzgălesc distrați hîrtia din fața lor, nici nu fac măcar efortul să ascundă faptul că ei găsesc procesul plictisitor și îl urmăresc pe procuror numai cu o ureche.

Ofițerul procuror se așază și îi face semn cu capul, zîmbind, ofițerului apărător.

Ofițerul apărător își răsfoiește documentele cîteva clipe, apoi se ridică lent în picioare, își îndreaptă tunica, își trece mîna cu manichiură frumoasă prin părul cărunt și schițează un zîmbet camaraderesc spre procuror și ofițerul președinte.

— Rog curtea să țină seama de decorațiile ofițerilor acuzați și de atenția acordată sarcinilor, așa cum rezultă din statele de serviciu anterioare. Rog curtea să analizeze crimele lor cu clemență.

Se așază la loc, evitînd privirea încărcată de reproșuri a *Oberstului*.

— Vor acuzații să facă vreo declarație în apărarea lor, înainte de pronunțarea sentinței? întreabă *Kriegsgerichtsratul*[6], uitîndu-se nerăbdător la ceas.

Oberstul Frick se ridică și începe să explice situația disperată, fără de soluție în acel iad arctic.

— Irosiți timpul curții, îl întrerupse cu asprime *Kriegsgerichtsratul*. Ai abandonat sau nu soldații germani răniți la discreția trupelor rusești, da sau nu? Ai dat ordin unității să se retragă, da sau nu?

Oberstul își dă seama că o asemenea logică sumară este imposibil de combătut.

— Da, răspunde acuzatul, așezîndu-se din greu.

— Și tu—îi face semn cu capul *Oberstleutnantului* Wisling—ai declarat clar că ai fost de acord cu ofițerul tău comandant?

— Întreaga procedură e un amestec de adevăr și fals, o denaturare infamă a faptelor, strigă Wisling cu vocea gîtuită de indignare. Refuz să recunosc această caricatură de tribunal! E un abator! Oricărui judecător care se respectă i-ar fi rușine să facă parte din el!

[6] *(germ.)* KRIEGSGERICHTSRAT: Procuror general militar. *(n. trad.)*

— Stai jos și fii liniștit! Ești cel mai ticălos din cîți s-au prezentat pînă acum în fața curții, se răstește ofițerul procuror cu scîrbă, congestionat la față.

Kriegsgerichtsratul dă din cap și șușotește un moment cu cei doi ofițeri asistenți. Cu o voce joasă, plăcută, începe să citească de pe o hîrtie care se aflase în fața lui în tot timpul procesului.

— Pentru lașitate, dispreț față de *Führer*, comandantul Suprem al Marii Armate Germane, sprijin acordat inamicului și sabotarea ordinelor, acuzații *Oberst* Gerhard Frick și *Oberstleutnant* Heinz Wisling, sînt condamnați la moarte prin împușcare. Își pierd definitiv drepturile civile și militare. Toate bunurile vor fi confiscate în folosul statului. Ambii acuzați sînt degradați la rangul de simplu soldat și le vor fi retrase toate decorațiile primite. Sentința urmează să fie adusă la îndeplinire cît se poate de repede. Pentru acte anterioare de vitejie, acuzaților li se permite să solicite acordarea grațierii de către Înaltul Comandament General, Zona a 3-a de apărare, Berlin/Spandau.

Kriegsgerichtsratul își scoate ochelarii cu rame aurite, îi privește pe condamnați cu o indiferență glacială și le face un semn polițiștilor militari de la ușă.

Cu mișcări exersate, tresele și decorațiile le sînt smulse condamnaților de pe uniforme. Ultima decorație e vulturul din partea dreaptă a pieptului.

— Duceți-i afară, mîrîie *Kriegsgerichtsratul*, gesticulînd cu mîinile de parcă ar fi alungat muștele.

— Ați avut baftă, indivizilor, remarcă unul dintre polițiștii militari, cînd ajung înapoi în beci.

— Baftă? Ce vrei să spui? îl întreabă *Oberstleutnantul* Wisling, fără vlagă.

Heute sind wir rot
Morgen sind wir tot.[7]

murmură el încet.

— Infanteristul Frick și infanteristul Wisling raportează că s-au întors de la curtea marțială, îi aduce la cunoștință *Unteroffizierului* de serviciu, pocnind din călcîie.

[7] *(germ.)* Azi sîntem roșii/Mîine sîntem morți. *(n. trad.)*

— Presupun că nu raportează să fie eliberați? rînjește *Unteroffizierul* de serviciu sarcastic, punîndu-le cîte o cruce mare, roșie, în dreptul numelor din registrul camerei de gardă. Semnul morții.

— Într-un fel, da, răspunde polițaiul jovial.

— Copii, copii, le spune *Unteroffizierul* de serviciu, dîndu-le cîte o țigară la fiecare, fiți fericiți că vi s-a permis să faceți cererea de grațiere, altminteri vi s-ar fi dat un stîlp de care să atîrnați chiar mîine. Adunăm la un loc un grup mai mare de „turiști". Să nu-mi spuneți mie că noi prusacii nu sîntem plini de omenie. Întindeți mîinile, flăcăi. E obligatoriu cu lanțuri. Așa spune la regulament. Cei care și-au pierdut dreptul de a-și purta capul pe umeri trebuie puși în lanțuri.

Wisling încuviințează în scîrbă. Adevărul începe să se strecoare și în creierul lor. Stomacul i se contractă și gura i se umple de fiere.

— E o găleată acolo în colț, îi indică *Unteroffizierul* de serviciu, care cunoaște simptomele.

Wisling ajunge la ea în timp util și vomită.

A doua zi, dis-de-dimineață, sînt ridicați din celule și legați strîns cu lanțuri, cu mîinile la spate.

Camionul este plin de deținuți care stau de-a curmezișul în spate, doi polițiști militari musculoși, cu Mpi-uri gata pregătite, se cațără și se așază pe oblonul din spate. Răcnesc la cea mai mică mișcare a vreunui deținut. La tribunalul militar al Forțelor Aeriene din Tempelhof sînt preluați încă trei aviatori și un soldat de la artileria antiaeriană. Se poate distinge că cei trei sînt ofițeri, după materialul mai fin al uniformelor, li s-au scos decorațiile și epoleții.

Pornesc mai departe prin Berlin, trec pe lîngă Plötzensee, unde Călăul Oficial e foarte ocupat în fiecare zi cu ghilotina lui.

Camionul hurducă prin Alexander Platz. Sediul Poliției s-a înnegrit de fum.

Mai preiau doi ofițeri SS condamnați de la cazarma Gross-Lichterfelde.

— Hei, mișcați-vă tîrtițele! Ne grăbim! strigă polițaii, arțăgoși care-i ajută să urce lovindu-i cu paturile Mpi-urilor.

Deținuții se uită cu ochii pierduți la străzile după care tînjesc, ticsite de oameni care trec în grabă. Un tramvai uruie la colț, clinchetul clopotului său e ca o muzică a libertății.

— Unde ne duc? îi șoptește *Oberstul* Frick deținutului de alături, ofițerul de marină degradat.

— Gura, porcule, se răstește un polițist militar de pe oblonul camionului, sau îți bag dinții în gît! Ridică gura țevii Mpi-ului ca și cum ar fi gata să-și ducă la îndeplinire pe loc amenințarea.

Camionul își croiește drum zdruncinîndu-se pe pavajele cu hîrtoape. Ruinele arse rînjesc spre norii încărcați de ploaie, din multe din ele încă mai iese fum, după incendiile din noaptea trecută. Pretutindeni sînt dezgropate trupuri din pivnițele năruite.

Patrule SS, înarmate pînă-n dinți, se strecoară pe străzile înnegrite de fum, la pîndă după jefuitori. Dacă-i prind îi execută sumar. Au la ei frînghii și există o mulțime de stîlpi de felinare în Berlin.

Un grup de femei din fața unei măcelării se uită lung, cu curiozitate, după camionul care trebuie să o ia pe trotuar pentru a evita craterul unei bombe din mijlocul drumului.

Polițailor de pe oblonul camionului se pare că le place călătoria. Escortarea deținuților este considerată o muncă ușoară. E o îndatorire ca oricare alta, ca instruirea recruților, distribuirea muniției, a hainelor și a echipamentului. Unii primesc însărcinarea de a face de gardă, ani în șir, pe lîngă Comandamentele Generale, cazărmi, depozite și aeroporturi, nenumărați soldați luptă pe front ca infanteriști, artileriști, tanchiști, ucid și execută împreună, într-un mod sau altul.

Polițiștii militari escortează deținuți. O îndeletnicire cu mult mai agreabilă decît să te tîrăști prin tranșeele pline de noroi. *Oberstleutnantul* Wisling îi observă cu ochi mijiți, se gîndește din nou cum să scape. Ar fi destul de ușor să-i răstoarne peste oblon pe polițiștii aceia grași, nesimțiți și să fugă, însă problema era cum să ajungă pînă acolo. Ar trebui să treacă peste trei bănci. Deținuții sînt îngrămădiți unul într-altul și polițaii l-ar împușca înainte de a fi trecut de primii din ei. Se gîndește să se tîrască pe sub bănci, printre picioarele celorlalți deținuți. Începe să se miște încet. Vecinul lui înțelege imediat ce încearcă să facă, însă e mai greu decît se așteptase să se tîrască cu mîinile încătușate la spate. Abia a ajuns la a doua banchetă, cînd camionul cotește și intră pe poarta cu grilaj a cazărmii Regimentului de Infanterie Gross Deutschland. Aceasta fusese transformată în închisoare militară, pentru că toate închisorile obișnuite erau aglomerate. Cu toate că, după

Rusia, Germania e țara cu cele mai multe închisori din lume, acum erau neîndestulătoare. Dar cum exista și o penurie catastrofală de recruți, autoritățile puteau utiliza cazărmile goale în acest scop. Nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu și națiunea germană.

Camionul se oprește cu o smucitură și toți deținuții cad de pe bănci. Asta îl salvează pe Wisling; scapă nedescoperit. Aproape că plînge de deznădejde cînd camarazii deținuți îl ajută să se ridice pe picioare.

— Afară cu voi, nemernicilor! zbiară polițiștii militari, agitînd paturile Mpi-urilor cu brutalitate. Pas alergător, lepădăturilor! Credeți că sînteți la sanatoriu, nu?

Peste tot numai țipete și zbierete, amenințări și înjurături. Mai presus de toate, gardienii trebuie să fie severi cu deținuții, altminteri viața agreabilă de la cazarmă ar putea curînd să ia sfîrșit. Numai deținuții o duc cel mai greu, oricum, și ei sînt drojdia celui de-al Treilea Reich.

Se deplasează în grabă, cu lanțurile zăngănind pe platoul de adunare. Praful li se învolburează în jurul pașilor grăbiți.

— Pas alergător, grăbește pasul, un-doi, un-doi! zbiară polițistul militar, rotindu-și ciomagul lung cît mai aproape de deținuți.

Cîțiva infanteriști în vîrstă privesc atenți și curioși de la ferestrele deschise, nu pentru că ceea ce se petrece este o priveliște nouă în sine, ci pentru că s-ar putea întîmpla totuși ceva ieșit din comun.

Oberstul Frick cade cu fața-n jos și își zdrobește fața în noroiul din curte, nefiind în stare să evite căderea din cauza brațelor imobilizate la spate; însă loviturile de picior și cu patul puștii îl readuc rapid pe picioare. Un deținut într-o închisoare militară din Germania învață uimitor de repede modalitatea de a se ridica iarăși în picioare fără să folosească mîinile. Sînt mînați de jur-împrejurul platoului de defilare, cu țipete și zbierete. Încă un deținut cade cu fața în jos și se izbește cu capul de o piatră ascuțită. Își face o rană adîncă în frunte și sîngele începe să-i șiroiască pe față.

— Scoală, parșivule! răcnește un *Unteroffizier*, lovindu-l cu brutalitate. Cine dracu' ți-a ordonat să te culci? Pas alergător, pas alergător, cîine! O să poți să stai culcat după ce o să te umplem noi cu plumbi, porcule!

Îi primește un *Leutnant* de poliție militară, cu o gură fără buze, cu tuleie pe obraji. Ochii, însă, îi strălucesc de fanatism. Un produs al

lui Himmler, de cea mai josnică teapă. *Oberstul* îl privește cu o presimțire rea. Dintr-o experiență amară știe că acești flăcăi necopți sînt și cei mai cîinoși. Le e teamă că nu par suficient de duri și se reped cu capul înainte, în orice și oricine, numai pentru a-și anestezia propria spaimă.

— Tu cine ești? întreabă tînărul *Leutnant*, cu o voce primejdioasă, arătînd spre unul dintre bieții deținuți așezați în rînduri.

— Maior von Leissner, Regimentul 460 Infanterie.

Cu o lovitură în care-și pune toată greutatea corpului, *Leutnantul* îl izbește pe bătrînul ofițer în plină față, încît acesta se clatină un moment, ca și cum ar fi pe punctul de a leșina.

— Cum te cheamă? urlă *Leutnantul*, cu voce frîntă.

— Infanteristul von Leissner!

Din nou pumnul încleștat îl izbește în figură pe maiorul degradat, care e destul de în vîrstă pentru a-i fi bunic *Leutnantului*.

— „Domnule *Leutnant*”, sac nenorocit ce ești! Nu vezi ce grad am? Cincizeci de genuflexiuni! Executarea!

— Infanteristul von Leissner, domnule *Leutnant*, cincizeci de genuflexiuni, precum ați ordonat!

Leutnantul se îndreaptă țanțoș spre cel de alături, ca și cum episodul cu maiorul nici nu s-ar fi întîmplat.

Următorul deținut simte și el, pe pielea lui, pumnul *Leutnantului*. Acesta găsește întotdeauna un pretext, deținutul strigă eventual prea tare sau nu suficient de tare, sau a răspuns incorect. După ce a trecut el printre rînduri nu rămîne nici un deținut fără sînge pe față, apoi se postează în fața rîndurilor și bate delicat din mîinile înmănușate.

— Cei îndrituiți să facă cerere de grațiere, doi pași înainte, marș! zbiară el cu o voce pițigăiată, infantilă. Îi numără și compară cifrele cu lista pe care o are. Blocul 4! ordonă răstit.

Un grup de *Unteroffizieri* care își arată colții îi împing spre Blocul 4. Se abat asupra deținuților ca animalele de pradă înfometate. Comenzi isterice, răcnete, și țipete răsună în incinta cazărmii.

Tînărul *Leutnant* se plimbă fudul ca un cocoșel în jurul celor rămași, cei care nu au dreptul să ceară grațiere.

— Bucurați-vă de soare, face el glume răutăcioase pe seama lor, mîine dimineață vă trimitem pe voi, ceilalți, pe lumea cealaltă! Să iasă în față cine urmează să fie bărbierit cu briciul cel mare!

Un ofițer de artilerie face un pas înainte. E un bărbat corpolent, greoi și cu o figură suferindă.

Leutnantul îl privește așa cum se uită șarpele la un iepure.

— Ofițer în rezervă, comentează el cu un rînjet viclean.

— Da, *Herr Leutnant*!

Leutnantul îl pocnește cu patul puștii în plină față. Marginea căștii de oțel îi zdrobește osul nasului. Țîșnește sîngele.

— Să fiu al naibii dacă porcul ăsta criminal nu încearcă să-mi vîndă gogoși! zbiară el, ridicînd indignat mîinile. Arogîndu-și titluri la care nu e îndreptățit! Pe burtă, maimuțoiule!

Ca un copac în cădere, fostul artilerist se prăbușește înainte, figura-i neprotejată izbindu-se cu putere de pămînt.

— E bun! rîde tînărul *Leutnant* încîntat.

Polițaii rîd și ei împreună cu el, slugarnic. Întregul careu din fața cazărmii clocotește de o veselie debordantă. Pînă și infanteriștii curioși din blocul companiei se amuză.

— Artileristul Schröder, *Oberstleutnant* în rezervă degradat, condamnat la moarte pentru sabotarea ordinelor, vă raportează la ordin, domnule *Leutnant*!

— Vezi, deja e mai bine, surîde *Leutnantul* cu o amabilitate sadică. Și ce e artileristul Schröder în viața civilă?

— Profesor, domnule.

— Ei, ei, un profesor! o licărire primejdioasă îi apare în ochii albaștri spălăciți. Fără nici un fel de avertizare îi trage un șut între picioare și îl izbește cu dosul mîinii înmînușate peste față. Profesorul-tunar îndrăznește să stea pe loc repaus, nu-i așa? Păcătosul se crede la școala lui din sat, unde face ce poftește cu copiii lipsiți de apărare ai *Führerului*. Nu, scumpul meu prieten, el e acum în anticamera morții, așteptîndu-și rîndul la bărbierit cu briciul cel mare! Mută grămada de aici, îi ordonă el unui *Unteroffizier*, mi se face scîrbă cînd o văd.

Tînărul *Leutnant* se amuză, chinuindu-i pe deținuți timp de încă o oră, pînă cînd exhibiția lui macabră este oprită de un maior care se întorcea din plimbarea zilnică matinală, călare, în Tiergarten. *Leutnantul* primește o muștruluială pe cinste. Trebuie să stea în poziție de drepți și să se uite fix în ochii calului nervos al maiorului. Nu este

decît un enorm și jalnic complex uman de inferioritate. Toată aroganța sa a dispărut.

Maiorul nu se mișcă din loc pînă nu sînt duși toți deținuții în Blocul 2, anticamera iadului, unde sînt trimiși toți cei care nu au dreptul să solicite grațierea și așteaptă plutonul de execuție.

Maiorul îl privește din nou disprețuitor pe *Leutnant* și se apleacă ușor înainte, peste gîtul calului.

— Îți lipsește al doilea nasture, domnule *Leutnant*, îi trîmbițează acesta, șfichiuindu-și cizmele strălucitoare cu cravașa. La ora 15:00 te prezinți la compania care trebuie să plece în deplasare. Le lipsește un ofițer de pluton. Crezi că mutarea te deranjează?

— Da, domnule maior!

— Și eu cred la fel, mîrîie maiorul, sfichiuindu-și din nou cizmele cu cravașa. Pe frontul de sud vei găsi utilizare surplusului dumitale de energie. Știi care este destinația batalionului de marș?

— Nu, domnule maior.

— Vor fi transportați cu avionul la încercuirea din Circassia. Ai grijă să faci onoare regimentului și să meriți o Cruce de Fier. Maiorul dă pinteni calului care se smucește nervos și-l împroașcă pe *Leutnant* cu spumă pe față. Calul pare că zîmbește în sinea lui, în timp ce traversează platoul de adunare. Caii militari capătă instincte mult mai dezvoltate, pe care semenii lor civili nu le ating niciodată.

Abia după ce maiorul nu se mai zărește, îndrăznește *Leutnantul* să ia pe loc repaus și să-și șteargă spuma de cal de pe față.

— Fir-ai al dracului de cal jidănesc, înjură el, sper să ajungi la camera de gazare!

Se duce tîrșîindu-și picioarele la dormitoarele companiei și își împachetează echipamentul. Ce nu mai încape aruncă în foc, mai degrabă decît să lase ceva în urma lui.

La batalionul de marș este întîmpinat de un *Oberstleutnant* ciolănos, care imediat îi aplică o admonestare severă și îi prezice un viitor dezagreabil. I se trasează să răspundă de sectorul de aprovizionare—o retrogradare evidentă. Ceilalți ofițeri, toți veterani de linia frontului, îl ignoră.

După trei săptămîni se prăbușește un adăpost și îl îngroapă.

Nimeni nu se sinchisește să-l mai scoată de-acolo. Perioada lui de serviciu în linia frontului durase numai douăzeci și cinci de minute.

Deținuții își predau uniformele la magazie și primesc uniforme de dril stacojii. Li se leagă mîinile și picioarele cu cătușe din lanțuri scurte de oțel, apoi sînt rași în cap pentru a-și da perfect seama de starea mizerabilă în care se găsesc. Pînă și cîinii de pază par să-i disprețuiască și-i mîrîie, arătîndu-și colții, de îndată ce se apropie de ei o haină roșie. Cătușele de la glezne sînt în mod deliberat atît de scurte încît deținutul trebuie să țopăie ca o vrabie. Scările sînt cele mai păcătoase. O pură tortură, și cu toate acestea gardienii continuă să strige:

— Mai repede, mai repede, pas alergător, pas alergător!

Oberstul Frick e primul care cade în timp ce urcă scara abruptă. Loviturile de picior și de pat de armă se abat ca o aversă pe spinare și în rinichi.

— Să fiu al dracului dacă nu doarme pe el, zbiară un *Feldwebel* presînd brutal cu gura țevii Mpi-ul în ceafa fostului *Oberst*.

Mai mult mort decît viu, ajunge într-o celulă, în care mai sînt deja opt alți camarazi de suferință, în dril roșu, cu numere galbene pe piept.

În celulă i se scot cătușele de la încheietura mîinilor, dar nu și de la glezne.

— Și cică oamenii ăștia sînt concetățenii noștri, oftează *Oberstul* prăbușindu-se pe un scaun de lemn. Îi privește abătut pe tovarășii lui de suferință, îmbrăcați în roșu.

— Hugo Wagner, se prezintă cel mai în vîrstă dintre ei. E un ins integru, cu o fizionomie severă. Artilerist, fost general-locotenent și comandant de divizie, condamnat potrivit articolului 91b. Bănuiesc că vă spune totul. Și dumneavoastră? Spînzurătoare sau împușcare?

— Împușcare, răspunde Frick cu o indiferență care îl surprinde și pe el însuși.

— Atunci ați avut noroc. Eu voi fi spînzurat! Mai sper, totuși, că-mi vor schimba sentința în execuție prin împușcare, înainte de a fi prea tîrziu.

Ușa se deschide cu un zăngănit puternic și un *Feldwebel* aruncă pe măsuță o foaie de hîrtie și un creion.

— Uite aici, mîrîie el în silă, uitîndu-se la Frick ca și cum chiar

prezența acestuia era o insultă. Scrie-ți cererea de grațiere. Mă întorc s-o iau în douăzeci de minute. Ai grijă să fie gata pînă atunci! Ai înțeles? Doar n-o să-ți scrii istoria vieții! Să nu uiți asta artilerist de rahat!

Trîntește ușa cu atîta putere în urma lui încît cade tencuiala din tavan.

— Slavă Domnului, murmură *Oberstul* Frick ușurat, în sfîrșit, pot explica ce s-a întîmplat în realitate. Toată afacerea asta e o urzeală de minciuni și a fost mistificată complet.

— Nu v-aș recomanda să scrieți în acest mod, îl previne fostul comandant de divizie. Nu va face decît să-i irite, și înainte ca generalul să fi parcurs jumătate din scrisoare ar respinge-o și ar semna ordinul de execuție. Nimeni nu e cîtuși de puțin interesat de dumneata sau de cazul dumitale special, și dacă vei fi grațiat, ceea ce mă îndoiesc—gradul dumitale e prea mare—va fi pur și simplu pentru că vei putea fi folosit în vreo afacere foarte împuțită. Absolut deloc de dragul dumitale. Scrie așa: Degradatul *Oberst* cutare, numele întreg și data nașterii, și adreseaz-o generalului care acordă grațiere, Comandamentului General nr. 3. Începe la două degete de la margine, să nu uiți asta. După aceea pune data, ora, condamnat la moarte de curțile marțiale ale Înaltului Comandament, Berlin. Apoi cere ca sentința să fie comutată în muncă silnică pe viață. În fine, la trei degete mai jos, pe pagină: Cazarma de Infanterie, Berlin—Moabit, data, *Heil Hitler* și semnătura.

— *Heil Hitler*? întreabă Frick cu uimire.

— Credeți că această formă de salut s-a schimbat pentru că ați fost condamnat la moarte? surîde fostul general-locotenent.

Exact după douăzeci de minute, *Feldwebelul* cel posac e înapoi. Își aruncă repede ochii pe cerere, dă din cap satisfăcut și părăsește celula fără o vorbă.

— Credeți că am vreo șansă de a fi grațiat? îl întreabă Frick, cu speranță în priviri.

— Firește că nu. Oamenii sînt grațiați, dar atît de rar, încît devine ceva senzațional cînd se întîmplă. După părerea mea, în cazul dumneavoastră particular grațierea este total exclusă. Dacă ați fi fost soldat simplu, un recrut obișnuit, ați fi avut o șansă infimă, în funcție de dispoziția generalului din ziua respectivă. Dar un ofițer de carieră, condamnat pe baza articolului 91b, nici o șansă! Veți fi împușcat!

— Doamne sfinte, atunci e o curată pierdere de timp să trimiți cererea! exclamă Frick, cuprins de disperare.

— Dorești atît de mult să renunți la viață? îl întreabă generalul sarcastic. Cererea de grațiere te va ține mai mult în viață, nu ți se întîmplă nimic pînă ce nu se întoarce. Nu vei fi luat de aici mîine dimineață la orele 8:00, cum se poate întîmpla cu oricare dintre noi ceilalți. În următoarele opt zile nu-ți vei petrece nopțile cu spaima-n suflet.

— Vin să vă ia la orele 8:00 dimineața? întreabă Frick cu o voce tremurîndă.

Simte deja gheara rece a morții asupra lui. Întreaga celulă degajă frică. Spaima iradiază din pereți, picură din tavan, se ridică din podea.

— Da, în fiecare dimineață, exact la orele 8:00, auzi pașii lor tropăind și zăngănitul armelor pe coridor. O să auzi cum se deschid și se închid ușile celulelor. La 11:00, exact cînd bate orologiul cazărmii, nu mai ai de ce să te temi în ziua aceea. Avem aproape încă o zi de trăit și toată închisoarea respiră din nou. Frica ne învăluie iarăși cînd cade întunericul și ne întindem din nou în pat. Perioada cea mai grea este dimineața, între 4:00 și 8:00. E vremea cînd auzi țipetele din alte celule. Unii reușesc să se sinucidă, dar ferească Dumnezeu ca încercarea lor să nu izbutească și sînt readuși la viață! Gardienii pun foarte tare la inimă asemenea încercări. Dacă deținuții reușesc să păcălească plutonul de execuție, gardienii sînt trimiși în prima linie a frontului.

— Nu e nici o posibilitate de evadare? îl întreabă *Oberstul*, însuflețindu-se la față.

— E absolut imposibil, respinge generalul ideea, cu un surîs ironic.

— Și în timpul raidurilor aeriene? se interesează *Oberstul* cu încăpățînare. Cînd e confuzie generală?

— Nu aici, zîmbește Generalul. Aici celulele se zăvorăsc dublu și gardienii joacă cărți. Și dacă s-ar întîmpla ca o bombă să nimerească din plin, ce-i cu asta? Inamicul a dus pur și simplu la îndeplinire sentința, în ceea ce ne privește. Sîntem trecători și total irecuperabili. Ce diferență poate fi dacă sîntem expediați cu o zi mai devreme sau cu o zi mai tîrziu, important e numai ca noi să fim lichidați și sentința să fie raportată ca îndeplinită. Scoate-ți din cap orice gînd de evadare, acceptă-ți soarta așa cum este. Va fi mai ușor pentru dumneata.

— E îngrozitor, spune *Oberstul*, trecîndu-și mîna pe capul chilug, să încerci să te obișnuiești cu gîndul că urmează să fii măcelărit ca un animal.

— Sînt de acord cu dumneata, admite generalul.

— Unde au loc execuțiile?

— Unde ați fost pînă acum *Oberst* Frick? îl întreabă generalul sarcastic. Nu-ți dai seama cum se fac lucrurile în zilele noastre, în Germania? La Morellenschlucht oamenii sînt împușcați în grup, cei mai mulți pentru delicte minore.

— Și execuțiile prin spînzurătoare au loc tot acolo? întreabă *Oberstul* înfiorîndu-se.

— Desigur. Spînzurătorile stau în șiruri. Unica sentință care autoritățile militare au cerut să nu aibă loc pe teritoriul armatei este decapitarea. Asemenea operații sînt efectuate de autoritățile civile la Plötzensee, și îndeplinite de Executorul Principal. Cei care urmează să ajungă sub ghilotină au fost deja excluși din armată și trebuie considerați ca un soi de civili.

Cu puțin timp înainte de ora de culcare, *Oberstleutnantul* Wisling este îmbrîncit în celulă. Are fața tumefiată și plină de sînge. Se așază pe podea și-i privește pe ocupanții celulei cu ochi pustii.

Aproape toți dinții i-au fost zdrobiți și rotula unui genunchi îi stă căscată. Mai multe coaste îi sînt, de asemenea, rupte. Se vaită de durere cînd răsuflă.

— Am sărit la ofițerul de serviciu și am încercat să-l strîng de gît, explică el calm.

— A fost o prostie, spune generalul. E numai în dauna ta și adeseori în detrimentul altor deținuți nevinovați.

— Da, a fost o prostie, admite Wisling, pipăindu-și ușor corpul contuzionat.

— Nu-i chiar atît de rău aici, îi explică generalul, așezîndu-se comod pentru noapte pe salteaua de zegras umedă, pătată de mucegai. Am fost în multe locuri care erau și mai proaste: Torgau, Germerscheim, Glatz, Fort Zittau, Admiral Schröderstrasse. Era un iad, în cel mai adînc înțeles al cuvîntului. Aici cel puțin sîntem lăsați în pace în celule și ni se dă aceeași mîncare ca și soldaților. Ar fi trebuit să vedeți cu ce ne hrăneam la Germerscheim!

— De cînd stați în închisoare? îl întreabă *Oberstul* cu nedumerire.

— De patrusprezece luni, dar curînd se va isprăvi și cu asta. Mă aștept să fiu ridicat în orice dimineață. Unica șansă pe care o am e ca războiul să se termine pe neașteptate.

— Mai e pînă atunci, apreciază un camarad de celulă cu pesimism.

— La Peenemünde se fac experiențe intense cu o nouă armă, se aude o voce dintr-un colț al celulei. E o armă teribilă, care nu seamănă cu nici una din cele știute. Dacă reușesc s-o producă, vor cîștiga războiul.

— Am auzit de arma asta, remarcă *Oberstul*, ceva în legătură cu apa grea, pe care o aduc din Norvegia.

— Am lucrat la ea, se destăinuie haina roșie din colț, sînt chimist, dar din păcate unul care n-a învățat niciodată să-și țină gura. Acesta e motivul pentru care sînt aici. S-a întîmplat într-o seară minunată, cu prea mult coniac și fete frumoase. Fata cu care m-am culcat lucra pentru *Gestapo*. Au apărut chiar a doua zi, pe cînd ne mai tratam încă mahmureala. Tineri politicoși, în haine lungi de piele și cu borurile pălăriei lăsate în jos. *Gestapo*, un mic scut oval din tablă cu un lănțișor și un ordin comunicat politicos... Fiți amabil și însoțiți-ne! Am dori să clarificăm o mică chestiune!

Chimistul din colț rîde cu amărăciune și arată cu degetul spre piept.

— Mica chestiune eram eu! S-au purtat relativ blînd cu mine. Totul s-a terminat în circa o oră, inclusiv interogatoriul! O lună mai tîrziu o curte marțială—zece minute—și iată-mă aici!

La 6:00 se aude un zăngănit de găleți pe coridor. Se ciocănește puternic cu o cheie într-o ușă, acesta este semnalul pentru coborîrea din pat și strîngerea saltelelor grămadă.

Curînd după aceea se aduce micul dejun: o felie de pîine, un cocoloș de margarină și o cană cu surogat de cafea, chioară, călîie.

Apoi urmează așteptarea. Închisoarea duhnește a spaimă și groază. Minutarul orologiului din turn se mișcă în svîcnituri abia perceptibile. Bate de opt ori și, exact la țanc, pe coridor răsună tocuri ghintuite. Se răcnesc ordine tăioase. Oțelul se lovește de oțel.

În celule contenește orice discuție. Ochii se ațintesc în ușile

cenușii. Primul lot a fost deja dus sub escortă. Zgomotul pașilor cadențați lasă în urmă un ecou, care se stinge mai departe, pe coridor.

Un degradat, medic militar stagiar, izbucnește într-un hohot de plîns sfîșietor, cu sughițuri.

— Vino-ți în fire, omule, îl dojenește generalul Wagner cu asprime. Nu-ți ajută la nimic plînsul, nu face decît să-ți înrăutățească situația. Așa ceva îi irită pe gardieni. Acum e prea tîrziu pentru regrete. Ar fi trebuit să-ți dai seama mai devreme că o nulitate de medic militar de marină ca dumneata nu-l poate critica pe Hitler fără să fie pedepsit. Ce-ai fi spus dacă vreun criminal te-ar fi făcut vraci, în loc de doctor, ai fi rîs de o asemenea glumă?

O tăcere copleșitoare se lasă asupra celulei. Undeva, în apropiere se aude zdrăngănit de chei și nume strigate.

Cel mai tînăr deținut din celulă, un *Gefreiter* de numai șaptesprezece ani, se furișează pînă la ușă să asculte. Vestonul din dril roșu, roba morții, atîrnă larg pe el.

Un fost *Leutnant* șade împietrit pe patul de lîngă general și se uită ca hipnotizat spre ușă. Se va da ea oare brusc de perete în clipa următoare? Și vreo figură criminală de sub marginea unei căști de oțel va striga unul sau mai multe nume?

Începe să plîngă cu suspine, își pierde complet controlul și se prăbușește pe podea—o masă de carne tremurîndă. E la capătul a trei săptămîni de așteptare în fiecare dimineață.

Generalul, care e îndeajuns de în vîrstă pentru a-i fi tată, se uită o clipă la el.

— Termină cu prostiile astea! Capul sus, omule! Adu-ți aminte că ești soldat—*ofițer*! Scoală sus, pieptul înainte, suge burta! Da, e o prostie, dar ajută! Te-au învățat asta la școală și la Hitlerjugend. Acum îți poate fi de folos! Ce urmează să se întîmple o să se întîmple oricum, plînsul nu schimbă nimic.

Leutnantul începe să țipe oribil, zguduitor.

General Wagner îl apucă de pieptul tunicii și îl pălmuiește răsunător de mai multe ori.

— În picioare, băiete, fă un efort să-ți revii! îi comandă el cu severitate.

Leutnantul ia poziția de drepți. E livid ca un cadavru, dar își revine, sclipirea din ochi îi dispare.

De afară se poate auzi cum se apropie pașii detașamentului morții. Nu sînt prea departe. Țipete puternice se aud dintr-o celulă apropiată.

Feldwebelul de serviciu blestemă și ocărăște.

— Nu pot să mai suport, murmură chimistul. Înnebunesc!

— Ce o să faci, omule? îl întreabă generalul Wagner în batjocură. O să te arunci la pămînt în fața plutonului de execuție? O să le spui că ești nevinovat și că nu trebuie să te omoare?

— Oh, Doamne, aș dori să fiu luat azi, se văicărește chimistul disperat. Atunci s-ar sfîrși totul. Se ridică. Gura îi e ca o orbită roșie. Înainte ca ceilalți să ajungă la ei, acesta strigă: Luați-mă, asasini blestemați! Omorîți-mă! Împușcați-mă, naziști nemernici!

Îl trîntesc la podea și îi acoperă gura cu trupurile, pentru a-i înăbuși țipetele.

Ascultă înspăimîntați la ușă. Vor veni gardienii cu bastoanele lor lungi? Este strict interzis orice zgomot în celule. Țipetele sînt considerate drept zgomot.

Relativ repede, chimistul se liniștește. Șade jos într-un colț cu buzele tremurînd, ca un iepure îngrozit.

— Dacă cineva dintre dumneavoastră, contrar așteptărilor, va supraviețui, spune generalul molcom, aș dori să-l rog să o salute pe soția mea, Margrethe Wagner, Hohenstrasse 89, Dortmund, din partea mea. Să-i spună că am murit demn, o va ajuta. Explicați-i că tot ce am avut asupra mea a fost confiscat de trezoreria statului german, din acest motiv nu i-am putut trimite nici măcar verigheta.

Toți deținuții repetă adresa, pentru a și-o imprima în memorie: Margrethe Wagner, Hohenstrasse 89, Dortmund.

Generalul își ridică ochii spre fereastra înghețată. Un răstimp nu scoate nici o vorbă, gîndurile îi sînt departe, la Dortmund, în Westphalia.

— Am presimțirea că vor veni după mine astăzi, spune el brusc, netezindu-și tunica roșie.

Dar n-au venit să-l ia pe general în ziua aceea.

Orologiul din turnul Companiei de Stat Major a bătut de

unsprezece ori. Întreaga închisoare scoate un geamăt de ușurare. Pînă la 8:00, a doua zi dimineața, e vreme lungă.

— Instrucție pe platou, marș, marș!

Fluierele țiuie strident printre clădirile cazărmii. Un val de zgomote se ridică din toate părțile, cătușele zăngăne, cheile zdrăngăne iarăși și cizmele tropăie. Deținuții cu tunici stacojii sar într-un picior, cu sufletul la gură. Ghinioniștii care cad sînt izbiți fără milă cu patul puștii.

Un automat lătră prelung, în dușmănie. Deținutul care încearcă să vorbească cu vreunul din sărmanii săi camarazi este culcat la pămînt, într-o baltă de sînge. E tîrît ca un sac înapoi în celulă. Capul i se izbește cu un sunet sec de treptele scării.

— Javră împuțită, porcule! zbiară gardienii la el.

În furia lor nu se pot gîndi la ceva mai bun.

Un *Feldwebel* din Corpul Medical apare alergînd cu geanta de Cruce Roșie. Îl săgetează pe deținutul rău rănit cu o privire veninoasă.

— Aruncă scîrnăvia pe podea, mîrîie el, o să bag destulă viață în lepădătura asta, cît să-l ducem pînă la stîlpul de execuție!

— Să nu-l droghezi, spune unul dintre gardieni îmbufnat.

— Nici în vis nu mi-ar trece prin cap așa ceva, răspunde *Feldwebelul* sanitar. I-aș tăia puța, dacă ar fi după mine!

Toți trei rîd zgomotos.

Platoul de adunare este plin, condamnații, în uniformele lor stacojii, amestecați cu deținuții cenușii-verzui obișnuiți, care se simt regi în comparație cu „roșii".

— Formați coloane de cîte trei! răcnește *Feldwebelul* de serviciu. Încolonați pentru drum, înainte marș! Păstrați dracului distanța aia, saci ambulanți! Cu cîntec înainte!

Instrucția în curtea închisorii se termină întotdeauna cu un soi sau altul de „terorizări", în funcție de dispoziția sergentului-major de serviciu.

După-amiaza trece repede. Lent, umbrele prelungi ale înserării se strecoară peste platoul de adunare și se cațără pe peretele opus ferestrei. Vine seara, apoi noaptea. Conversații pe șoptite, voci care bîiguie înspăimîntate. Ceasul morții lor se apropie cu pași repezi.

Micul dejun se consumă în tăcere. Puțini au cît de cît poftă de mîncare. Orologiul din turn bate din nou, opt bătăi mortuare.

Ecoul unor voci tainice se aude pătrunzînd în fiecare celulă prin pereții cazărmii. Plutoanele de execuție mărșăluiesc pe coridoare. Cizme grele se apropie de celula 101.

Cei nouă deținuți își țin răsuflarea. Cu gura căscată și cu ochii ieșiți din orbite privesc țintă spre ușă. Știu că plutonul s-a oprit chiar în fața celulei lor. Zdrăngănit de chei grele! Cheia grea este introdusă în broască și se răsucește de două ori, ca două împușcături.

Ușa masivă se izbește de perete. O cască de oțel sclipește amenințător din prag. Paturile puștilor scrîșnesc pe ciment. Tăcere, tăcere, o tăcere de pîndă.

O față cruntă se uită scrutător în celulă de sub marginea căștii. Al cui nume va fi rostit de acele buze subțiri, fără culoare?

Generalul Wagner face jumătate de pas înainte, alb ca varul. Buzele lui au culoarea cernelii. Groaza de moarte i se insinuează cu fiori de gheață pe șira spinării. E convins că numele lui va fi strigat.

Chimistul și *Leutnantul* se înghesuie și mai adînc în firidă. Micuțul *Gefreiter* stă în spatele mesei cu gura pe jumătate deschisă, ca și cum ar fi pe cale de a scoate un țipăt.

Ușa se închide cu zgomot masiv. A fost o greșeală. Candidatul care urmează să fie dus la moarte este în celula alăturată.

Un țipăt jalnic și prelung de groază sfîșie tăcerea așteptării. Pe cimentul coridorului este tîrît un trup omenesc. Trei dintre zăbrelele de fier ale ferestrei își aruncă acum umbra. Cînd se profilează și a patra, ca o linie trasă cu creionul, va fi ora 11:00 și viața își poate reîncepe cursul.

Atmosfera devine aproape veselă.

Acum, acum, se gîndește *Oberstul*.

Umbra a ajuns aproape la chiuvetă. De la capătul îndepărtat al coridorului se aud pași apăsați, grei. Se apropie repede.

— Imposibil să mai aibă timp să facă ceva, spune în șoaptă *Leutnantul*, privind înfiorat spre locul unde urmează să se ivească umbra celei de-a patra bare.

— Vom vedea curînd, răspunde generalul calm, făcînd doi pași spre ușă.

Tînărul *Gefreiter* începe să hohotească spasmodic. Nimeni nu-i dă atenție, fiecare se gîndește la sine.

— Vino, umbră, imploră *Oberstleutnantul* Wisling. Nu mai pot fi decît cîteva secunde pînă la ora 11:00.

Tropăiturile se apropie necruțătoare. Nici o cizmă militară din lume nu are sunetul acela de rău-prevestitor al cizmei naziste germane, e astfel confecționată încît să inspire spaimă și groază.

Tropăitul trece mai departe. Puțin mai încolo pe coridor se aude un cuvînt aspru de comandă. Pașii se reîntorc. Poc! Poc! Poc! Se opresc exact în dreptul celulei 109.

Ceva nu e în regulă. Cea de-a patra umbră se conturează clar acum.

Deținuții o privesc încruntați, agățîndu-se de ea ca de o firavă speranță. După ora 11:00 nu mai este ridicat nimeni. Nu s-a mai întîmplat asta niciodată, de ce să se întîmple tocmai azi?

Hai ceasule, bate, pentru Dumnezeu, bate odată! Mai dăruiește-ne încă o zi de viață! Viața e atît de scurtă, încît o zi este un cadou nemaipomenit, chiar și la închisoare.

Cheile zornăie. Sunetul pe care îl fac cînd intră în broască îți zdruncină nervii. E sunetul pe care numai un gardian îndrăgostit de munca lui îl poate produce.

Chiar înainte ca ușa să se deschidă, de la orologiul din turnul sediului Companiei de Stat Major se aud cele unsprezece bătăi. Cheia este retrasă din broască. Ordinele interzic execuțiile după orele 11:00. De la un capăt la altul al închisorii răsună comenzi energice.

— Armele pe umăr! La stîn-ga! Marș for-țat! Poc! Poc!

Tropăiturile se îndepărtează și se mistuie pe coridor.

— Doamne Isuse Christoase, răsuflă din greu chimistul, în colțul său, n-aș fi crezut niciodată că un om poate să suporte așa ceva fără să-și piardă mințile. N-au nici un fel de milă față de noi?

— Milă nu există în Germania, rîde generalul sarcastic, însă putem fi siguri cel puțin de un lucru. Unul dintre noi va fi luat mîine între orele 8:00 și 11:00.

— Cine? întreabă *Leutnantul* cu o voce tremurîndă.

— Dacă ești foarte curajos poți să ciocănești în chepeng și să întrebi, surîde generalul, însă te pot asigura că, dacă ești dumneata

acela, nu vei fi în stare să mergi mîine dimineață pînă la stîlp fără să te susțină cineva!

— Diavoli infami! rostește *Leutnantul* în șoaptă, furios.

— Diavoli—rîde batjocoritor generalul. Și zici că ai făcut Academia de Război! Dragă tinere, ei nu sînt mai diavoli decît ești dumneata sau eu, ci doar un produs al educației militare din al Treilea Reich. Fii onest, acum! N-ai fost și dumneata un admirator al sistemului pînă a ajunge să-l cunoști pe cel al Curții Marțiale Germane?

Leutnantul înclină capul și subscrie tacit la cele spuse de generalul Wagner. La fel de ușor ar fi putut să fie el unul dintre ofițerii gardieni de aici. În schimb, printr-un renghi al sorții, este un deținut condamnat.

Oberstleutnantul Wisling se uita spre generalul Wagner. Omul ăsta e croit din lemn de tei și din fier, se gîndește el? Cu siguranță că pe el veniseră să-l ia azi dimineață. Depășise de mult termenul normal de deținut în tunică roșie și pesemne că era conștient de asta.

— În ’34 am luat parte ultima oară la competiția trăgătorilor de elită din Morellenschlucht, relatează *Oberstul* Frick, în treacăt, privind în sus spre fereastra cenușie. Era în august și era foarte cald. Ne umflasem burțile cu cireșe galbene răscoapte, care se așternuseră ca un covor gros, sub pomi. Suflul exploziei obuzelor de mortiere le scuturase. Ne-a apucat durerea de stomac...

Ușa se deschide cu bubuitul obișnuit și este introdus un nou deținut înspăimîntat.

— *Feldwebel* Holst, Regimentul de Infanterie 133, Linz, Dunăre, se prezintă el.

— *Oberst* Frick, Regimentul 5 Grenadieri, Potsdam, surîde *Oberstul* cu tristețe.

— Aristocrații cu pălării elegante, spuse generalul Wagner ironic. Nu fac parte dintr-un asemenea dispozitiv aristocratic. Regimentul de Panzere 11, Paderborn.

— Am fost la Paderborn, spune *Gefreiterul* de șaptesprezece ani. Regimentul 15 Cavalerie.

Pocnește din călcîie, îi vorbește totuși unui general, deși degradat și condamnat.

— *Leutnant* Pohl, Regimentul 27 Artilerie, Augsburg, se prezintă și tînărul *Leutnant*, înfricoșat.

— Cît de protocolari am devenit dintr-o dată, rîde Wisling. Foarte bine: *Oberstleutnant* Wisling. Regimentul 98 Vînători de Munte, Mittenwald.

— Îl cunoști pe Schörner? îl întreabă generalul. Cred că era la comanda regimentului dumitale?

— Da, era *Oberstleutnant*. Acum e *Generalfeldmarschall*, și nu mai puțin urît decît altădată, spune Wisling zîmbind cu amărăciune.

— Cînd organizam probele de tragere la țintă, la Morellenschlucht, continuă *Oberstul* Frick, era interzis să tragem ceva la măsea înainte, era important să nu fim nervoși cînd ne venea rîndul. Ne distram la Morellenschlucht. Dar numai vara. Iarna era al naibii de frig și sufla un vînt năpraznic, de parcă tot frigul venea tocmai din Rusia, vîjîind printre copacii aceia încovoiați.

— Și acum ți-a venit vremea să-ți sfîrșești zilele în Morellenschlucht, conchide sec generalul. Știai că pe vremea *Kaiserului* se executau soldați acolo?

— Nu, habar n-am avut.

— Este una din caracteristicile noastre cele mai remarcabile, ale nemților, oftează generalul apatic. Nu știm niciodată nimic. Sîntem o nație cu ochelari de cal. Dumnezeu mai știe cîți oameni nevinovați au fost împușcați la Morellenschlucht.

— Te doare cînd te împușcă? se băgă brusc în vorbă tînărul *Gefreiter*.

Camarazii deținuți se uită la el cu uimire. Nici unul dintre ei nu se gîndise la asta. Spaima de moarte însăși era atît de copleșitoare, încît nimeni nu se preocupase de posibila durere fizică.

— Nu cred că vei simți ceva, îi răspunde generalul cu convingere. Un singur glonț te poate omorî instantaneu. Statul e generos și îți acordă douăsprezece!

— Nu cred că mă vor împușca vreodată, spune *Leutnantul* cu o notă de isterie în glas. Voi fi trimis la o unitate specializată. O simt. Știu asta. Cînd vor descoperi ce pregătire am își vor da seama cît de util aș putea fi într-o unitate specializată! Vă dau cuvîntul meu că vă

voi vizita soția și îi voi transmite ultimul dumneavoastră mesaj, *Herr General*. Am multă considerație pentru dumneavoastră și vă admir!

— Să nu faci asta, oftează generalul. Avem un mare defect noi, germanii: avem nevoie întotdeauna de cineva pentru care să nutrim respect și în numele căruia să ucidem.

Căruciorul cu mîncare hodorogește pe coridor. Orologiul bate de opt.

Ordine, zăngănit de arme, zbierete și sudalme, zornăit de chei. Mulți sînt luați în dimineața aceasta. Închisoarea trepidează.

Acum sînt din nou trei umbre de bare pe podea. Curînd va apărea și a patra. Ușa se deschide cu același zgomot masiv.

— Paul Köbke, mîrîie *Feldwebelul*.

Chimistul care n-a putut să-și țină gura se scoală în picioare.

— Nu, nu, geme el. E o greșeală. Nu sînt aici de foarte mult timp. Trebuie să fie vorba de dumneavoastră, *Herr General*!

— Gura, Köbke! tună *Feldwebelul* iritat, făcînd un pas în celulă. O să-i vină rîndul și generalului, ca și vouă, celorlalți. Astăzi e rîndul tău, și grăbește pasul! Grupul tău de „turiști” te așteaptă. Îl îmbrîncește astfel pe Köbke, încît acesta cade în brațele a doi *Unteroffizieri*, care îi pun cătușele cu îndemînare de experți.

— Pe curînd, rînjește *Feldwebelul*, trîntind ușa cu putere.

Pagină intenționat goală

Patria are dreptul să pretindă cetățenilor ei să sacrifice totul pentru ea. Prin urmare, ordon ca fiecare persoană aptă să poarte armă, să fie chemată imediat sub drapel și trimisă la luptă împotriva inamicului, indiferent de vîrstă sau starea sănătății.

Adolf Hitler,
21 septembrie 1944

Execuția

— Să vă ia dracu, spune supărat Bătrînul, cînd intră în pivniță și ne vede zăcînd acolo, printre toate sticlele alea.

— Mai încetișor, se vaită Micuțul. Simt așa, ca un mic drăcușor în dovleacul ăsta al meu, care-mi tot bate țăruși pe dinăuntru, cît îl țin puterile!

— Sînteți o turmă de porci mizerabili, îi mustră Bătrînul.

— Ai perfectă dreptate, sughiță Gregor. E o nedreptate să stăm în pivnița asta umedă și să ne cherchelim.

— Sfîntă Agnes, aiurează Porta, dacă o ținem tot așa, riscăm să ajungem niște epave alcoolice și să ne facem ficații praf.

— Oh, capul meu, se văicărește și Barcelona epuizat.

— Să ieșim la aer și să vedem dacă ăia au încheiat pacea în timp ce noi sugem vîrtos la rachiul Armatei Roșii.

Bătrînul ne cicălește întruna și nu se oprește pînă nu o virăm printre pomii fructiferi, și dăm cu ochii de o cască ce se ivește încet de după barajul de pe șosea.

Răsună o împușcătură și casca dispare. Ne aruncăm la pămînt în iarba jilavă și luăm la ochi obiectivul.

La scurt timp apare altă cască.

Carabina automată a lui Heide descarcă un foc și casca se rostogolește pe pămînt de cealaltă parte a baricadei.

Durează aproape douăzeci de minute pînă să apară următoarea cască.

De această dată Porta e acela care trage; împușcătura îi zdrobește fața soldatului inamic.

Din nou urmează un lung răstimp de așteptare, apoi apare o altă cască.

— S-au țicnit? mormăie Bătrînul, lovindu-se cu palma peste frunte.

Și în aceeași clipă răsună carabina de franctiror a Micuțului.

Mai zboară o cască, și cade rostogolindu-se.

După o vreme, cînd vedem că nu mai apar și alte căști ne furișăm prin spatele cazărmii.

Acolo zac, cu fețele zob.

Îi scotocim prin buzunare și în desagii cu provizii și ne vedem nepăsători mai departe de drum, tîrîndu-ne din greu pașii.

Mecanicul-șef Wolf ține sfat la masa mare, rotundă, din cantina companiei a 5-a, cu cei doi cîini lupi ai săi, ce își arată colții, de o parte și de alta a scaunului, gata să sfîșie în bucăți pe oricine, la cel mai mic semn din partea marelui boss al Mafiei Germane. Cele două gorile chineze sînt instalate fiecare pe scaunul ei, în spatele stăpînului lor. Ele consideră dușman pe oricine intră în cantină și care trebuie făcut inofensiv, cît mai curînd posibil.

În jurul mesei se înghesuie o gloată de lingăi—admiratori, „curierii" provizorii ai lui Wolf, care rămîn în garnizoană atît timp cît îi convine marelui boss.

Porta se oprește și se lovește peste frunte, cu falsă surprindere.

— Ce, mai trăiești, căcăstoare ambulantă? strigă el vesel. Ți-a spus vreodată cineva că arăți ca un găozar clasa-ntîi? Să dăm drumul la puțin aer aici, miroase ca un canal colector!

— Permiteți așa ceva? întreabă un armurier, aplecîndu-se slugarnic spre Wolf, care se lasă cu scaunul pe spate imitîndu-i pe marii granguri văzuți în filmele americane. Îl cîntărește din priviri pe Porta și nu se simte cîtuși de puțin insultat. Acesta e un lux care te poate costa bani, singurul lucru pe care Wolf îl îndrăgește și îl respectă. El este mai întîi de toate un om de afaceri. Poți să-l și scuipi de-a dreptul între ochi, atîta timp cît dorești să plătești un asemenea privilegiu.

Micuțul îl apucă pe armurier de pieptul tunicii și îl saltă ca pe un iepure care trebuie sacrificat.

— Ce dracu'! țipă armurierul îngrozit, dînd din picioare în toate părțile.

— Fleanca, păduche, mîrîie Micuțul, care are chef să sfarme obiecte, să batjocorească oameni, să distrugă una sau alta, pe scurt,

e posedat de impulsul normal, sănătos, de a face ceva pe care ceilalți să-l bage de seamă.

Mecanicul-șef Wolf rîde cu satisfacție la perspectiva ca această zi mohorîtă și jalnică să se mai înviorează. Lingăii lui rîd și ei zgomotos, împreună cu el. Pur și simplu nu îndrăznesc să facă altceva.

— Îndrăznești să atingi un *Unteroffizier*? strigă armurierul și încearcă să-i tragă Micuțului un picior în figură.

— *Unteroffizier*! rînjește cu dispreț Micuțul, învîrtindu-l prin aer ca pe o morișcă. Nu ești decît un freacă-pușcă nenorocit.

— Omoară-l, propune Porta cu mărinimie, golind dintr-o sorbitură zdravănă, zgomotoasă, o stacană de bere. Dă drumul unui rîgîit satisfăcut și cere să i se umple din nou.

Bucătarul *Oberfeldwebel* Weiss intră grăbit cu un P-38 în mînă.

— Dă-i drumul, strigă el țintind spre Micuț. Să nu-ți imaginezi că mai ești de capul tău, aiurea, printre eschimoși, și că te dai în spectacol cum poftești. La locul meu de muncă e disciplină, și mai ales în bucătăria mea. Dă-i drumul omului, ți-am spus! E un ordin!

— Care om! întreabă Micuțul, ridicîndu-l pe armurierul care gîngurea și mai sus deasupra capului său.

— Ăla pe care-l ții în mîini, ticălosule, răcnește *Oberfeldwebelul*, ieșindu-și complet din fire.

— Ăsta nu e om, ci un freacă-pușcă, răspunde Micuțul, învîrtindu-l pe armurier din nou în aer.

— Dă-i drumul, țipă *Oberfeldwebelul* Weiss, agitînd pistolul spre noi ceilalți, ca și cînd ar goni găinile.

— Bine, atunci, oftează Micuțul resemnat și-l aruncă pe armurier de-a dreptul prin fereastra închisă, încît ne trezim cu cioburi de geam și așchii de lemn care ne zboară pe lîngă urechi.

Pentru moment *Oberfeldwebelul* rămîne indecis, holbîndu-se la resturile ferestrei prin care a dispărut armurierul.

— *Herr Oberfeldwebel*. Instrucțiunile au fost îndeplinite! rînjește Micuțul și salută.

Purpuriu la față, Weiss trage puternic aer în piept, deschide și închide gura de mai multe ori fără să-i iasă vreun sunet de pe buze. Arată ca un balon din care a scăpat aerul.

— N-o să-ți permit să-mi distrugi cantina, se vaită el îmblînzit. Bea-ți berea pînă la fund și plătește la birou. Cîntă cîntece germane bune, roagă-te la Dumnezeu pentru victorie, și altminteri ține-ți gura. Dacă nu te supui regulamentului, zbori afară învîrtindu-te.

— Bizuie-te pe noi, sîntem de partea religiei, îl asigură Micuțul scoțînd capul pe fereastra spartă să vadă unde a ajuns armurierul.

Lingăii sînt alungați de la masa rotundă ca un stol de vrăbii dintr-o grădină de zarzavaturi proaspăt semănată.

— Împarte cărțile, poruncește binevoitor mecanicul-șef Wolf. Miză dublă!

Weiss își face și el loc la masă și cere arogant cărți.

— Cine dracu' te-a poftit și pe tine? îl întreabă foarte surprins Porta, punînd accent pe „tine".

— Vezi-ți de treabă, îl previne Weiss, dîndu-și importanță. Cine ești tu de fapt? Sînt cu mult deasupra unui căcăcios de *Obergefreiter*.

Porta îl privește cu condescendență.

— Asta-i bună, fir-aș al dracului! Nu știi că am același grad cu Comandantul Șef, *Obergefreiter* Hitler?

— Lăsați prostiile astea, intervine Wolf categoric. Împarte cărțile, Porta, și tu, Weiss, tacă-ți fleanca sau zbori afară cu un picior în cur!

— Să fiu azvîrlit afară din propria bucătărie? strigă generalul bucătăriei, stîrnit.

Pare pe punctul de a pune la cale ceva.

— Proprie? Tu nu posezi nimic, declară sigur pe el Wolf. I-am ordonat *Hauptfeldwebelului* Hoffmann să-ți dea bucătăria asta, pentru că te-am socotit drept unul de-ai mei, dar s-ar putea să mă fi înșelat.

— Sigur că nu. Sînt cu tine pînă-n pînzele albe, se lingușește bucătarul comandant, năpădindu-l nădușeala la gîndul de a se reîntoarce la trupă.

— Vrei mai mult de patru cărți? întreabă Porta cu un zîmbet strîmb, în timp ce ochii lui de vultur îl surprind pe Weiss subtilizînd o carte.

— Dacă încerci cumva să trișezi, răcnește Wolf cu un patos fals, atunci se cheamă că noi doi am terminat cumetria și o să ajungi cît ai zice pește din bucătăria ta plăcută și călduroasă, într-un tranșeu

rece ca gheața, să lupți pentru cauza cea dreaptă, dar fără speranță, a *Führerului* și a Patriei!

Weiss se îmbufnează. E sfîrșitul lunii și criza lui de bani e catastrofală, trebuie să cîștige cîteva sute de mărci. Nu-și mai poate permite să dea drumul pe piața neagră la nici o provizie, ofițerul cu manutanța s-a arătat surprins, de trei ori pînă acum, în legătură cu ritmul furtișagurilor. Nu va dura mult și castelul său din cărți de joc se va prăbuși.

— Ai o față de parcă te-ai gîndi la cursa cu obstacole a lui Napoleon spre Moscova, rînjește Porta, examinînd cu o plăcere sălbatică chipul palid al lui Weiss.

Wolf cîștigă primele două jocuri și în continuare pe următoarele trei. Este într-o bună dispoziție exuberantă.

— Sper că nu te bate gîndul să trișezi, ai? îl iscodește Porta inchizitorial, privind cu lăcomie grămada considerabilă de bani din fața lui Wolf.

— Resping asemenea insinuări cu disprețul pe care-l merită, ripostează Wolf cu aroganță.

Gregor înjură cu năduf, a pierdut deja o sumă bunicică. Bătrînul tace și e plin de draci pentru că a pierdut deja două sute de mărci, pe care avea intenția să le trimită acasă, lui Liselotte.

Lui Weiss e cît pe-aci să-i dea lacrimile. Solicită un mic împrumut pe termen scurt. E încă optimist și mai speră că maldărele de bani din fața lui Wolf și Porta ar putea fi făcute să-și schimbe proprietarii.

Generos, Porta îi împinge dinainte cinci sute de mărci.

— Semnează doar bucățica asta de hîrtie, te rog!

Weiss își aruncă ochii pe înscris.

— Optzeci la sută! urlă el, simțindu-se grav jignit, asta-i dobîndă cămătărească! Cum îndrăznești să-i faci o asemenea ofertă unuia mai mare în grad, unui bucătar-șef? Nu știi că e o sfidare la adresa regulamentului și chiar un delict civil?

— Vrei să avem o discuție despre ilegalități? îl întreabă Porta, cu o căutătură șireată în ochii lui adînciți în fundul capului. Ce-ai zice de un *Oberfeldwebel* care împrumută bani de la ordonanțe?

— Un șut în cur și s-a dus cu tresele lui amărîte, strigă bucuros Micuțul, folosind prilejul pentru a ascunde două cărți. Consideră banii împrumutați de Weiss ca fiind deja ai lui.

Weiss se dă bătut și semnează hîrtia, cu o mutră posacă. Bagă rapid cele cinci sute de mărci în buzunar, de parcă i-ar fi frică să nu i le fure cineva.

Porta își drege zgomotos glasul. O flegmă substanțială aterizează într-o găleată de lîngă ușă.

— Termină cu scîrboșeniile astea, îl admonestează Weiss posomorît, aia nu-i scuipătoare, e căldarea pentru cafea a companiei a 3-a.

— E-n regulă, răspunse Porta prompt. Data viitoare o să te scuip pe tine între ochi.

Wolf rîde în hohote, de parcă ar necheza, și cîștigă iarăși.

Gregor ia un împrumut de la Porta, însă, firește, în condițiile impuse de acesta, adică optzeci la sută dobîndă.

Weiss pune cărțile pe masă. Nu înțelege cum e posibil să-i intre permanent cărți atît de proaste. E livid ca un cadavru. Pentru o clipă îi trece prin cap să se sinucidă, dar renunță la o asemenea idee. După o a treia mînă, la care nu a participat, roagă în șoaptă să i se acorde un nou împrumut.

Porta îl privește cu neîncredere, șovăind, însă după o pauză lungă îi împinge trei sute de mărci și desfășoară solemn un nou înscris.

— Ce mă-sa? răcnește Weiss, roșu la față ca un rac fiert. Plătibili în douăzeci și patru de ore! De ce?

— Pentru că ești un risc mare, rînjește Porta cu nerușinare, continuînd să împartă cărțile cu gesturi experte.

— Un risc mare? mormăie deznădăjduit Weiss. Ce știi tu de așa ceva?

— Mai mult decît îți închipui tu, îi surîde Porta cu subînțeles. Cum vin băieții, care se pricep la socoteli, să-ți facă inventarul, te și văd în rîndurile marilor eroi necunoscuți.

Weiss se face vînăt la față.

— Vrei să insinuezi că sînt un hoț?

— Nici nu mi-a trecut vreodată prin minte că ai putea fi greu de cap, rînjește Porta cu impertinență și aproape că îi vine să sară în sus, cînd descoperă că are în mînă trei popi.

Wolf nechează iarăși și îl bate pe spate pe Porta, cu pretinsă prietenie.

— Probabil că ai dreptate, Porta, tu și cu mine putem să adulmecăm un manglitor de porci de la un kilometru. Weiss duhnește numai a inocență respingătoare și transpirație la subsuoară.

— Sper că simțul tău al umorului va suporta să vadă așa ceva, rînjește Porta plesnind triumfător pe masă cu cei trei popi ai săi.

— Îți doresc la fel, surîde Weiss trîntind și el cei doi ași și o damă. A și întins mîna să-și tragă spre el banii lui Porta.

— Stați așa, le strigă Micuțul, punînd pe masă doi ași și un popă. Schimbase rapid un doi cu unul din așii pe care ședea.

— Mă, tu trișezi, nu-i așa? îl întreabă Porta pe Micuțul, privindu-l încruntat.

— N-am trișat de cînd mă știu! țipă Micuțul ofensat.

Porta se uită în jurul mesei. Știe că Micuțul a trișat.

Treiul pe care șade, și pe care l-a schimbat cu un popă, îl arde ca focul și n-are nici o îndoială că Micuțul șade și el pe o carte pe care a înlocuit-o. Ar putea, desigur, să-i pretindă Micuțului să se ridice și atunci va fi dat în vileag, dar dacă Micuțul e într-unul din momentele sale inteligente, mai rare, ce-i drept, va pretinde ca și toți ceilalți să se ridice, și atunci și Porta se va da în vileag. Pe de altă parte, e posibil să mai fie și alte cărți fierbinți la clocit. Asta ar însemna ca jocul să se reia de la început și toate cîștigurile să fie restituite. Face un calcul fulgerător în cap și decide că e preferabil să lase jocul să curgă așa cum e. Cu dobînzile aferente de optzeci la sută la împrumuturi și cu ceea ce cîștigase, avusese o zi bună. Se decide însă să-l urmărească pe Micuțul aidoma unui cîine alsacian care nu pierde din ochi un os furat, cu carne pe el.

Porta cîștigă următoarele cinci mîini.

Weiss se retrage din joc și se duce în pivniță să mănînce pîine și zahăr. Auzise că zahărul este o bună sursă de energie. Porta îi acordă un nou împrumut, însă de data asta trebuie să depună garanție de cincizeci de kilograme de cafea. Ce-o să facă mîine dimineață compania fără cafea, asta nu-l frămîntă pe Weiss. Mai e vreme lungă pînă la micul dejun și se mai pot întîmpla o mulțime de lucruri pînă atunci.

Ușa se dă de perete cu zgomot și intră tropăind șeful Intendenței de Stat Major Sieg, ținînd la subsoară o servietă mare, amenințătoare, împodobită cu vulturul Reichului.

Dolofan bine și cu un mers legănat, șovăielnic, se prăbușește într-un fotoliu șubred, care pîrîie sub greutatea lui.

Weiss se face verde la chip.

— Ce dracu' vrei? îl întreabă Wolf, fără a încerca să-și mascheze dezgustul față de această vizită neașteptată.

— Deh, și tu acum, îl întrerupe Sieg cu un aer arogant și trîntește cu putere servieta pe masă, unde poposește cu aspectul amenințător al unei bombe cu acțiune întîrziată. Ar fi mai inteligent s-o luăm ceva mai ușurel, nu crezi?

Pocnește din degete și arborează un rînjet dezagreabil, dezgolindu-și un șir de dinți pătați de nicotină.

— Poate ar fi mai inteligent și pentru tine, fiule, îi spune Wolf, arătîndu-și colții, ca și tizul lui, de-o manieră care nu prevestea nimic bun pentru Sieg.

Sieg se uită la Wolf cu ochii mijiți.

— Cu riscul de-a fi ultimul lucru pe care l-aș face vreodată, șuieră el, mi-aș dori să te văd pe tine și pe Porta ciuruiți de gloanțe înainte de sfîrșitul acestui război!

— Gogoman amărît, rînjește Porta cu un aer superior.

Saltă paharul plin ochi de votcă din dreptul lui Sieg și îl golește dintr-o sorbitură lungă, de om fericit, apoi pescuiește un trabuc din buzunarul tunicii lui Sieg și cere un foc.

Stupefiat, Sieg îi întinde propria brichetă de aur.

Porta întîrzie cu aprinsul, însă în cele din urmă reușește. Suflă rotocoale aromate de fum spre tavan, iar bricheta o băgă la el în buzunar.

— N-a fost de cadou, fir-al dracului, protestează Sieg, cu glasul stins.

— Ai spus poftim, nu-i așa? i-o reteză Porta de sus, și acum îți spun mulțumesc! Cadourile sînt totdeauna binevenite.

— Nu ține, strigă Sieg furios. Te pun sub urmărire, Porta, sînt șeful Intendenței, să știi!

— Ești un nătărău, declară Porta. Ține-o tot așa și îți trag un șut în cur de te duci zece metri în aer!

Sieg sare mînios în picioare și răstoarnă cana lui Gregor. Masa e o baltă de bere.

Gregor îl privește cu reproș.

— Ai grijă să nu te ia apa, băiete, îl avertizează el și șterge masa de bere cu fularul de ofițer al lui Sieg.

— Fularul meu! răcnește Sieg ca un turbat.

— Berea mea, zîmbește Gregor, aruncîndu-i la picioare, pe podea, fularul îmbibat de bere.

— Ce dracu' te crezi tu că ești? îi strigă Sieg, strîngînd din pumni, pradă unei furii neputincioase. Ți-o plătesc eu! Nu mai sînt cîtuși de puțin bătrînul tău amic. Acum sînt șeful Intendenței! Și am prieteni destul de mari, în stare să strivească un păduche ca tine!

— Semeni cu un iepuroi gălăgios în călduri, îi spune cu dispreț Porta. „Șeful Intendenței! Găoaza armatei!"

— Ți-ai făcut numărul cu vîrf și îndesat, strigă Sieg amenințător, fluturîndu-și fularul îmbibat de bere pe deasupra capului.

— Ne-am hotărît să te eliberăm de povara grea a vieții, îi zîmbește diabolic Porta.

— Ți-aș trage un picior drept în cur, dacă nu mi-ar fi teamă că-mi pierd cizma, spune Wolf, agitînd cu admirație o cizmă ofițerească lucrată manual.

— Te arestez, rage Sieg, scoțîndu-și Mauser-ul. Cu ochi de ucigaș, armează pistolul și ridică piedica.

Cu o mișcare fulgerătoare, Bătrînul îi zboară pistolul din mînă intendentului turbat.

— Acum poți să alegi dacă reglăm problema aici și acum, sau fac raport! În cazul din urmă, ai fost oricum un soi de ofițer pentru o perioadă destul de lungă! îi spune Bătrînul tăios, băgînd Mauser-ul la el în buzunar.

— Ce vrei să spui cu... o să reglăm aici și acum? întreabă Sieg ezitant.

— Ești un nătărău fără pereche, dă din cap Bătrînul, confirmîndu-și vorbele. Nu te-ai schimbat o iotă de cînd erai șelar în grupul nostru.

— Eram *Oberfeldwebel*, îl corectează Sieg, bombîndu-și pieptul, și acum sînt ofițer!

— Mofturi, îi ripostează Bătrînul cu răceală. Ești un fel de

funcționar de stat în uniformă și nimic mai mult! Cum îți convine? Vrei să te luăm la bătaie aici, sau preferi să tranșezi chestiunea cu Porta, în spatele bucătăriei?

Sieg se clatină nesigur pe el, meditînd cu furie oarbă. E și mai voinic, și mai puternic decît Porta și fusese unul din cei mai buni boxeri în școala de recruți. Pe de altă parte, nu știi niciodată cu ce tertipuri ascunse e în stare să umble Porta.

După aproape un minut dă din cap, decis:

— Sînt gata să-i stîlcesc mutra individului!

Porta se ridică din poziția ferit, în spatele lui Wolf, și își scoate ceremonios tunica.

— Sînt gata să-mi las mutra stîlcită, dacă sărăcia asta gelatinoasă, care se împleticește pe picioare, crede că e omul în stare s-o facă.

Wolf se apleacă și-i șoptește ceva la ureche, care-l face să se cutremure de rîs.

Nu după mult timp stăm în cerc, în spatele bucătăriei, așteptînd ca lupta să înceapă.

Porta și Wolf își apropie capetele și îl examinează pe Sieg ca un cuplu versat de copoi bătrîni.

— E voie să folosim mănuși? întreabă Porta slugarnic. N-aș putea să suport să-mi stric manichiura cu o asemenea față.

— Poți să-ți tragi și cizmele pe mîini, în ce mă privește, îi strigă Sieg cu dispreț. oricum, n-o să apuci nici măcar să lovești că te-am și făcut afiș.

— Știai că șeful Intendenței o regulează pe nevastă-ta în timp ce tu ești plecat cu treabă, să numeri sacii de barabule? îi rînjește Barcelona cu impertinență.

— Te bag în mă-ta! țipă Sieg furios. Soția mea nu s-a culcat cu nimeni altcineva decît cu mine. Era virgină cînd am cunoscut-o.

— Dacă n-ar fi fost nu te-ar fi luat niciodată! strigă provocator Micuțul.

— Am eu grijă și de tine, după ce termin cu ăsta, îi promite Sieg sumbru.

— Pune-ți dracu' odată mănușile alea, strigă el, îndreptîndu-se spre Porta, care încă mai trebăluiește cu o pereche de mănuși negre.

— Îmi spui cînd ești gata, rînjește voios Porta, trăgîndu-și bine mănușile pe mînă.

— Prima repriză, ordonă Bătrînul, coborînd mîna.

Sieg atacă orbește cu capul înainte, ca un elefant în călduri.

Porta face un pas lateral și Sieg trece glonț pe lîngă el, fără să-l nimerească, în schimb intră din plin în Gregor, pe care-l ia pe sus, aruncîndu-l într-un morman de cartofi pe jumătate putreziți.

— Alo, aici sînt, îi strigă Porta, care s-a dat cîțiva pași înapoi. Ce dracu' ai cu Gregor cînd cu mine te lupți de fapt?

Fornăind, Sieg se ridică înapoi pe picioare, frecîndu-și pumnul stîng.

— Am să te calc în picioare, mîrîie el cu încrîncenare. De un secol aștept clipa asta. Pe Dumnezeul meu, dacă nu te fac țăndări!

— Abia aștept, zîmbește afabil Porta. Ejaculez la gîndul să te fac bucăți. Face un joc de picioare, parcă dansînd, și se îndreaptă spre Sieg, cu mîinile înmănușate ridicate, pentru a-și proteja figura.

Sieg încearcă o directă de stînga, dar Porta nu mai e de mult unde credea el. Se întoarce și vede ceva negru, care vine spre el și-l izbește în figură cu o forță năprasnică.

Forța loviturii îl ridică de la sol și îl depune la mai mulți metri depărtare în vîrful unei lăzi de gunoi.

— Aduceți un sanitar, le spune Bătrînul răstit.

Intră repede în cantină. Nu vrea să știe ce s-a întîmplat.

Wolf rîde zgomotos și îndelung.

— Data viitoare nu va mai admite așa ușor ca adversarul să poarte mănuși, nu-i așa?

— Atunci înseamnă că a învățat ceva, nu? rîde Porta, lăsînd amprenta unei lovituri de pumn într-o tablă de oțel de lîngă ușă.

— Splendid lucrat! exclamă Micuțul plin de admirație. Mănuși plumbuite!

Porta își scoate mănușile cele negre. Sînt căptușite cu plumb, mănuși rusești plumbuite, o amintire de la un locotenent NKVD, căzut la datorie.

— *Merde, ça va border*[1], spune Legionarul, punîndu-l în gardă.

[1] *(fr.)* La dracu', se-ncurcă treaba *(n. trad.)*

În circa două săptămîni, cînd va fi în stare să gîndească din nou, își va da seama că a fost ceva suspect cu mănușile astea!

— De-aia nu mai pot eu, răspunde Porta nepăsător, izbind cu mănușile plumbuite de perete. În războiul ăsta mondial sînt și momente dificile. Pînă acum am reușit să-mi mențin capul limpede și să mă strecor fără daune.

— Și dacă te împușca pe la spate? îl întreabă Micuțul, știind prea bine că Sieg este un adversar periculos și necruțător.

— Eu sînt acela care îi împușc pe alții și nicidecum cel care este împușcat, se fălește Porta.

Intră în cantină și dă pe gît o stacană de bere.

— Plouă, oameni buni, constată Micuțul dîrdîind, pe cînd orbecăiau prin beznă după drumul înapoi la liniile companiei.

Misiune Z.b.V.[2] stă scris pe avizierul grupei a 2-a, adică Misiune Specială. Enervant. Z.b.V. poate însemna orice.

La orele 07:30 fix ne urcăm pe brînci în marele Krupp-Diesel care a venit să ne ia.

— Și acum, băieți, țineți minte că mă aștept să onorați compania din care faceți parte, răcnește *Hauptfeldwebel* Hoffmann, în timp ce ne deplasăm. E o mare cinste, pentru niște figuri triste ca voi să fiți selecționați pentru acest gen de misiune specială. Ochii *Führerului* sînt ațintiți asupra voastră. Pieptul înainte, bărbia-n jos, șoimilor!

La Spree dăm colțul și continuăm de-a lungul rîului, în direcția Spandau.

— Bănuiam eu, spune Bătrînul cu lehamite în glas. O execuție!

— Deh, să ne bucurăm totuși că se va termina curînd și sîntem liberi restul zilei, spune Porta și începe să-și facă planuri pentru după-amiază.

— Dacă știam că e vorba de-o execuție, zice Barcelona cu mînie, m-aș fi dat bolnav.

— De-aia nu ți se spune niciodată nimic dinainte, îi explică Gregor, în timp ce-și încearcă piedica puștii.

— De ce nu lasă porcăria asta în seama SS-iștilor sau a MP-iștilor[3]? protestează Barcelona cu scîrbă. Sîntem soldați, nu călăi, fir-ar al dracului să fie!

[2] *(germ.)* ZU BESONDERER VERWENDUNG: cu misiune specială. *(n. trad.)*

[3] *(germ.)* MILITÄRPOLIZEI: Poliția Militară. *(n. trad.)*

— *C'est la guerre*, ești sclavul puștii, ca și noi toți ceilalți, îl dojenește micuțul Legionar. Nu e treaba ta să te întrebi de ce. Așa e cînd trăiești pe grămada de bălegar a armatei unde mai mult ca sigur, o să și mori.

— Voi ăștia o să vă scrîntiți mințile de-atîta gîndire, spune nepăsător Micuțul.

— Ce-ți pasă de ce ni se spune să facem? Cînd îl lichidez pe unul, nu mă gîndesc decît că e întocmai ca pe Reeperbahn, cînd îl expediai în apă pe nenorocitul de clovn de pe piedestal.

— Ai jucat deci și tu rolul clovnului cîndva, remarcă Porta sarcastic.

— La nevoie, oftează Micuțul. Nu eram în stare mai mult decît să mă urc acolo, pe stinghie, ca orice amărît de papagal, și apoi mă prăbușeam înapoi în băutură. După ce am fost doborît de o sută șaiștrei de ori, mi-am zis că e de ajuns. Primeam trei mărci pe oră pentru asta. Așa că am plecat, dar mai înainte le-am dat ceva ultimilor doi care m-au doborît, să-și amintească de mine.

Înainte de Morellenschlucht, printre șirurile de pomi încovoiați de vînt, camionul se oprește pe nisip.

Pătrunși de frig pînă-n măduva oaselor, săriră jos. Un vînt ca de gheață ne spulberă în față valuri de cristale micuțe de zăpadă și ne obligă pe toți să ne ridicăm gulerele mantalelor umede.

— Nu era nevoie să ne lustruim cu atîta zel cizmele, spune Porta îmbufnat, uită-te la cizmele mele! Sînt deja murdare de noroi pînă sus. Fir-ar să fie, trebuie să le lustruiesc din nou, înainte de a mă duce să mă văd cu fetele la *Cîinele Ghebos*.

O luăm la pas, bombănind pe cărarea bătătorită pe care mii de soldați o bătuseră anevoie înaintea noastră.

Bătrînul merge în frunte, legănîndu-se, cu umerii aduși în față, o ținută care nu-i nici pe departe cea reglementară. P-38-ul greu i se bălăbănea spînzurat de centură. Conține opt cartușe. Împușcăturile de grație.

Un maior MP ciolănos, cu o înfățișare bicisnică, ne așteaptă. Ne inspectează în tăcere echipamentul, îl interesează în special puștile. Ne măsoară din ochi și ne apostrofează cu vorbe de ocară—o turmă de porci jegoși, nedemni să purtăm uniforma germană. Nici nu încearcă

măcar să ascundă că i se face scîrbă numai cînd se uită la noi. Singurul lăudat e Iulius Heide.

— Pe loc repaus și atenție la mine, strigă maiorul în zloată. Utilizăm drept ținte dreptunghiuri mici de pînză, chiar dacă sînt inutile. Și rațiunea pentru care le folosim acum e că am avut probleme cu unele plutoane care nu le-au folosit. Fiți atenți aici. Vreau să văd toate cele douăsprezece gloanțe în ținta respectivă. Să vă ferească Dumnezeu dacă găsesc găuri aiurea! Mai deunăzi doi tîmpiți au nimerit organele sexuale ale omului. Asta-i curată lenevie! Trasul în gol cu premeditare vă va costa. Aplicații la țintă, zi și noapte, timp de trei săptămîni. Bîțîie din genunchi și ne privește cu ochi cruzi. Vreau să vă văd plini de vitalitate azi! Vor fi de față martori! Nu tinerii care vin de regulă de la instanța curții marțiale, nu, ci ștabi de la partid, presa și administrația civilă. Au cerut permisiunea să asiste, vor să vadă sînge, perverșii ăștia nemernici! Grupa va detașa două echipe de siguranță și nimănui, nici chiar *Reichsmarschallului* în persoană, nu i se va perrnite accesul în perimetrul de securitate. Nu vreau să mai văd și alte cadavre zăcînd aiurea, inutil. Tu, *Oberfeldwebelule*, lătra el, arătînd cu degetul spre Bătrîn, porți răspunderea, față de mine, ca numai cei condamnați la moarte să fie executați. După ce am plecat și nu mai răspund de ceea ce se întîmplă aici, puteți să-i secerați pe toți dinspre partea mea. Nu e nici o pierdere. Dar dacă dă dracu' ca unul dintre observatori să fie nimerit în timp ce am eu răspunderea, pe Dumnezeul meu dacă nu-mi fac șireturi la bocanci din mațele voastre, pînă la unul! Ne aflăm aici pentru a executa un ordin și îl vom executa cum se cuvine. Sper să nu fie printre voi unii slabi de înger, care eventual să leșine. Dacă pe vreunul din voi îl vor lăsa picioarele, mă voi ocupa personal de el după ce se termină treaba și am să-i trag un șut în cur de-o săi iasă șira spinării prin scăfîrlie! Ce dracu' faci cu casca aia? zbiară el cu năduf la Micuțul, care-și dăduse casca pe ceafă. Cum te cheamă?

— Creutzfeldt, răspunde Micuțul clipindu-și zăpada din ochi.

— Generalul Creutzfeldt, poate? răcnește maiorul pe un ton iritat.

— Încă nu, domnule, răspunde Micuțul, ștergîndu-și un strop de zăpadă aproape topită de pe față.

— Te-ai țicnit, soldat? Ia-ți labele murdare de pe figură cînd stai în poziție de drepți! Notează-l pe-ăsta!

Bătrînul se duce legănîndu-se la Micuțul și face cele ordonate.

— PK-iștii[4] vor să fotografieze corpurile, continuă țîfnos maiorul, dar să nu văd pe nimeni că trece de cordon înainte ca ecoul împușcăturilor să se fi stins. S-a mai întîmplat și altădată. Cîte un netot se mai trezește și el să tragă după ce a tras restul plutonului, și-l împușcă pe cîte un prost de gură-cască. M-aș prăpădi de rîs să se întîmple una ca asta, dacă n-aș avea eu răspunderea.

Lui Heide și mie ni se încredințează sarcina de a lega victima, cea mai păcătoasă treabă din toată execuția. Ne uităm nefericiți unul la altul, cîntărind în mînă bucățile scurte de frînghie. Ne îndreptăm spre stîlpii de execuție. Vor fi utilizați numai doi dintre ei, ne spusese maiorul.

Frînghiile se bagă prin găurile din stîlpi, care sînt vechi traverse de cale ferată, se pot vedea cu ușurință găurile prin care se fixau șinele. Sînt doisprezece asemenea stîlpi pe un rînd și e limpede că atunci cînd e nevoie se poate efectua rapid un număr mare de execuții.

Rămînem în fața stîlpilor de execuție, înțepeniți de frig, apoi ni se acordă permisiunea să ieșim din formație, dar să stăm prin apropiere, gata pregătiți.

Nu a sosit încă nici unul dintre observatorii speciali, e timp berechet. Condamnații sosesc de regulă cu cel puțin o jumătate de oră întîrziere. Martorii sînt deja aici.

Ne face plăcere să-i vedem și pe ei tremurînd de frig. O cioară se uită la noi dintr-un pom îndoit. Frînghiile prinse de stîlpi flutură, parcă le-ar face semne condamnaților.

— Ce vreme să mori, oftează Bătrînul deprimat, ridicîndu-și gulerul, împotriva prevederilor regulamentului.

— E mai bine cînd e soare, apreciază Gregor. Gîndul la un mormînt agreabil și călduros, pe frigul ăsta, îți alină sufletul.

— De ce dracu' nu începe odată blestemăția asta, să ne întoarcem și noi acasă și să mergem la fete, spune Micuțul, înlăturînd zloata de pe el. Aruncă cu un măr stricat după Heide, care se ferește cu iuțeala fulgerului, astfel încît fructul moale îl depășește și-l nimerește pe maiorul de la Poliția Militară, drept între ochi.

[4] *(germ.)* PROPAGANDA-KOMPANIE: corespondenții oficiali de război. *(n. trad.)*

Toți se uită la maior într-o tăcere expectativă, pe cînd acesta se șterge pe față de resturile mărului stricat. Își scoate de pe cap casca, proprietate personală, lustruită lună, și se uită la ea un moment cu ochii mijiți. Și ea e împroșcată de bucățele de măr putred. Îi vine sufletul la loc. Cu ochii bulbucați și cu părul—foarte scurt tuns—zbîrlit ca o blană de cîine turbat, se îndreaptă spre Micuțul cu un potop de înjurături și amenințări.

— O să-ți scot mațele pe cur, porc mizerabil ce ești! De-a ce dracu' crezi că te joci aici? E vînăt de mînie și arată de parcă ar fi gata să-l mănînce pe Micuțul, care stă țeapăn în poziție de drepți și privirea încremenită în zare.

— Porcule, descreieratule, cum îndrăznești să arunci cu mere stricate într-un maior? Ți-ai pierdut mințile? Mi-ar plăcea să te priponesc de stîlp în locul unuia dintre condamnați.

Ocările plouă în capul Micuțului, vreme de un sfert bun de ceas.

Cioara din copacul strîmb croncăne zgomotos. Îți lasă impresia că ar rîde. Se pare că și maiorul gîndește la fel. Azvîrle cu o piatră în ea, dar aceasta se ridică numai cîțiva centimetri în aer și revine la loc pe creangă, unde începe să-și curețe penele cu ciocul, pentru a se conforma regulamentului cînd va avea loc execuția.

Proferînd în continuare blesteme, maiorul se îndreaptă spre o baracă unde sună supărător un telefon. Va trece o bună bucată de timp pînă să uite el grupa a 2-a, compania a 5-a!

Un curier călare sosește împroșcînd zloată și întreabă de maior.

Soldații își pun în ordine ținuta. Ceva e pe cale să se întîmple.

Maiorul iese din cabană.

— Execuția se amînă cu trei ore, latră el.

Ni se ordonă să așezăm armele în piramidă, așa cum au făcut-o întotdeauna soldații care staționează, de cînd s-au inventat armele de foc.

Ploaia se întețește iar vîntul devine și mai tăios.

— Să vă găsesc în ordine, ordonă maiorul înainte de a pleca. Mă întorc îndată!

Martorii obligatorii stau în picioare lîngă baracă și dîrdîie. Dintr-un motiv pe care nimeni nu-l cunoaște, intrarea în barăci e interzisă.

Capelanul e albăstrui la chip, și totodată singurul dintre cei prezenți care nu poartă manta.

Aceasta este cea de-a noua noastră participare la o execuție de cînd am ajuns împreună în compania a 5-a.

Cîndva, cei ce furnizau personalul pentru plutoanele de execuție, erau Pionierii, dar acum o face tot mai des propria unitate a condamnaților.

Vîntul tăios și rece ne pătrunde pînă-n măduva spinării. Dîrdîind, ne suflăm în mîinile roșii și umflate.

Maiorul revine și dă ordin să se distribuie mîncarea. Cine știe ce tăntălău a neglijat să închidă bine capacul containerului și mîncarea este abia călîie.

— Fir-ar să fie, înjură Porta, doar avem dreptul la mîncare caldă. Porcăria asta e rece ca fuduliile unei maimuțe în sezonul ploios!

Bate dușmănos cu lingura în gamelă.

Curierul călare se reîntoarce. Execuția s-a amînat cu încă două ore.

— Înseamnă că o să amurgească în momentul cînd va trebui să-i trimitem pe lumea cealaltă, conchide Porta posac. Cu ajutorul lui Dumnezeu, sper să nu fim obligați s-o facem la lumină artificială. Am mai avut parte. Nu-i plăcut. Candidatul la stîlp a trebuit să fie cărat pe întuneric și cînd au aprins luminile s-a putut vedea că era o drăcoaică de fată. Asta a pus capac la toate. Doi din pluton au aruncat puștile la pămînt. *Leutnantul* a rămas ca măgaru-n ceață. Și-a frînt sabia de genunchi și a aruncat cu resturile în ofițerul procuror. L-au dus legat, bineînțeles, și a preluat conducerea un ofițer MP, așa că am terminat-o pe fată, dar nu fără ca unul de-al nostru să cadă lat, cu fața-n jos. Arma, casca și celelalte s-au dus de-a rostogolul pînă la picioarele fetei și ea a țipat atît de tare încît aproape că era să aterizăm după gratii, noi, restul băieților. *Leutnantul* s-a trezit la închisoarea din Torgau, de unde a revenit la noi ca simplu soldat. Un an mai tîrziu i-au făcut de petrecanie la Sennelager, condamnat ca dezertor. Nu-mi surîde deloc ideea să trag la lumină artificială!

— Și eu am luat o dată parte la executarea unei fete, ne povestește Gregor, dar s-a petrecut în plin soare. Asta era pe cînd mă aflam la

Reiterregiment, la Könsberg. Mi s-a spus dinainte că va fi o puștoaică. Au turnat rachiu în noi cu nemiluita, așa că eram făcuți binișor cînd au adus-o. Era atît de albă la chip, încît am crezut că e deja moartă. Cînd am încărcat armele a vomitat atît de puternic încît ne-a împroșcat și pe noi. Mi-am ridicat cătarea, astfel încît gura țevii să țintească la o distanță potrivită deasupra capului ei. Să împușc o fată, zău că n-am putut! Mi s-a părut că s-a încovoiat puțin înainte ca noi să deschidem focul, și atîrna caraghios în frînghii, într-un fel mai deosebit. Ofițerul MP, cam palid la față, s-a dus într-acolo să-i tragă împușcătura de grație. De trei ori i-a pocnit Walther-ul. Eram în poziție de voie și-i priveam pe sanitari cum o dezlegau. Hop, că vine și ofițerul de la Procuratura Militară și începe să zbiere de parcă îl apucase strechea. Nici o gaură de glonț nu era în trupul fetei! Celor unsprezece camarazi ai mei le venise aceeași idee ca și mie și au tras și ei ca să nu nimerească. Ofițerul MP, care era novice în jocul ăsta, trăsese în pămînt. Tipul de la tribunal, capelanul și toți ceilalți, țipau în același timp. Ce poznă, și nici măcar pusă la cale. Fătuca își bătuse joc și de ei. Murise de un atac de inimă. Ne-am potrivit însă pe cinste. În frunte cu ofițerul MP, ne-am pomenit în Batalionul 500, la Heuberg. Mai tîrziu am fost eliberați care încotro. Din cîte știu, sînt singurul rămas în viață din acel pluton. Aș fi fost și eu mort, și încă de mult, dacă nu l-aș fi preluat pe generalul meu într-un autocamion de zece tone. Nu observasem că trecusem pe lîngă mașina unui general. Mi-am dat seama de asta doar cînd l-am văzut pe el și pe doi MP într-un BMW venind în mare viteză după mine. Am accelerat și am pus o frînă atît de bruscă, încît ambii MP-iști s-au bălăcit în noroiul din șanț, însă generalul avea telefon în Horch-ul lui, așa că, atunci cînd am ajuns la intersecția Kehl, aștepta să mă salute, pe mine și camionul meu, o întreagă armată de polițiști militari. Cu rînjetul lui de serviciu, ca un samsar de cai, generalul m-a întrebat dacă conduc automobilul la fel de bine ca și camionul. Nu puteam să neg. Se fîțîia în uniforma lui de general, încît frunzele de stejar își aruncau razele tocmai pînă în Franța. După ce mi-a luat pulsul, a fost de părere că m-am născut pe blocul motor și că am fost conceput de o pereche de supape. După două zile de la cele întîmplate devenisem șofer de general și, dacă n-ar fi fost *Oberstul* Warthog, aș mai fi și astăzi. Și asta ar fi însemnat că puteam fi sigur că trăiesc pînă la sfîrșitul războiului. Să

fii șofer de general este curată asigurare pe viață. Nu ajungi niciodată undeva pe unde ai putea risca măcar să te și zgîrii.

— Dar cum ai făcut să obții toate tinichelele astea care-ți atîrnă pe piept? se minunează Bătrînul.

— Treabă de echipă, răspunde Gregor cu mîndrie. Cînd îi atîrnau cîte ceva generalului se găsea întotdeauna un mărunțiș și pentru mine. Cînd a primit el Crucea Cavalerului, cu „verdețuri”, mi-au dat și mie *Crucea de Fier*.

Maiorul se duce din nou în oraș cu mașina. Începem să sperăm în sinea noastră că toată treaba a fost contramandată.

Pe cînd maiorul stătea întors cu spatele, Porta ridică un braț, și cu palma celuilalt braț apucă de interiorul cotului, pentru a arăta ce credea despre el.

— Nu puteai să aștepți cu chestia asta pînă ce ordonau „de voie”? mîrîie Bătrînul acru.

— N-am făcut-o ca o glumă, rînjește Porta cu mîrlănie.

— Și uite cum se duce după-amiaza noastră, oftează Micuțul melancolic. Ceilalți sînt de mult în oraș, și toată păsărica din tîrg e ocupată.

— Îmi amintesc că o dată eram portar la *Motanul*, rîde Porta. Într-o după amiază, tîrziu, intră un nătărău sucit, care căuta să-și lase lapții pe undeva. Era comis voiajor, vindea vase de bucătărie, și se vedea de la o poștă ce era. A dispărut în camera verde cu Brigitte, înghițitoarea de sule din Höchster. Oale și Crătiți a debutat mușcînd-o de ureche. Ea i-a tras una și i-a spus să înceteze. Puțin mai tîrziu a mușcat-o de sînul stîng. „Termină cu mușcatul”, a strigat ea enervată, „dacă ți-e foame, îți cumpăr o pungă cu alune. Aici e prăvălie pentru ciocăneală, nu bufet cu crenvuști, și eu nu sînt pe lista de bucate. Sînt aici ca să fiu ciocănită, nu ronțăită.” „Tu să fii fată bună și drăguță—îi zice Oale și Crătiți, cu o expresie imbecilă pe chip—că dacă nu, Tăticu’ se vede obligat să-ți dea bătăiță, nu?” A luat-o în brațe și de data asta a mușcat-o de celălalt sîn. A apucat-o bîzdîcul pe femeie și a încercat să-i dea un picior în boașe, însă forța pe care o căpătase tot cărînd oalele și cratițele alea de colo-colo i-a prins bine idiotului și unde nu mi ți-o răstoarnă cu curu-n sus pe genunchi și-i trage cîte o palmă zdravănă peste buci. Isuse Christoase, s-o fi auzit cum țipa și urla! Însă cu cît se zbătea mai tare, cu atît

îl făcea mai fericit pe Oale și Crătiți. I se înroșiseră de-a binelea fesele, ca plita de gătit încinsă, pînă a reușit să scape. Șuiera și scuipa și cînd și-a văzut poponețul maltratat în oglinda mare a început să înjure ca un birjar într-o dimineață friguroasă după o noapte petrecută pe capră. I-a arătat sînii care purtau încă amprenta dinților lui. „Canibal nemernic ce ești! Mi-ai prăpădit toată noaptea asta, să știi. Cine să mai vrea o damă cu mușcături de rechin pe țîțe? O să te dau pe mîna Marelui Willy, așa o să fac! Cîntărește o sută patruzeci de kilograme și se mișcă iute pentru cît e de barosan. O să te strîngă de boașe așa cum se scopesc purceii de lapte!" „Nu, nu vreau să-l văd", se dă bătut Oale și Crătiți. „A fost numai așa, de amuzament!" „Ooo, ești într-adevăr nostim, bă libidinosule. Sînii ăștia sînt carnetul meu de bancă, băiete!" Oale și Crătiți a înghițit de cîteva ori în sec și, deși dovleacul lui mai avea scurgeri pe ici, pe colo, nu era nevoie să se izbească cu capul de zid ca să-l facă să funcționeze. Și gîndul că Marele Willy se află pe undeva pe sub acoperișul *Motanului*, cultivîndu-și bicepșii, îl făcea să gîndească mai repede. A scos cinci sute de mărci din buzunar și a întrebat-o dacă suma asta n-ar putea să ajute la dispariția mai grabnică a amprentelor dinților lui. „Ești cumva ovrei sau așa ceva?" îl întreabă înghițitoarea de sule. „Circumcis, da? N-am nevoie de balamuc cu nenorociții ăia de copoi rasiști." Oale și Crătiți a privit-o ofensat și și-a șters membrul. Era un falus german obișnuit. Apoi înghițitoarea de sule a început să se îndrepte spre ușă și el a înțeles aluzia. O nouă bancnotă de cinci sute de mărci i-a apărut în mînă. „Ți-a trebuit ceva timp" a zîmbit ea, vîrînd bancnota sub lavabou. Gîndul că aceștia puteau fi bani falși nu i-a trecut nici o secundă prin minte. S-a strecurat din toată inima în pat cu Oale și Crătiți. „*Bon apetit*, micuțule mizerabil, i-a ciripit ea în triluri. Ronțăie și morfolește după placul inimii și pentru încă două sute poți să mă și altoiești. Le ofer clienților mei ce doresc. Dar totul are un preț!" A scheunat de plăcere în timp ce individul a bătut-o zdravăn peste fese cu cureaua și, cînd a răsturnat-o pe spate, a miorlăit ca o mîță articulată de doi cotoi experimentați. „O să revin curînd", i-a promis el la plecare, dar nu peste mult timp ea și-a dat seama că fusese păcălită, cînd sticleții au ridicat-o de la casa de economii pentru că încercase să plaseze cele două bancnote false de cinci sute de mărci. Ea, desigur,

a negat că ar ști că banii erau falși, însă lucrurile s-au complicat cînd au găsit în camera ei, o hîrtie de două sute de mărci, tot contrafăcută. A intrat la mititica și a stat o bucată de vreme dar de Oale și Crătiți nu s-a mai auzit nimic niciodată.

— Aproape că nu merită să mai trăiești în Germania de cînd avem forma asta specială de socialism, comentează Gregor mai departe. Era o vreme cînd puteai să-i spui unui copoi să stea în banca lui și să se joace singur de-a hoții și vardiștii. În zilele noastre apar în toiul nopții și te înhață chiar dintr-o fofoloancă zglobie. Și dacă nu faci mărturisiri imediat îți stîlcesc fațada de arăți ca un buldog, și ești gata să începi să latri!

— În afara Germaniei oamenii numesc asta un stat polițist, încheie Porta cu un rînjet larg. Drepturile constituționale și civile poți să i le bagi direct în cur unei curve dată la reformă de pe Reeperbahn!

Micuțul, care mănîncă pîine cu zahăr, înghite cu oarecare dificultate o bucată imensă și o împinge mai departe, cu un rachiu și o gură de bere. Apoi dă drumul unui rîgîit bogat.

— Orice s-ar întîmpla, spune el apatic, tot în Stația David aterizezi, unde te pun pe un scaun bine lustruit de sute de cururi fremătînde. Apoi îți spun ce poți să refuzi să răspunzi, potrivit articolelor numerele caca și maca. Cică, poți să ai un avocat, zic ei, dar înainte de a apuca tu să afli cît de cît ce drepturi ai, încep să te lucreze într-așa un hal, încît îl fac și pe Isus Christos să declare că de fapt el a pus la cale ultimul jaf de bancă în Piața Adolf Hitler și că îi zburase tărtăcuța *Kaiserului* pentru că purta cravată roșie. Drepturi cetățenești, șuieră el disprețuitor, e tot atîta adevăr în chestia asta cît în nenorocita de Biblie! Dacă adresa ta e în strada Sankt-Pauli, iar poliția și cetățenii te consideră un escroc murdar, și dacă te bat zdravăn, ar putea să-ți smulgă o mărturisire despre prezumtivul autor al ultimei crime nesoluționate cu care ei încă se mai moșmondesc. Și dacă ești, într-adevăr, în rahat, pe una din străzile alea lăturalnice care dau în Bernhard Nochtstrasse, acolo unde tîrfele pot fi cordite numai în beznă deplină, nici măcar nu-ți citesc din ceaslov, ci își pun dobermanii ăia împuțiți pe urmele tale pentru a le face rost de o lecție practică de sfîșierea găoazelor. Ai auzit ultima chestie? Haita de cîini a lui Wolf l-a ronțăit pe încă un amărît care n-a fost în stare să-și plătească la timp datoria acestui mafiot ticălos!

— Sînt crude javrele alea. Te mușcă de cur cît ai zice pește, constată Porta cu dezgust. Nu mi-ar plăcea să am corcituri de-astea chiar dacă ar vorbi douăsprezece limbi și ar putea scrie în sanscrită, și ar ști regulamentele de instrucție britanice și prusace de la cap la coadă.

— Javrele alea sînt diavoli curați, spune Gregor cu ură în glas. Toți cîinii sînt proști. Uită-te numai la ei. Unul din ei începe să latre pentru că vreun prăpădit de ovreiaș i-a făcut pipi pe nas. Imediat un alt patruped idiot îi raportează și apoi un al treilea trece la acțiune. Și o țin tot așa, noaptea întreagă dacă e nevoie, și n-au la ce să latre. Numai așa, ca să nu lase pe nimeni să doarmă. Doamne, cum urăsc eu cîinii! Unul cîte unul ar trebui striviți, împăiați și montați pe rotile, astfel încît blestemații de iubitori de cîini să-i poată trage după ei, fără să se mai răhățească pe toate străzile.

— Spune-mi, se întoarce Porta spre Micuțul, ți-a plătit Sieg datoria?

— Mi-a rîs în nas și m-a lăsat să înțeleg că tu ești în drum spre casa de sticlă și că vei mai ieși de acolo în poziția orizontală, cu douăsprezece găuri în corp, răspunde Micuțul cu o privire melancolică. Dacă n-ar fi fost patru nemernici pe lîngă el în acel moment, l-aș fi făcut afiș.

— O să-i zdrobesc rotulele de la genunchi nemernicului, se dezlănțuie Porta cu sălbăticie, și pe urmă îi iau la rînd coastele, ca să fie treaba completă.

— Mai bine să-l înjunghiem pe individ și apoi să-l împușcăm, sugerează Micuțul cu patimă. Nu pot să-i sufăr pe oamenii pe care nu te poți bizui!

Porta ridică un picior și dă drumul unui vînt imens, care-i face pe toți domnii din preajma barăcii să se uite la el cu reproș.

— Aveți grijă să le faceți asigurare pe viață, ne avertizează Bătrînul conștiincios.

— Am luat parte la o execuție la Grafenwöhr, unde funiile nu au fost „asigurate” cum se cuvine și condamnatul sălta pe locul de execuție ca un pui de găină decapitat. Ce scandal a mai fost! Toată lumea a intrat în panică. Capelanul a rămas șocat pe veci, cînd i-a văzut pe militari alergînd după condamnat pe tot terenul de execuție.

— Doamne sfinte, țipă Barcelona înspăimîntat, a scăpat?

— Cum am zis, ca un pui de găină decapitat, după ce-i dai drumul din mînă, spuse Bătrînul impasibil.

— Tătucu' Attila s-ar răsuci în mormînt, rînjește Porta.

— Oamenii obișnuiți n-ar înțelege asta niciodată, e de acord Micuțul, clătinînd din cap. Nu-ți vine a crede ce se poate întîmpla în armata asta blestemată. Cînd era un *Gefreiter* de serviciu la Torgau, într-o joi dimineața, am primit ordinul să-i facem de petrecanie unuia, o muhaia de marinar, un tip ciudat, care făcuse o mulțime de lucruri foarte curioase la viața lui. Începuse școala la șapte ani și reușise să rămînă trei ani în clasa întîia și încă trei într-a treia. A părăsit școala într-a patra. A încălcat legea germană de parcă lucra planificat. Curtea marțială a decis să fie împușcat, însă fiind un ins mai aparte, i-au comutat pedeapsa în spînzurătoare. Era acolo la Torgau un *Feldwebel* de Stat Major, expert în strangularea cu funia, și i-au încredințat lui lucrarea. Au descoperit însă că omul nu avea gît, în adevăratul înțeles al cuvîntului. Umerii și gîtul erau otova, și cum poți să spînzuri un om fără gît? Pentru ce altceva le-ar da Dumnezeu oamenilor gît, vă întreb eu pe voi? Așa că gîdele și condamnatul au discutat problema și au convenit să determine Marina să confecționeze o funie specială pentru cazul ăsta. Și *Feldwebelul* i-a promis că executorul va întreprinde o treabă bună și rapidă, fără să-l facă să sufere pe condamnat, însă cu chestia asta a greșit el. Prima încercare a mers prost, pentru că funia nu fusese suficient de întinsă, cel puțin asta au spus. Marinarul a alunecat din laț și s-a dus glonț prin trapa deschisă. Nici măcar cu o zgîrietură nu s-a ales. Ca din pușcă se duce pînă-n fundul șanțului și o dată ajuns acolo se pune pe blestemat și înjurat.

— Sper că nu s-a rănit? întreabă Porta.

— Nu într-atît încît să nu fie în stare să se urce de unul singur înapoi pe eșafod. Era cel mai puțin afectat dintre noi toți. A urlat la *Feldwebelul* de Stat Major, că e un tembel neîndemînatic care nu se pricepe să spînzure oamenii. A doua oară lațul a fost întins bine de tot astfel încît s-a declarat mulțumit pînă și condamnatul. Dar n-a ajutat la nimic. S-a strecurat iarăși prin laț, ca un țipar dat în aia mă-sii.

„Labageala asta ar fi de ajuns să-l termine și pe cel mai negrotei”, a strigat marinarul în timp ce se urca a doua oară pe eșafod.

Feldwebelul nu mai știe ce să spună, tot scuzîndu-se, și tipul de la Procuratura Militară îi promite marinarului că, dacă iese prost și a treia oară, e grațiat. Vreți să mă credeți sau nu, dar alunecă din nou din laț, și la a treia încercare. Pe *Feldwebel* l-au apucat pandaliile și s-a pornit să alerge roată în jurul eșafodului, de parcă încerca să se muște singur de cur. Și, înainte de a apuca noi să-l oprim, și-a pus lațul de gît și și-a dat drumul cu grație în gaură. Era mort de-a binelea cînd am ajuns noi la el. O spînzurare admirabilă, perfectă, efectuată asupra lui însuși.

Capelanul a vorbit în latină cu Atotputernicul și cu Procuratura Militară, ofițerul procuror și ofițerul apărător au procedat la o convorbire tainică, care s-a sfîrșit aproape într-un meci de box. Marinarul fusese condamnat la moarte o dată și ei îl executaseră deja de trei ori la rînd. Era neregulamentar, a confirmat ofițerul apărător. Au convenit să înainteze problema la oficiul procuraturii pentru a se lua o decizie. Uitînd, prudent, că îi promiseseră marinarului grațierea dacă nu mergea nici a treia oară.

Toți marinarii au plecat. Nu mai puteau să suporte. Să-l spînzuri pe același om de trei ori într-o zi, era prea mult și pentru cel mai rezistent stomac

După ce au plecat, noi, toate sentinelele, ne-am dus la gaură să-l scoatem de-acolo, însă el nu mai voia să vină sus. Își pierduse toată răbdarea.

Subofițerul de serviciu ne-a ordonat să coborîm după el, însă nimănui nu-i ardea de așa ceva.

Așa că l-am adus pe un altul, de la Marină, încarcerat acolo pentru că vînduse o ambarcație localnicilor, în timp ce își făcea serviciul militar în Norvegia. Era un tip simpatic, prietenos, și care avea un papagal nemaipomenit, vorbea foarte convingător. L-a scos pe marinar din gaură fără nici o problemă.

Ei bine, au fost o groază de discuții la o groază de instanțe judecătorești de tot felul, dar în cele din urmă s-au hotărît să-l lase să se ducă înapoi la Marină și să-l împuște ei, deși erau unii care erau de părere că gloanțele vor aluneca pur și simplu pe lîngă el, pentru că era numai oase.

Un hoțoman deștept din Kiel ajunsese la concluzia că singura cale sigură de a se descotorosi de el era să-l înece, așa că au decis să-i

facă rost de o călătorie sub chila unui vas de război, cum se făcea în timpurile bune de odinioară. Așa cum se cunoaște, celor condamnați la moarte nu li se permite să călătorească cu trenul, așa că l-au transportat la Kiel într-o furgonetă Kübel. Asta i-a salvat viața păcătosului. Kübel-ul n-a mai ajuns niciodată la Kiel, unde îl aștepta, gata pregătită o tragere pe sub chilă.[5]

În apropierea localității Celle un bombardier de vînătoare, care se rătăcise, observă Kübel-ul și-l ia la întrebări de-i face îngerași pe cei trei vînători de capete. N-au mai rămas din ei decît căștile de tinichea și însemnele, dar marinarul nostru nu s-a ales nici măcar cu o zgîrietură. Nici moartea n-ar avea nimic de făcut cu o pungă de oase ca el. A dispărut și n-a mai auzit nimeni de el de-atunci.

— *Sacré nom de Dieu, ça commence à bouillir.*[6] Cît mi-aș dori să fiu în drum spre Franța, cu tot ce-i al meu în spate, oftează Legionarul, aprinzîndu-și o țigară, *Caporal*. Franța, un pahar de vin bun și un castron mare de *bouillabaisse*! *Mon Dieu*, dorul de casă mă sfîșie-n bucăți.

— Bănuiesc că nu te gîndești să decolezi acum, nu? îl întreabă Porta îngrijorat. Vînătorii de capete te-ar sălta la fel de rapid cum își culege maimuța păduchii dintre picioare.

— Dacă e s-o faci, fă-o, îi spune Micuțul, ia-o pe-acolo, și-i arată spre vest.

Martorii din preajma barăcii se preumblă de colo-colo, impacientați. Ploaia s-a transformat iar în zloată, care li se depune pe haine. Telefonul din baracă zbîrnîie iritant. Toți privesc într-acolo.

— Plecarea s-a amînat cu încă două ore, ne strigă un aghiotant de la procuratură, de parcă ar anunța o modificare în orarul trenurilor.

— Ducă-se dracului de lumină artificială, afurisește Bătrînul.

— Poate că au fost grațiați, spune Westphalianul cu optimism. Ar fi prima oară cînd aș fi într-adevăr fericit că am pierdut atîta amar de vreme așteptînd în zadar.

— Nu se mai acordă grațieri, îi răspunde Bătrînul sumbru. S-a ajuns atît de departe, încît nu-și mai pot permite.

[5] Tragere pe sub chilă. Remorcarea unui deținut, fixat sub chila unui vas, pe o anumită distanță; pedeapsă aplicată în diferite flote pentru anumite infracțiuni. *(n. trad.)*

[6] *(fr.)* Doamne sfinte, începe să se-ncingă treaba *(n. trad.)*

— Mai deunăzi le-au tăiat capul la două fete, la Halle, numai pentru că cumpăraseră cupoane la negru, le spune Gregor, pipăindu-și gîtul cu tandrețe.

— La prețul ăsta... Mai bine mănînci margarină, le spune Micuțul, trecîndu-l fiorii.

— Ce ați zice să mergem să luăm mîncarea de seară? strigă Porta dintr-un tufiș, unde stă pe vine cu pantalonii lăsați.

— Maiorul n-a pomenit nimic, zice Bătrînul pe gînduri, dar la dracu', du-te!

Micuțul și Gregor au zbughit-o spre camion.

— Să dea naiba să vă atingeți de fasolea cu porc înainte de a vă întoarce, că vă secer la pămînt, le strigă Porta din tufiș, ștergîndu-se cu o frunză lată de castan.

Recipientul cu mîncare miroase ademenitor. Supa de fasole e groasă ca un terci. E și jumătate de bidon de bere și masa noastră capătă un iz de petrecere.

— Nici musafirii la masa de adio nu cred că au parte de ceva mai bun ca noi, gîndește Porta jovial cu voce tare, aruncîndu-și mîncarea în gură.

Uitaseră să ne dea și un cuțit, așa că trebuie să trecem halca de porc din mînă în mînă și să mușcăm cîte o bucată din ea. Nu e mai puțin gustos din cauza asta.

— Trebuiau să-i tragă și puțin usturoi pe deasupra, continuă Porta, servindu-se cu o bucată barosană.

— Ce bucuros o să fiu cînd se va termina războiul ăsta, spune Heide, să putem ieși din nou la manevre ca lumea.

— Ai tărîțe în loc de creier, strigă Porta scuturînd din cap. Cum se sfîrșește războiul, voi, nătărăilor, ați avea chef să plecați în manevre, și înainte de a ne dumiri pe ce lume ne aflăm ați și început un nou război, să verificați dacă ceea ce ați manevrat e bine sau rău?

— Nu va mai fi alt război, spune Heide cu convingere. Războiul nostru mondial va fi ultimul!

— Și atunci la ce dracu' ne mai folosesc armata și manevrele? întreabă Bătrînul nedumerit.

— Pentru că armata e o necesitate firească, cum sînt și închisorile și polițiștii, zice Heide gesticulînd prin aer.

— E ceva adevăr în ce spune, admite Gregor, mîngîindu-și meditativ barba. O țară fără armată e ca un bărbat fără boașe!

— Hai, vrei ceva? îi zice Bătrînul unui funcționar de la Procuratură, care s-a așezat lîngă noi.

— Nu, mulțumesc, n-am poftă, spune funcționarul, un om în vîrstă.

— *Tu m'emmerdes*![7] exclamă Legionarul cu un rîs scurt. Ăstuia îi e frică să vadă cum sînt împușcați oamenii!

— Nici nu e ceva care să-ți placă, admite calm Bătrînul.

— Toți cei care strigă și clamează pentru pedeapsa cu moartea ar trebui aduși să vadă cu ochii lor cum e să-i iei viața unui om, spune Gregor, suflînd în mîinile înroșite de frig.

— La Madrid nu s-a făcut atîta tapaj în privința asta, explică Barcelona. I-am pus la zid, pe un rînd lung și le-am tras-o cu un automat Schmeisser. Totdeauna de la stînga la dreapta, ca o secerătoare într-un lan de grîu. După aceea lotul următor. De martori și de toate astea nici nu ne-am sinchisit. Pe unii dintre ei nici măcar nu i-au judecat.

— Să bem o ceașcă de lapte—elixir, să ne gonească frica asta necontrolabilă, spune Porta, rîzînd scurt și umplîndu-ne cănile.

— Aveți rachiu! se miră funcționarul.

— Pot să pariez că e prima ta ieșire la iarbă verde, rîde Barcelona. Există întotdeauna trăscăul cuvenit la asemenea petreceri, să-ți stingă pîrjolul de pe suflet.

Porta întinde gamela pentru încă o porție. Stomacul lui pare a se întinde văzînd cu ochii. Își apropie o bucată zdravănă de carne de porc, o mestecă, o înghite și o împinge mai departe cu bere și rachiu.

— Doamne, cum poți mînca, îi spune uimit Bătrînul. Unde îndeși atîta?

Porta își curăță lingura cu limba și și-o vîră în cizma răsfrîntă, unde poate să dea lesne de ea dacă i se face foame din nou.

Se prăvălește pe spate în buruieni, punîndu-și casca sub cap, drept pernă.

— Dă-mi halca aia de porc, îi poruncește el Micuțului. Cum o văd mă apucă iarăși chinurile foamei, oftează el. Așa sînt de cînd mă știu.

[7] *(fr.)* Mi-e cam silă de tine *(n. trad.)*

Se ridică de fund și trage o bășină ca tunetul, care le parvine și celor de lîngă barăci, unde martorii stau în continuare în picioare și îngheață de frig.

— Ai mîncat vreodată să te saturi de-a binelea? îl întreabă Bătrînul, zîmbind cu indulgență.

— Niciodată! Chiar, într-adevăr, niciodată, admite Porta, fără să fie măcar nevoie să se gîndească la răspuns. Mereu mai rămîne un locșor pentru încă puțin. Acasă, la bătrînul domn Porta, în Bornholmerstrasse, existau două lacăte imense la cămară, pentru a-l ține la distanță pe fiul lui cel mai bun. Pofta mi-a făcut necazuri și la băcanul unde lucram. A descoperit că aveam obiceiul să mă servesc cu cîte-o mostră din toate delicatesele lui.

Își scoate piculina din cizmă. Vocea de bas a Micuțului i se alătură într-un cîntec porcos.

Capelanul de Stat Major vine furios înspre noi.

— Vă interzic să mai cîntați acest cîntec dezmățat, țipă el, cu o voce ca o rafală de mitralieră. Nu poți menține ordinea, *Feldwebel*?

— Ba da, răspunde Bătrînul, continuînd să șadă trîntit în buruieni.

— Ce porcărie oribilă, îngăimă preotul. Vă purtați ca niște golani de pe stradă!

— Ceea ce și sîntem, rînjește Porta cu nerușinare. Bornholmerstrasse, Moabit!

— Heyn Hoyerstrasee, Sankt-Pauli? îi ține hangul Micuțul, și el obraznic.

— Îl rog pe părinte să ne mărturisească, surîde Porta, lipindu-și călcîiele ca pentru poziție de drepți, deși rămîne șezînd. A fost părintele vreodată la *Cîinele Ghebos* din Gendarmenmarkt? Cel mai grozav buchet de muieri din tot Berlinul, domnule.

— Ce importanță are chestia asta?! scuipă capelanul dezgustat, retrăgîndu-se spre ceilalți martori de lîngă baracă.

— Soția noului comandant e o bucățică bună, spune Porta, țuguindu-și buzele.

— Ceva nu e-n regulă cu ea, spune Gregor meditativ. Îi scapără ochii după sulă și nu scapă nici un prilej să pună în evidență elementele cu care a fost dotată.

— E văduvă de război, afirmă Barcelona.

— E măritată cu comandantul, îi ripostează cu nedumerire Bătrînul. Și ăla mai trăia încă și dimineață, cînd am plecat!

— Oricum e văduva unui *Kapitänleutnant* care se află pe fundul Atlanticului cu submarinul lui, îi informează Barcelona.

— S-ar putea să o intereseze știința și studiază penisologia, își dă Porta cu părerea, rîzînd, zgomotos. La început cu marina, apoi armata de uscat și cînd *Oberstul* nostru o să-și ia zborul pentru totdeauna spre Walhalla, o să se transfere mai departe, la *Luftwaffe* sau la SS!

— Totuși, e o bucățică de mai mare dragul, spune Gregor, cu ochii sticlindu-i de poftă. Lungă-n craci, fundu' bombat și țîțele sus! Nu trebuie să mă roage de două ori. M-aș vîrî cu moșu' meu în marfa asta, cum intră cuțitu-n brînză.

— Mă tem că ai fi dezamăgit, obiectează Porta, ca unul care a văzut multe. Pute de la o poștă a partid și BDM[8]. Mira-m-aș să n-aibă o zvastică montată-n p..., din aia care se învîrte invers și vreau să văd cu sula aia din afara Partidului care și-ar dori să intre în ea.

— Fetele cu zvastică nu sînt cele mai rele cînd e să se pună pe spate, îl corectează Gregor. Sînt educate în școli de mirese, să poată să-l aranjeze pe fericitul luptător care se întoarce din războaie cu un drapel zdrențuit cu zvastică și un mădular congelat de-a binelea!

— Școli de mirese? întreabă Bătrînul, plimbînd cuvintele prin gură. Chiar există așa ceva? Am crezut că este numai o glumă.

— Pentru Dumnezeu, omule, strigă Gregor cu indignare. Le învață pe fetele astea de la BDM toate subtilitățile meseriei ăsteia păcătoase și nu sînt primite dacă nu sînt bine pregătite dinainte. De exemplu, le înfig o cretă-n cur și le învață să scrie cu ea, în timp ce scandează *Un Reich*! *Un Popor*! *Un Führer*! Acest exercițiu le face atît de dibace, încît îl pot face pe un membru de partid de nouăzeci de ani să-și aducă aminte că mai are încă o pereche de boașe smochinite care i se bălăbăne între picioarele alea scîrțîite.

— Am cunoscut odată o contesă care avea o educație atît de aleasă încît putea să se umecteze numai dacă o mușcai de fund și-i umpleai instalația cu șampanie, spune și Westphalianul pe un ton liniștit, confidențial.

[8] *(germ.)* BUND DEUTSCHEN MÄDCHEN: Liga fetelor germane. *(n. trad.)*

— De-astea sînt și la *Café Keese*, spune Micuțul, dîndu-și importanță. Am întîlnit odată o ducesă autentică acolo, o Hohenzollern. Avea obiceiul să se ducă incognito în Reeperbahn și-și zicea Ina von Weinberg. Îi intrase un fix în cap cu opera. De fiecare dată cînd i-o băgai, se apuca să răcnească arii din Wagner. Toți din stabiliment știau cînd o primea la găurica ei obosită.

— Sînt modalități cu mult mai exotice, decît să te lași mușcat de buci sau să cînți Wagner, rînjește lasciv Porta. După ce am eliberat Parisul, am dat peste două bucățele, în fața la *Café de la Paix*, care pîndeau, să le pice niscaiva scule de ocupanți. Una din ele ținea morțiș să-i vîri în cur un dop de șampanie, cu o coardă de vioară prinsă de el. Cînd începea să gîfîie te punea să tragi direct de dop. Vă închipuiți cum sălta și zvîcnea fundul ăla al ei. Nici mai mult, nici mai puțin decît *Marseillaise* la tensiune maximă.

— Am auzit, continuă Porta, că e și mai bine cu un cui în dopul de șampanie. Și încă unul cu floare pătrată, cu crestături, dar, firește, chestia asta o poți pune în practică cu fete care nu au hemoroizi.

— O găoază poate fi folosită la o mulțime de chestii, rînjește Micuțul cu smerenie. Băiatul blănarului evreu David, din Heyn Hoyerstrasse, putea să cînte preludiul la *Deutschland, Deutschland, über alles*[9] din găoază. Dar trebuie că s-a întîmplat după ce ne-am umflat burțile cu supă de mazăre.

— Din cur? întreabă neîncrezător Heide.

— Bineînțeles, confirmă Micuțul cu mîndrie. Băiatul ăsta ovrei, David, putea s-o țină tot într-o bășină, cît voia. Odată, aproape că i-a scos din minți pe polițiștii de la debarcader, plimbîndu-se cu un fluier înfipt în cur. I-au arestat pe toți ventrilocii din Reeperbahn, convinși că ei imitau fluieratul polițiștilor. Întîmplător am ajuns odată la o expoziție de pictură și, mergînd pe un culoar mai îngust, unde nu dă ovreiul drumul unui vînt năprasnic, de cad toate culorile de pe tablouri!

— Nevasta mea s-a prostit de tot, spune Westphalianul, scoțînd o scrisoare. E însărcinată și nu știe de unde s-a pricopsit cu norocul ăsta.

— Trebuie să știe, ce dracu', spune Heide cu dezgust. Toate femeile germane știu care este tatăl copiilor lor.

[9] *(germ.)* Germania, Germania mai presus de orice—imnul național german. *(n. trad.)*

— Te pomenești că tu ai venit cu gazul pe țeavă și te-a amestecat mă-ta într-o găleată găurită, de-ai ieșit așa isteț, îi ripostează Westphalianul iritat. Încearcă să-ți pui curul pe un ferăstrău circular și să spui după aia care din dinți ți-a sfîrtecat bucile.

— Nevastă-ta e una d-astea? strîmbă Heide din nas cu dispreț.

— Sigur că e, zice Westphalianul cu mîndrie. Crezi că m-aș însura cu o îngrămădită care să poată juisa cu un băț de mătură?

— Curînd vine iar Crăciunul, spune Bătrînul gînditor, și își aprinde pipa. O ține cu greu aprinsă. Mi se pare că a trecut un secol de cînd am petrecut Crăciunul acasă, cu Liselotte și puradeii.

— Poate s-avem parte de un Crăciun tot așa de nemaipomenit ca cel de-acum un an, spune Porta plin de speranță, precis îi trece cuiva prin cap vreo trăsnaie.

— Da, totdeauna se întîmplă ceva de Crăciun, rîde Gregor din toată inima. N-am să uit niciodată o chestie, cînd eram cu generalul meu. N-am petrecut Crăciunul cu el, bineînțeles, Am fost trimis la popota *Unteroffizier*-ilor. Nu m-am plictisit deloc. Tocmai la felul cu carne, *Feldwebelul* Berg, cancelarul-șef al diviziei, și-a scos P-38-ul și și l-a pus chiar între ochi ca toată lumea să poată vedea că avea într-adevăr de gînd s-o ia pe drumul de veci. Noi, cei aproape de el, am observat că scosese încărcătorul. Ce om ghiduș și cancelarul ăla șef.

— „Rămas bun, camarazi", a strigat el și și-a smuls cîteva lacrimi chioare. „Salutările mele *Führerului*", au fost ultimele sale vorbe. Apoi am auzit un „poc" și i-a zburat jumătate din față, care a aterizat în brațele mecanicului-șef, ca o mască de carnaval folosită. *Feldwebelul* Berg era proverbial pentru neglijența lui. Scosese el încărcătorul, e adevărat, însă uitase un glonț pe țeavă și a încurcat-o. Tubul cartușului a aterizat în mîncarea mea. N-am să uit niciodată ce față a făcut, exact înainte de-a aluneca sub masă.

— Și de Anul Nou o mai mierlesc unii, se amestecă Micuțul. Ce ajun de Anul Nou am aranjat! era cu noi și un mutulică, unul care tăcea ca p... în plapumă, și pe ăsta l-au pus să supravegheze magazia de explozibili. Bîjbîind pe-acolo a răsturnat cîteva bombe vechi de semnalizare, care arătau ca niște trabuce braziliene. Le aprinzi cu un chibrit, sau cu un tăciune. Pe prima a aruncat-o pe fereastră chiar înainte de cină.

Nu se aprindea ușor, așa că *Feldwebelul* bucătar i-a dat un trabuc. S-a pus pe treabă și a aprins bine următoarea bombă. Peste puțin timp l-a apucat damblaua și a început să arunce bombele pe fereastră, de mai mare dragul. Apoi lucrurile s-au încurcat cu cetățeanul nostru, așa beat cum era deja. Țigara zboară pe fereastră și bomba îi intră în gură. Toată nenorocita aia de popotă era numai sînge și bucăți de carne. Gogomanul cu explozivii stătea acolo clătinîndu-se fără cap, apoi cineva a strigat: „La mulți ani de Anul Nou", și el a căzut pe podea.

— A fumat atunci ultimul trabuc, nu? comentează Porta laconic și își toarnă un rachiu zdravăn.

Începe să cînte în gura mare, un cîntecel deocheat, firește. Martorilor de lîngă baracă li s-au lungit gîturile ca găinilor care au dat cu ochii de uliu.

Părintele vine val-vîrtej spre noi, dar la jumătatea drumului renunță și se întoarce înapoi.

E aproape întuneric beznă cînd un Kübel, urmat de un camion și un transportor închis, coboară dealul hodorogind.

În ariergardă vin trei inși de la Procuratura Militară, într-o motocicletă cu ataș.

— Iată-i că sosesc, spune Porta întinzîndu-și gîtul ca o gîscă după grăunțe.

— Să-i ia dracul, bombăne Bătrînul cu obidă, aranjîndu-și în grabă echipamentul.

— În picioare! Căștile pe cap, luați puștile. Cîte trei! Înainte! Blestematul ăsta de maior e în stare să ne alerge tot drumul pînă la Morellenschlucht! Fii atent la ținută, Micuțule.

— Cum arăt? întreabă Micuțul, surprins cu casca pe ceafă. Știu că nu sînt arătos, dar nici c-am fost vreodată!

— Ia-ți echipamentul și pune-ți casca pe cap ca lumea, strigă Bătrînul supărat.

Discuțiile dintre martorii de lîngă baracă amuțesc. Toți sînt cu privirile ațintite spre vehiculele care au oprit puțin mai încolo, în bălării.

— Pluton, atenție! ordonă Bătrînul și îl salută pe maior.

— Totul în ordine, *Feldwebel*?

— În ordine, domnule!

— Au venit oamenii de la propagandă și cască-guriștii? întreabă maiorul, privind spre baracă.

— Nu domnule maior, nu i-am zărit.

— Nemernicii, mîrîie maiorul, scuipînd supărat. Condamnații sînt acum aici, o să cadă lați, morți de frică, dacă-i ținem în așteptare lîngă sicriele lor. Ce zi afurisită! Tremură în ploaia rece și arată spre camion. Reflectoarele sînt acolo, înăuntru. Instalați-le, executarea, *Feldwebel*! Avem trei de lichidat.

— Trei? strigă îngrozit Bătrînul.

— Am spus, trei! Maiorul își dezvăluie dinții într-un rînjet mîrîit. Urmează să fie împușcați pe rînd, să nu mai riscăm și să trebuiască să-l mai luăm la mînă încă o dată pe vreunul dintre ei. Toți sînt la stîlpi în același timp. E cel mai ușor așa. Procedăm de la stînga la dreapta!

— Și împușcăturile de grație? întreabă cu frică Bătrînul.

Maiorul îl cercetează un moment cu privirea.

— O simți în stomac, nu, *Feldwebel*! Nu-ți face griji! Mă ocup eu de chestia asta. Dumneata comanzi plutonul, fără pauze între comenzi. Ține-te strîns! Să se dea cîte un încărcător pentru fiecare armă, se încarcă din nou și se asigură imediat după ce s-a tras prima serie, apoi se ochește din nou. Înțeles?

— Înțeles, domnule, răspunde Bătrînul cu o voce joasă, înghițindu-și saliva.

Trei proiectoare puternice sînt îndreptate spre traversele de cale ferată folosite drept stîlpi de execuție.

Maiorul îi aruncă două funii lui Gregor, care urmează să fie cel de-al treilea membru al echipei care leagă.

— Dacă se întîmplă ceva în afara programului normal, spune maiorul cu ferocitate, grupul acesta este sub comanda mea. Și dacă vă ordon foc, trageți, indiferent dacă nimeriți în mutra unui capelan, sau a unui general, sau oricine ar fi el.

Trage aer adînc în piept, își șterge zloata de pe fața brutală și se uită din nou spre baracă. Nu se știe niciodată la ce te poți aștepta din partea martorilor.

Cele două limuzine Mercedes, automobile de lux, cu însemnele comandamentului pe aripi, parchează în bălării. Lumina farurilor

tremură deasupra autovagonului de tip sanitar. În crepusculul dezolant apar trese de generali, cu roșii și alb.

— Izbăvește-ne Doamne, oftează agitat Bătrînul.

— Da' în ce companie bună sîntem. Pe cine oare expediem în excursia cea mai lungă de data asta?

— *Nacht und Nebel*[10], răspunse Gregor lugubru.

Generalii și cei care-i însoțesc conversează cu voce tare, aroma țigărilor de foi scumpe e purtată de vînt spre noi.

Cei de la propagandă fac fotografii. Spectatorii de lîngă baracă dispar. Unii dintre ei rîd zgomotos. Un *Oberst* oferă o sticluță plată care trece din mînă în mînă.

Maiorul vine și-i predă Bătrînului patru bucăți de pînză albă.

— Acestea sînt reperele, îi spune el abrupt: îndată ce criminalii sînt legați de stîlpi, le atîrni astea în jurul gîtului.

— Patru sînt? exclamă confuz Bătrînul.

— Uite-l și pe-al patrulea, rînjește maiorul arătînd cu degetul spre un vehicul pentru transportul deținuților, care cobora dealul legănîndu-se.

Bătrînul se face livid. Patru execuții pentru un pluton, destul de dură misiune.

— Ce vreme diabolică, constată maiorul, uitîndu-se în sus spre norii amenințători și joși. A plouat tot timpul pe-aici?

— Da, domnule maior. A nins și-a plouat și e încă tot mai frig, îi răspunde Bătrînul, privind peste cîmp.

Maiorul își ridică gulerul peste urechi, încuviințează posac și privește spre grupul de la propagandă, care mai face încă fotografii.

— Dacă n-aș avea eu răspunderea, spune el moale, mi-ar face plăcere să vă văd cum îi terminați pe porcii ăia. Se uită la ceas și se întoarce spre Heide. Acum știți cum să-i „asigurați"? În zece minute îi aducem pe actorii principali pe scenă!

De ce în zece minute, nu ne mai spune.

Telefonul din baracă sună din nou.

— Dacă au hotărît să mai trimită, zice Bătrînul cu voce scăzută, să-și găsească alt comandant de pluton!

[10] *(germ.)* NACHT UND NEBEL: *Noapte și ceață*; formulare argotică pentru execuții secrete. *(n. trad.)*

— *En avant, marche*! Fără prostii! îl previne Legionarul.

Cu pași mari, maiorul se întoarce de la baracă.

— Echipa de asigurare, pas de front! comandă el.

Heide bate un pas de front elegant spre transportul de deținuți și se oprește la cei patru pași regulamentari în spatele maiorului.

Ține cele două bucăți de cînepă nouă, în mîna stîngă, așa cum scrie la regulament.

— Ți se face rău numai cînd îl vezi, spune Gregor cu dispreț, vîrîndu-și frînghiile sub centură.

— N-ar trebui să mergem și noi? întreb eu, văzîndu-l pe Gregor că nu se mișcă din loc.

— Lasă-l să mai ordone o dată, zice Gregor. Cu cît ne mișcăm noi mai lent, cu atît le prelungim viața amărîților ăstia!

— Nu cred că au de gînd să-ți mulțumească în mod deosebit pentru asta.

— Voi ce dracu' faceți? zbiară maiorul cînd se întoarce și constată că Gregor și cu mine nu ne-am urnit din loc. Credeți că e ora de culcare, nu? Pas alergător!

Tropăim într-un fel de pas alergător. Duc frînghiile în mîna stîngă. Nu îndrăznesc să mi le agăț de centură, ca Gregor.

Maiorul descuie cu o cheie specială ușa din spate a vehicolului. Doi *Unteroffizieri*, gata să tragă, se dau puțin în lături.

Cei trei deținuți, legați unul de altul cu lanțuri stau pe bancheta transversală. Podeaua e acoperită cu un strat gros de rumeguș. Pe o latură se află trei saci de hîrtie de felul celor folosiți de măcelari pentru a împacheta hălcile de carne.

Ușa se trîntește de vînt și-i prinde degetul maiorului care dă drumul unui potop zdravăn de înjurături.

— Scîrnăvia dracului, bombăne el iritat, răsucindu-i corpul într-o parte ca să intre pe ușă.

Le desface lanțurile celor trei deținuți.

— Afară! le poruncește el cu glas răgușit, aproape îmbrîncindu-i.

Cei trei condamnați se prăvălesc de-a berbeleacul din dubă și se uită în jurul lor cu groază. Aerul rece și umed le pătrunde pînă la oase prin îmbrăcămintea de dril roșie.

Mi-e greu să mă abțin să nu vomit. Brusc mi se face dor să fiu pe front și departe de toată ipocrizia așa-zisei zone sigure.

Maiorul îl aduce el însuși pe-al patrulea deținut. Este un om în vîrstă și livid ca un cadavru.

Maiorul e politicos și servil.

— Pe aici, *Herr General*, îi spune el, arătînd spre stîlpii de execuție.

Îl privim pe deținut cu curiozitate. Să fie executat un general! Ne îndreptăm spinarea, respectul pentru un ofițer de un asemenea rang înalt este adînc înrădăcinat în noi.

Heide își umflă pieptul, pune mîna pe umărul celui mai tînăr deținut și țipă cu o voce spartă.

— Dacă încerci să fugi trag!

Armează pușca cu zgomot și o flutură.

— Labagiu smintit, rostește în șoaptă Gregor cu dispreț.

Heide îi aruncă o privire răutăcioasă și ridică ușor P-38-ul. Pentru o clipă îți lasă impresia că are de gînd să-l împuște pe Gregor.

— Nu puteți să amînați disensiunea voastră particulară pînă se termină treaba asta? le spune unul dintre deținuți cu blîndețe.

Îl recunoaștem. Este *Oberstul* nostru de pe frontul arctic.

Heide lasă capul în jos și își pune pistolul în toc.

Unul lîngă altul traversăm iarba udă.

Ochi curioși ne iscodesc dinspre baracă. Simțim mirosul fumului de trabuc.

Cei de la propagandă își pregătesc aparatele de fotografiat. Se înghesuie să găsească o poziție cît mai bună, împingîndu-se și ocărîndu-se.

Merg alături de un *Feldwebel* de la *Luftwaffe*. Gregor și *Oberstul* vin în spatele nostru.

— Fugiți, dacă vă țin puterile, *Herr Oberst*, îi spune Gregor dîndu-i ghes cu delicatețe. Fugiți cît vă țin picioarele. Sînt numai o sută de metri pînă la cireși și nimeni din pluton nu va ținti să vă doboare!

— Ai o imaginație bogată, *Unteroffizier*, murmură *Oberstul* cu voce joasă. Să fug ca să ajung unde?

— Ce căcat împuțit! oftează Gregor, profund mîhnit. Pînă azi mi-a plăcut armata, începînd din clipa asta îi dau dracului! De-acu' înainte care pe care, ori eu, ori ei!

— Vor fi ei, surîde aproape amuzat *Oberstul*.

— O să vadă ea, afurisita asta de armată, șuieră Gregor înfuriat, lovind cu piciorul un smoc de iarbă care zboară pînă printre martori.

— Ai o țigară? mă întreabă *Feldwebelul* de la *Luftwaffe*.

Îi aprind una și i-o întind. Îi ofer un pachet.

— Amabil din partea ta, dar nu mai am timp să-l consum!

Este strict interzis să le dai țigări deținuților, dar puțin îmi pasă, nici măcar nu mă sinchisesc să mă uit dacă maiorul a observat. Nu mă poate pedepsi mai rău decît să-mi dea șase săptămîni la mititica și probabil că le voi supraviețui.

Bătrînul îl vede pe *Oberst*, vine la el hotărît și îi strînge mîna cu fermitate.

— Mișcați-vă mai energic, le strigă maiorul enervat. Să terminăm odată!

— Măgarul ăsta ar trebui să vină la noi, mîrîie Gregor cu dispreț, l-am face ciur rapid.

— Cu spatele la stîlp! ordonă maiorul dîndu-i un șut la țurloaiele *Feldwebelului* de la *Luftwaffe*, pentru a-și lipi călcîiele de stîlp.

Îi răsucește cu brutalitate brațele *Feldwebelului* pe după stîlp.

— Leagă aici, îmi poruncește și mie.

Vomit, murdărindu-i complet cizmele lustruite impecabil. Sare înapoi cu un muget sălbatic.

— O să le cureți cu limba, îndată ce sfîrșim aici!

Cu mîinile tremurînde, îi leg brațele *Feldwebelului* în spatele stîlpului de execuție.

— Mai strîns, strigă la mine înfuriat maiorul. Ce nod de băbuță e ăsta?

Îmi smulge cealaltă funie din mîini și-i leagă el însuși picioarele.

— Ești cel mai ticălos individ pe care l-am întîlnit vreodată, îi spune *Feldwebelul* cu dispreț și-l scuipă pe maior drept în față.

— Ești nebun, omule? țipă maiorul. Asta o să te coste! Se oprește dîndu-și seama că nu-i poate face nimic *Feldwebelului*.

— Știi, ești chiar nostim! îi spune condamnatul cu scîrbă. Mai devreme sau mai tîrziu, cineva te va lega și pe tine de stîlp!

— Vezi, aici greșești, mîrîie maiorul cuprins de turbare. Așa ceva se întîmplă numai unor neisprăviți ca tine.

Se răsucește pe călcîie și se duce la celălalt stîlp, unde îi ajută pe Heide și pe soldatul voluntar, apoi examinează legăturile *Oberstului*. Gregor nu le-a strîns prea tare. E obsedat de ideea că *Oberstul* va încerca să fugă. Maiorul fierbe de mînie și strigă la Gregor.

De general se ocupă el personal.

— Cîrpele-țintă! îi strigă el impacientat Bătrînului. Cîrpele-țintă, omule!

S-a enervat într-atît încît vrea să le facă el pe toate.

Îi smulge cîrpele din mîna Bătrînului și le leagă deținuților de gît!

— Capelan! strigă el spre martori, unde dracu' te-ai dus?

Capelanul iese din baracă cu pași mărunți, efeminizați, cu o Biblie în mînă.

— De ce dracu' crezi că te afli tu aici? strigă maiorul, roșu de furie.

Cuprins de nervozitate, părintele scapă Biblia din mînă, o ridică apoi și o șterge. Murmură cîte ceva de nedeslușit, fiecărui deținut în parte. Se întoarce după aceea în baracă poticnindu-se ca și cum ar fi dorit să se ascundă.

— Gata, *Feldwebel*, tună maiorul, deschizîndu-și tocul pistolului.

— Pluton! Alinierea la dreapta! ordonă Bătrînul răgușit.

Militarii se aliniază cu zgomot. Micuțului îi cade pușca. Ridică din umeri și se scuză zîmbind maiorului, care este roșu ca racul.

— Privirea înainte! Țintă în picioare! Ochiți!

Altă pușcă scapă jos zăngănind și Westphalianul cade lat, cu fața-n jos.

— Ce sobor de fete bătrîne emoționate! îi apostrofează maiorul, dușmănos. Molîiilor! Fătălăilor!

— Foc! comandă Bătrînul.

Detunătura răsună ca un cutremur și zguduie tot Morellenschlucht-ul.

Flash-urile fotografiilor de la propagandă se declanșează cît ai clipi, ca niște fulgere micuțe.

Soldatul voluntar de infanterie cade, rămînînd agățat în funii. Are pieptul numai sînge. Wesphalianul zace leșinat în ierburi, fără să-l bage nimeni în seamă, casca de oțel i-a căzut de pe cap și se umple cu apă.

— Încărcați! comandă Bătrînul întorcînd capul de la stîlp și îndreptîndu-și privirea spre cîmp. La ochi arm'!

Reflectoarele sînt dirijate spre stîlpul următor. În lumina puternică, *Feldwebelul* de la *Luftwaffe* e alb ca varul, pînă și culoarea roșie ca sîngele, a drilului uniformei sale de pușcărie, pare albă!

— Foc!

Puștile se descarcă din nou, cu ecou dinspre lucrările de teren de la capătul celălalt.

Feldwebelul a fost atît de strîns legat încît rămîne în poziție verticală, lipit de stîlp. Figura îi e oribilă. Un glonte i-a smuls o parte din buza superioară și i-a zdrobit dinții și gingiile.

Lumina se aprinde din nou și comanda răsună prin ploaie pentru a treia oară.

— Încărcați! Luați ținta!

Fascicolele de lumină se fixează pe *Oberst*, care se uită cu ochii pierduți țintă la ele, cu un surîs batjocoritor. În această explozie de lumină nu-și putea vedea călăii.

— Iartă-ne Doamne greșelile noastre, mormăie capelanul, cu fățărnicie.

— Foc!

Împușcăturile bubuie.

Oberstul se prăbușește cu capul înainte, rămînînd atîrnat în funii, ca o remorcă ruptă.

Se întunecă și mai tare. Luminile sînt stinse și ploaia se întețește, vîntul vîrtejește frunzele uscate pe platoul de execuție.

Micuțul slobozește o înjurătură lungă, pătimașă.

Maiorul întoarce brusc capul și se uită la el cu asprime.

Micuțul ridică doar din umeri.

Ofițerul de la Procuratură se duce la generalul Wagner și îi zice ceva, fără să poată fi auzit de ceilalți.

Maiorul îi face un semn Bătrînului.

— Ținta la ochi! comandă Bătrînul.

Reflectoarele se aprind iarăși.

Generalul surîde mîndru.

— Foc! cade ca un trăsnet comanda Bătrînului acoperind zgomotul ploii.

Gurile țevilor șovăie. Patru la rînd e prea mult.

Împușcăturile se aud neregulat.

Generalul țipă. Nici un foc n-a fost mortal. Doi oameni au leșinat.

Maiorul zbiară isteric:

— Foc! Foc!

Bătrînul se uită prostit la el, incapabil să înțeleagă ceva, neștiind ce să facă. Tot plutonul s-a dus naibii; nu mai știe cum îl cheamă.

Porta și Micuțul fac stînga-mprejur și se îndepărtează, calmi, cu puștile în bandulieră, ca doi vînători de rațe sălbatice în drum spre casă.

Cîteva fascicule de lumină sfîșie bezna.

— Închideți reflectoarele, țipă cîte unul.

Un medic de Stat Major sosește în pas alergător. Generalul, rănit urît de tot, țipă de-ți zdruncină nervii.

— Faceți dracului ceva, strigă Barcelona, ieșit din fire.

Maiorul îl privește interzis, e palid ca un mort. Își revine își smulge din toc pistolul Walther, de culoarea petrolului, aleargă la stîlp și-i pune țeava în ceafă generalului rănit. Nu se aude nici o împușcătură, numai un clic.

Pe maior îl apucă amețeala și se uită țintă la pistol. Ochii lui au căpătat o sclipire stranie, chestia asta l-a dat peste cap chiar și pe un ofițer ca el, de la Poliția Militară.

Bătrînul se redresează brusc.

— Luați ținta! răcnește el înebunit.

Aproape năuciți, militarii iau la ochi ținta.

Stîlpul abia se distinge vag în beznă, nimeni nu se mai gîndește să aprindă reflectoarele. Bătrînul e cu spatele la stîlp și cu fața spre pluton.

— Foc! comandă el, cu o voce pătrunzătoare.

Se aud iarăși împușcăturile, dar în dezordine.

Maiorul scoate un țipăt prelung și strident și cade la pămînt.

Printre martori se produce o confuzie nemaipomenită. Un grup de ofițeri de Stat Major, cu doi generali în frunte, se năpustesc înainte.

— Curățați armele! Asigurați arm'! Armele la picior! comandă Bătrînul cu precizia *Feldwebelului* instruit.

Generalii se opresc brusc chiar în fața plutonului. Se uită, la

început, zăpăciți la noi și apoi la generalul executat, care atîrnă în funii, cu pieptul ciur, apoi la maiorul prăbușit într-o baltă de sînge, alături de stîlp. Fața îi e zdrobită și o bucată mare din ceafă i-a zburat aiurea.

Bătrînul pocnește din călcîie și-și duce mîna la cască:

— *Herr General*, ordinul a fost executat!

— Mulțumesc, mulțumesc, ciripește generalul de infanterie năucit, încă nu a priceput exact ce s-a întîmplat.

Celălalt general se uită din nou la maiorul mort.

— A fost întru totul greșeala lui! strigă el în defensivă. Conform regulamentului este interzis să treci prin fața unui pluton de execuție. Trebuie considerat drept un accident regretabil!

— Ce facem cu împușcăturile de grație? întreabă un medic ofițer.

Apare brusc un *Oberstleutnant* cu un pistol în mînă. Cu pași fermi trece de la un stîlp la altul. De fiecare dată cînd se oprește se aude o detunătură crudă. Ultimul e generalul.

Oberstleutnantul se uită o clipă în jos, spre maior înainte de a-și băga pistolul înapoi în toc.

Doi sanitari sosesc cu sacii de hîrtie la subsuoară. Împing cu greutate cadavrele în saci.

— Dați-ne o mînă de ajutor! strigă ei iritați spre Porta și Micuțul, care stau de vorbă cu cei doi pionieri, lîngă cel mai apropiat camion.

— Nu-i treaba noastră, îi refuză Porta tăios, nu sîntem gunoieri.

— Găozarilor, le strigă sanitarii.

— Vreți să vă încercați norocul? întreabă Porta, tăind pachetul de cărți în patru în fața pionierilor.

Unul pune jos cu prudență cinci mărci, iar celălalt două mărci.

— Ce dracu'? strigă Porta cu dispreț, credeți că facem un tabinet la șezătoare, sau așa ceva? Nici un pariu sub o sumă serioasă!

— Trebuie să fii scrîntit, îi răspunde unul dintre ei, dar întinde totuși o bancnotă de o sută de mărci.

Porta întoarce pachetul de cărți rămase.

— Vezi, îi rînjește Porta pionierului cînd acesta cîștigă. Simplu, nu? și-i împinge în față două sute de mărci.

După ce aceștia au cîștigat patru mîini la rînd, Porta le sugerează să pună totul în pot.

— Cinci sute la unu, spune el cu un rînjet fariseic.

Dar pionierii nu se încumetă. Pun jos patru sute de mărci și cîștigă iarăși.

— Acum vă pare rău, nu? le zice Micuțul cu viclenie, lovind ușor cu palma o bancnotă de o sută.

— Foarte adevărat, să fiu al dracului, se hotărăște unul dintre ei dezamăgit aruncînd în pot tot ce avea. Mult mai mult decît cîștigase.

— Mergi și tu, nu? îl întreabă Micuțul pe celălalt, dîndu-i un ghiont.

Acesta încuviințează, posomorît, și-și golește buzunarele în pot.

— Dar tu ce faci? îl chestionează el pe Micuțul, îndreptîndu-și ochii spre el.

— Parcă nu-mi vine, spune Micuțul depunînd o sută de mărci.

Porta întoarce pachetul: as și pici.

Pionierii au un zece și un cinci. Micuțul are un popă.

— Ăsta e jocul, oftează Porta, și mîna greblă i se făcu, adunînd banii. De ce n-ați mers la mîna de dinainte? Ați fi fost acum oameni cu lovele. La bună vedere, deocamdată! le spune el îndreptîndu-se spre celălalt camion, în care se urcă de-a valma plutonul.

Sanitarii aruncă și ultimul cadavru în duba pușcăriei, ușile se trîntesc cu zgomot și în scurt timp vehiculele au și dispărut dincolo de deal.

Cum ajungem înapoi la cazarmă ni se dă rachiu și o rație specială de mîncare.

Mecanicul-șef Wolf ne face o vizită. Cu obișnuitele lui gesturi grandomane, de mare boss, își aprinde un trabuc uriaș și ne suflă fumul în nas.

— Mi-aș fi dorit să-ți stingem ție lumînarea astăzi, îi spune Porta pe un ton amical. Ți-aș fi trimis personal fuduliile la plimbare!

— V-a intrat frica-n oase, ei? rînjește Wolf cu dușmănie. Și mie, să fi fost în cizmele voastre. Parcă aveți toți numai tărîțe în căpățînile alea. Probabil că nu v-ați dat seama că sînteți în căcat pînă-n gît. Cînd s-o termina războiul ăsta și-o să se regleze conturile, mai mult ca sigur că o s-o sfîrșiți toți cu cîte-un glonț în diblă!

— Ce vrei să spui cu asta? îl întreabă Bătrînul tăios. Cine o să vrea să ne împuște?

— Poate yankeii, rînjește Wolf vesel, ca să nu mai vorbim de Ivan!

— Tacă-ți fleanca, nătărău ticălos, ai o imaginație de șobolan bolnav! îi strigă Porta.

— Măgarii ăia fac și ei același lucru! protestează Gregor cu mînie.

— Sigur că fac, surîde Wolf satanic, dar cine o să le-o spună, după ce vor fi cîștigat războiul. Cîștigătorii sînt totdeauna pe bune! Pierzătorii se aleg cu capătul mînjit de căcat al bățului! Așteaptă de vezi! O să-ți reteze boașele din rădăcină pentru că n-ai refuzat să îndeplinești această execuție.

— Nu vor putea face așa ceva, protestează Micuțul cu tărie. Curios aș fi unde eram acum, dacă i-aș fi spus maiorului că nu trag.

— Te-ar fi împușcat, îi rînjește Wolf încîntat.

— Cealaltă parte știe și ea asta, spune tulburat Barcelona, cutremurîndu-se deja la gîndul păcii care se preschimba dintr-o speranță mult jinduită într-o teribilă amenințare.

— Sigur că știu și ei, răspunde Wolf cu malițiozitate dezvelindu-și dinții puternici, bine întreținuți, într-un zîmbet larg, însă n-o să-i preocupe asta. Trebuie să fie cineva pe care să se răzbune, și jigodiile de prisos ca voi sînt taman potrivite pentru așa ceva.

— Nu sînt ei chiar așa, protestează Gregor cu privirile înfricoșate.

— Ai ascultat radioul inamicului? surîde Wolf, în temă. Dacă da, atunci mai bine te-ai ruga la Dumnezeu să dureze războiul o sută de ani!

— Trebuie să fie nebuni! spune și Bătrînul cu îngrijorare.

— Nu mai mult decît sîntem noi. Wolf rîde de se prăpădește. Zău, mă bucur că n-am fost și eu gîde, Cristoase Atotputernice! Însă, dacă asta e o consolare pentru voi, fiilor, voi fi prezent cînd vă vor împușca! O să mi se rupă inima după voi, dar n-o să-mi pretindeți acum să sufăr și un colaps cînd vă vor expedia în Valhalla, cu douăsprezece găuri în corp!

— Se pare că trebuie să facem tot ce ne stă în putință să cîștigăm acest război afurisit, zice Barcelona cu un aer gînditor, împingînd mîncarea în lături.

I-a pierit pofta cu totul.

— Din ziua nenorocită în care m-am născut, am tot avut un soi de intuiție că viața este pe cît de absurdă pe atît de crudă, spune Micuțul cu convingere.

Cere bere și rachiu și-i promite caporalului de la cantină o bătaie zdravănă dacă nu le aduce în doi timpi și trei mișcări.

Ne înecăm frica în porții de bere și votcă, apoi începem să amestecăm vin roșu cu bere, ca să ajungem mai repede la liman.

E tîrziu cînd plecăm. Traversăm platoul cazărmii cîntînd.

Micuțul ne conduce, behăind cu vocea de bas cea mai îmbibată de bere care s-a putut auzi vreodată. Cîntăm numai măscări, firește.

Pagină intenționat goală

Din ordinul OKW delincventul a fost împușcat la data de 27/12/1944, orele 06:55. A fost plătită suma de 100 de mărci ale Reichului doamnei Vera Bladel pentru asistență acordată în timpul arestului.

Reinold, *Maior,*
Geheime Feldpolizei

Evadarea

Doi sanitari țin ferm corpul plin de sînge pe masă, și apasă un tampon de prim ajutor pe gură, pentru a-i înăbuși țipetele. Toate anestezicele s-au isprăvit de mult. Infirmiera rusoaică îi pune-n mînă doctorului de Stat Major instrumentele chirurgicale.

— Ține bine piciorul, ordonă el cu o voce dogită.

Imediat după aceea piciorul amputat este aruncat peste un maldăr de alte mădulare tăiate.

— Mort, confirmă Feldwebelul medical, și-și ridică privirea spre doctorul livid ca un cadavru, care face o mișcare scurtă cu mîna. Soldatul mort, aparținînd corpului de blindate, este aruncat ca un sac de gunoi peste o grămadă de trupuri, mîine dis-de-dimineață vor fi înmormîntate într-o groapă comună printre brazi.

O coloană de ambulanță se oprește în fața colhozului, care a fost transformat într-un punct principal de prim-ajutor. O duhoare oribilă, ca cea emanată de un abator, învăluie ambulanțele. Soldații care gem sînt tîrîți în colhoz. Un sanitar îi selecționează. Cazurile fără speranță sînt împinse de-o parte, ceilalți sînt transportați în camera de operație, însă majoritatea lor sînt fără speranță.

În cursul nopții majoritatea deținuților, atît cei roșii, cît și cei verzi, sînt scoși din celule și duși în marș, în șiruri lungi.

Sînt numărați iarăși, pentru nu știu a cîta oară. Gardienii militari se isterizează tot mai mult cînd numărul nu coincide cu registrele.

— Crezi că ne seceră la pămînt, așa cum sîntem, în șiruri? îl întreabă în șoaptă un *Unteroffizier* pe bărbatul de alături.

Nu răspunde nimeni, nu știe nimeni. Toți se gîndesc cu spaimă la ce-i mai rău.

Din toate părțile închisorii uriașe curg valuri de deținuți, mînați cu ordine răstite, al căror ecou ricoșează înapoi din ziduri. După o noapte lungă de așteptare nervoasă sînt duși în pas alergător la magazia regimentară, unde li se aruncă o uniformă murdară, fără însemne pe ea.

Un Unterfeldwebel degradat rînjește sarcastic, arătînd trei găuri cîrpite grosolan.

— Fostul posesor a aiurit subit, afirmă el pe un ton sec.

— Batalionul de pedeapsă, murmură un fost *Oberfeldwebel* în dril verde, pe cînd acceptă o uniformă cu pete mari de sînge.

— Batalionul morții, îl corectează un fost *Artileriewachtmeister* în stacojiu. Unitatea de gropari din prima linie a frontului. Cei pe care nu-i doboară Ivan sînt împușcați ca pretext de distracție, în glumă!

— În glumă? întreabă un *Leutnant* în verde, mijindu-și ochii.

— Cum am spus, ca să se distreze, răspunde artileristul. În hîrtii se scrie „împușcat în tentativa de evadare”, bineînțeles!

— Cei trei băieți care au evadat au fost aduși înapoi de „dulăi” ieri, explică un *Feldwebel* de Stat Major, făcînd un semn de-a curmezișul cu degetul la gît. Au fost răstigniți pe gard noaptea trecută. După o pauză scurtă continuă: Cuie bătute-n mîini și în glezne și au fost lăsați agățați acolo să se ciorovăie care dintre ei e Isus și care sînt tîlharii!

— E adevărat? întreabă *Oberstleutnantul*, care a scăpat ca prin urechile acului să nu fie condamnat la moarte.

— I-am văzut cu ochii mei, răspunde *Feldwebelul* de Stat Major cu un rîs sec. Ne-au obligat să mărșăluim prin fața lor, cîntînd *Edelweiss*. A fost suficient ca să ne piară pofta, de a încerca așa ceva.

— Răstignirea lor e motivul că ne aflăm acum aici, spune un ofițer SS în stacojiu. Cineva i-a transmis chestia asta micuțului doctor și lui nu-i place, știe el cum va fi folosită dacă ajunge la Londra. E nitroglicerină pentru propagandă! Pînă și *Reichsführerul* SS a trebuit să ia poziție de drepți în fața doctorașului schilod. Cei ce i-au crucificat au fost împușcați azi dimineață și sîntem mutați în mare viteză, ca să poată ei invita o comisie neutră să inspecteze locul. Vor deschide ușile și le vor arăta că nimeni nu e răstignit aici. Minciuni, toate numai minciuni, va spune doctorul.

— Ferește-ne Doamne pe noi, murmură *Leutnantul* în roșu aprins. Cum se vor sfîrși toate astea?

— Prin pieirea definitivă a Reichului de o mie de ani, răspunde *Feldwebelul* de Stat Major cu convingere. Însă nici unul dintre noi nu va trăi să vadă acest lucru. Ne vor termina la douăsprezece fără cinci minute și nici măcar nu se sinchisesc să o ascundă.

— De ce nu evadezi? îl întrebă un *Gefreiter* cu față de șobolan.

— Încearcă tu, rînjește *Feldwebelul* de Stat Major, măsurîndu-l cu dispreț din cap pînă-n tălpi.

— Tacă-ți gura, păduche murdar, țipă un gardian *Unteroffizier*, aruncînd cu un balot de echipament într-un fost *Oberst*.

— Curînd o să taci pentru totdeauna și în vecii vecilor, amin, rînjește diabolic *Feldwebelul* de armurerie, lovindu-l pe un fost maior în stomac. Ascultați-mă pe mine, nulităților, de-acum în paisprezece zile fundurile vă vor fi la fel de reci ca boașele unui urs polar mort.

Personalul permanent nechează satisfăcut, nu pentru că sînt neapărat oameni răi, ci pur și simplu fiindcă sînt bucuroși că au un serviciu într-un loc sigur, aici, la magazie.

— Toți urmează să fiți lichidați, afirmă un *Obergefreiter* mirosind a bere, lovindu-l cu piciorul pe cel mai apropiat deținut, un om bătrîn cu părul alb. Ce căcăstori ambulante ați mai fost și voi înainte de a ajunge aici?

— *Herr Obergefreiter*, domnule, am fost general-maior!

— L-ai auzit? urlă un *Obergefreiter* gras, entuziasmat. A fost, ține-mă Doamne, general-maior! Și acuma ești pur și simplu un căcăcios de soldat de rînd, băiete, așa că plimbă ursul și du-te și te împușcă pentru *Führer, Volk und Vaterland*!

— Tunica mea e prea mică, protestă un fost *Rittmeister* de undeva de lîngă fereastră.

— Mai redu din rația ta următoarele trei săptămîni, îi recomandă *Feldwebelul* magazioner, atunci o să încapi în ea!

— N-o să mai trăiască atît, rînjește *Obergefreiterul* cel gras. Va fi deja de mult în Valhalla, călare pe o gloabă chioară.

Rittmeisterul își suge burta în disperare și reușește cu mare greutate să-și încheie nasturii la tunică. Însă are ghinionul, nefericitul, să-și piardă doi bumbi în cursul operației și să pice taman în ghearele ofițerului de serviciu, cu ei lipsă.

— Dracu' să te ia, omule! țipă tînărul *Leutnant*. Ce-i cu tine, băi ăsta fără-nasturi, alergi de colo-colo, aproape gol, că și unui ajutor de polițist orb i-ar fi rușine. Scoate aerul din el, îi ordonă unui gradat de serviciu.

După douăzeci de minute bătrînul *Rittmeister* cade mort de apoplexie.

În cursul zilei unitatea, îmbrăcată în uniforme noi, e dusă la gara Stettin și încuiată în două antreprize mari din imediata apropiere a gării de mărfuri.

Un *Sturmbannführer* SS, cu capul de mort al Diviziei T brodat pe petlițele negre, le spune că vor fi împușcați mortal, fără milă, dacă fac cea mai mică încercare de evadare.

Puțin mai tîrziu, toți realizează încotro se îndreaptă călătoria lor. Brigada specială SS Dirlewanger, cea mai infamă și înspăimîntătoare unitate militară care a existat vreodată. Comandantul ei, SS-*Brigadeführer* Dirlewanger, un fost criminal sexual, a fost scos din închisoare și i s-a încredințat comanda acestei unități a morții, care a operat mai mult în Polonia și în Ucraina, în circumstanțe atît de grele, încît sînt complet imposibil de descris.

Un cordon de gardieni SD, înarmați pînă-n dinți, au înconjurat antrepozitele. Din cînd în cînd rafalele dușmănoase ale mitralierelor răpăie înspre gara de mărfuri.

Imediat după ce orologiul din turn a bătut ora patru, se aude semnalul alarmei aeriene și mai multe bombe cad aproape de zona căii ferate.

— Să mergem în pivniță! strigă ca un isteric un fost *Feldwebel*, sau vreți să fim măcelăriți aici?

— De ce nu? rînjește un gardian, rotindu-și automatul într-un mod care nu lăsa nici un dubiu. Un porc ca tine nu merită altceva mai bun! Este un soldat foarte tînăr, soiul cel mai periculos, mai ales pentru deținuți. Culcat pe spate, balegă ce ești. Și pune-ți mîinile de hoț sub ceafă! Dacă te miști un milimetru îți zbor gunoiul din căpățînă!

Feldwebelul se conformează ordinului, convins că tînărul huligan va fi chiar foarte fericit să-și pună în aplicare amenințarea.

Oberstleutnantul Wisling își aruncă un ochi spre vecinul lui, un medic militar de Stat Major degradat.

— Ce-ar fi să fugim? îi șoptește el, fără să-și miște buzele.

— Cum am putea? îi răspunde medicul, privind țintă drept în față. Încearcă numai să ieși pe ușă și poți să-ți iei adio de la evadare, înainte de a face doi pași!

— Nu folosim ușa, îi șoptește Wisling. Așteptăm pînă se urnește transportul.

Doctorul Menckel trage adînc aer în piept.

— Nici o șansă. Însă dacă e s-o facem cît de cît, atunci aici e momentul, la Berlin.

— Ai dreptate! Dacă ajungem la Dirlewanger Brigade orice evadare va fi imposibilă, spune Wisling. Acolo nu putem nici măcar dezerta, partizanii termină iute cu oricine vine de la brigada morții Dirlewanger.

— Alinierea! zbiară un *Feldwebel* cu o voce sonoră, deschizînd ușa grea. Pas alergător, păcătoșilor! Mișcați-vă lepădăturilor!

Cei care-i sînt în apropiere se aleg cu o lovitură cu patul armei.

Unteroffizierii hărțuie și nu slăbesc din ochi coloana de cîte trei, numărînd de mama focului. Ca să fie mai ușor au fost alcătuite trei companii însă, ca de obicei, efectivul nu coincide cu răbojul. Acum au ieșit doi în plus. Apoi lipsesc doi.

Sturmbannführerul SS din Divizia T e numai foc și pară, și înjură vîrtos. Deținuții care-i ies în cale sînt doborîți cu brutalitate la pămînt.

Puțin mai încolo face manevre și fluieră o locomotivă, care trage după ea un tren lung cu vagoane pentru vite. Intrările sînt blocate cu sîrmă ghimpată groasă. Prin ușile deschise se poate vedea podeaua vagoanelor, acoperită cu un strat subțire de paie, sînt vagoane caracteristice noii epoci, pentru transportul deținuților. Pînă și caii sînt transportați în condiții mai civilizate.

— Cred că e trenul nostru, murmură un *Feldwebel* de Stat Major cu un rînjet de cap de mort.

— Cîte cincizeci într-un vagon, comandă ofițerul SS, arătînd cu mîna spre vagoanele de vite.

Unteroffizierii bifează oamenii. Primul lot e deja în drum spre șină, sub supravegherea țevilor automatelor.

— Acolo-i șansa noastră, șoptește Wisling indicînd cu prudență spre un gard din dreapta antrepozitului. E vorba de un salt de vreo doi

metri. Apoi sîntem la adăpost. Hai, îi șuieră el împingîndu-l brutal pe doctor, în momentul în care cei doi gardieni o iau înapoi, de lîngă turnul de apă.

Plonjează fulgerător la sol și se tîrăsc sub antrepozit.

— Al naibii de rapid gîndit! exclamă *Obergefreiterul* corpolent cu fața plină de cicatrice. O să plătiți totuși cu viața cînd o să vă prindă!

Însă ei nu-l mai aud, cu o viteză amenințătoare traversează grămezile de cărbune și se strecoară sub un tren în manevră. Menckel se împiedică, dar Wisling îl trage înapoi, înainte ca roțile să-l reteze în două.

Un manevrant de vagoane se uită în jos la ei, din cabina pentru frîne, legănînd o lampă într-o parte și alta. Roțile scrîșnesc și schelălăie. Trenul se oprește cu un huruit asurzitor și începe să dea înapoi. Imediat trece și locomotiva, și cei doi dispar în pîcla deasă.

— Sîntem salvați, spune doctorul în șoaptă, cu sufletul la gură. Doamne Dumnezeule! Sîntem salvați!

— Nu încă, murmură Wisling, începînd să alerge spre canal.

Se aud ordine răstite nu departe, la spatele lor. Amîndoi înțepenesc de frica ce le-a intrat în oase. Carnivorii ăia setoși de sînge sînt deja pe urmele lor.

Se aud comenzi în beznă. Un Mpi răpăie în dușmănie două rafale scurte. Forme fantomatice zoresc pe lîngă șirurile de mărfare.

— Repede, gîfîie Wisling, apucîndu-l pe Menckel de braț.

Sar peste o portiță și se furișează pe lîngă pasajul subteran de cap de linie. Cîțiva lucrători feroviari se uită curioși la ei. Cineva strigă ceva din clădirea gării, dar cînd apare un expres duduind își dau seama că au fost numai preveniți să elibereze linia pentru a nu fi călcați de roțile trenului, care mergea foarte repede.

— Ăsta ar fi fost trenul cel mai potrivit, pentru noi, spune Wisling cu un zimbet trist, arătînd spre destinația înscrisă pe tăblițele vagoanelor: BERLIN—WARNEMÜNDE—KOPENHAGEN. De la Copenhaga pînă în Suedia nu-i decît o aruncătură de băț.

— Suedezii ne-ar considera dezertori și ne-ar trimite înapoi, zice Menckel sumbru.

— Le-am putea spune că sîntem evrei, gîndește Wisling optimist și cu voce tare. Așa fac mulți. Pe evrei nu-i returnează.

După ce dau colțul, la placa turnantă dublă, zăresc o santinelă SS sprijinită de ușa unui depozit.

— Ăsta-i omul nostru, rostește Wisling cu o voce dură, apucînd o bucată de șină, dintr-un morman de deșeuri metalice.

Santinela pare că aproape a ațipit pe picioare, cu gulerul ridicat în jurul urechilor. Tremură și se cufundă mai adînc în manta. E o noapte friguroasă și ploioasă.

Scînteierea unei țigări în căușul mîinii sale îl dezvăluie. De fiecare dată cînd trage un fum se întoarce cu capul spre un colț, pentru ca scînteierea acesteia să nu-l trădeze oricui s-ar furișa prin apropiere ca să controleze santinelele.

La adăpostul întunericului dens, Wisling se strecoară fără zgomot cît mai aproape de militar.

Din cealaltă parte Menckel vine în vîrful picioarelor cu un lemn în mînă, ca un ciomag. În timp ce santinela se întoarce din nou spre ușă și țigara scînteiază mai puternic, Wisling coboară șina de oțel cu toată puterea lui.

Soldatul SS se prăbușește instantaneu cu țeasta zdrobită. Nu mai scoate nici un sunet. Ucis pe loc. Țigara se rostogolește de-a lungul zidului și vîntul o împrăștie peste șine, unde se stinge sfîrîind într-o băltoacă,

— Dumnezeu să ne păzească, murmură Menckel trăgînd mantaua de pe figura mortului și dînd la iveală chipul unui băiat de vreo optsprezece ani. Ce timpuri trăim!

— Ne-ar fi împușcat pe loc dacă ne vedea el primul, îi răspunde Wisling brutal.

Menckel își pune mantaua pe el, și casca de oțel. Wisling îi ia vestonul și își încinge centura de care atîrnă un pistol 08.

Menckel își aruncă Mpi-ul pe umăr, absența centurii nu se prea observă. Uneori soldații poartă mantaua slobodă, peste uniformă, îndeosebi cînd plouă, ca în noaptea asta.

— O să dăm de dracu' cînd îl vor găsi, spuse Wisling nervos. O să se declanșeze imediat o alarmă îndrăcită!

— N-ar fi mai bine să-l aruncăm în canal? sugerează Menckel, înfiorîndu-se. O să creadă eventual că a dezertat. Pot trece zile pînă să apară la vreo ecluză. Sînt atîtea corpuri care plutesc aiurea chiar acum.

Îl apucă unul de cap, celălalt de picioare, îl balansează de cîteva ori ca pe un sac și-l lansează în apele mocirloase ale canalului, unde dispare cu o bufnitură răsunătoare.

— Am prieteni aici, în Berlin, spune Menckel, pe cînd traversau Uhlandsstrasse. Am putea să ne ascundem la ei și să ne procurăm haine civile, înainte de a ne continua fuga.

— Da, avem nevoie de haine civile mai mult decît de orice altceva, confirmă Wisling. Uniformele nu sînt bune la nimic cînd ești urmărit.

Avertismentele de atac aerian încep din nou să mugească. Chiar înainte de a termina să mai sune, artileria antiaeriană intră în acțiune și fascicole de lumină neastîmpărate traversează cerul întunecat.

Un supraveghetor de la apărarea locală strigă la ei cu o voce aspră, dar devine servil la vederea uniformelor SS.

Casele sînt zguduite de explozii și flăcările galben-roșii se ridică spre cer ca niște limbi de foc. O pompă de incendiu duduie pe strada întunecoasă, pustie. Un zid întreg se prăbușește de-a curmezișul drumului.

Un snop de bombe cade pe strada învecinată, împroșcînd foc peste ziduri.

— Fosfor, confirmă Wisling acoperindu-și ochii.

Lîngă Lüneburgerstrasse, o amfibie cu patru polițiști militari dă colțul. Văpăile de fosfor se reflectă din insignele lor strălucitoare de vînători de capete.

Wisling aleargă ușor într-un intrînd de casă, trăgîndu-l pe Menckel după el. Își armează automatele, deplin hotărîți să tragă în tot ce le stă în cale, dacă va fi cazul. Capturarea lor înseamnă indubitabil moartea și, după toate probabilitățile, o moarte brutală și groaznică.

Motorul amfibiei toarce ca o pisică răsfățată și se apropie încet, din ce în ce mai mult. Reflectorul ei iscodește pereții caselor, scărilor pivnițelor, porților intrărilor în clădiri. MP-iștii știu unde să-și caute prada.

Ținîndu-și respirația și cu armele pregătite, Wisling și Menckel se lipesc de zidul înnegrit de funingine, cu privirea îngrozită ațintită spre amfibia care s-a oprit exact în fața intrării în care se ascund ei.

Unul dintre „copoi" își leagănă cizmele peste una din uși.

Mantaua cenușie îi lucește de apă. Își armează Mpi-ul zgomotos, aprinde lanterna de teren de la piept și a ajuns deja la jumătatea distanței spre poartă, cînd un ordin răstit îl întoarce din drum. Dintr-un salt e înapoi în amfibia care întoarce pe loc și cu motorul zbîrnîind gonește înapoi înspre Lünebürgerstrasse.

Un Mpi latră prelung și dușmănos. Printre casele învăluite în beznă se aude ecoul unui țipăt. Cîteva ordine scurte, sonore, un hohot de rîs puternic, de om satisfăcut, și totul reintră în tăcere.

O ploaie de bombe cade peste Charlottenburg. Fosforul împroșcă flăcări spre cer. Ca niște stafii, ruinele aruncă umbre lungi în lumina crudă a văpăilor.

Stația de autobuz acoperită din Litzenburger Platz este aruncată sus de tot în aer, unde pendulează pe vîrful unei limbi de foc, iar două trupuri omenești, cuprinse de flăcări, sînt azvîrlite violent din chioșcul de control al circulației, în timp ce rămășițele acestuia se pogoară, într-o ploaie de mortar pulverizat, înapoi la pămînt.

Un birou navighează prin aer, complet intact și se sfărîmă în bucățele pe Podul Hercule. Un telefon roșu zboară mai departe. Pelerina neagră a unui dirijor alunecă pe stradă și aterizează, ușoară ca o pasăre, în apele de smoală ale canalului Landewehr. Lünebürgerstrasse, unde Wisling și Menckel stau ascunși, este năpădită de un covor de bombe.

Șuieratul penetrant al aripioarelor lor stabilizatoare le ajunge pînă în măduva oaselor.

— Să ieșim de-aici, gîfîie Menckel. Dacă mai rămînem, sîntem pierduți!

Deplasîndu-se cît pot de repede, ajung la podul peste Spree din Helgoland-Ufer. O torpilă aeriană le cade chiar în față și aruncă în aer un șir întreg de case.

Prin zgomotul puternic al exploziilor se poate auzi șuieratul strident, discordant, al bombelor incendiare. În faza finală produc un sunet ca acela al unei cutii de tablă, plină cu vopsea, care izbește o suprafață de beton.

În cîteva secunde, toată strada este cuprinsă de flăcări. Fosforul se scurge și pătrunde în pivnițe. Îngroziți, oamenii aleargă arzînd prin noapte, intră direct în marea de foc, sfîrîie și se chircesc, transformîndu-se în caricaturi umane carbonizate.

Deasupra orașului învăpăiat, huruie, la înălțime, bombardierele grele Wellington. Piloții tineri care le conduc lucrează ca niște automate, descărcîndu-și încărcăturile aducătoare de moarte. Nici unul dintre ei nu se gîndește măcar o clipă la ce se întîmplă acolo jos, în orașul camuflat, în care mii de ființe umane ard de vii și mor, abia așteaptă să ajungă înapoi la baze, undeva prin Scoția, unde îi așteaptă costița și ouăle și o ceașcă bună de ceai.

Abia și-a lansat încărcătura primul val de bombardiere și și-au întors boturile spre nord, că un nou val de avioane Wellington apare din nord-vest și peste Berlin se așterne iarăși un covor de bombe. Servanții de la tunurile antiaeriene sînt băieți de cincisprezece-șaisprezece ani, stau pe poziții pînă cad jos, sau pînă ce schijele bombelor brizante sau incendiare le pun capăt zilelor.

Regina armelor, antiaeriana de 88 cm, bubuie încontinuu. Un atac în adîncime amuțește cele patru baterii antiaeriene de lîngă Grădina Zoologică. Nu mai rămîne nimic din ele. Sînt făcute una cu pămîntul. Cu cîteva momente în urmă scuipau proiectile după proiectile, în mod sfidător. În locul în care se aflau pîrjolește acum un foc imens de fosfor, înghițind totul.

O patrulă SD, care se întoarce din misiune, este aruncată în aer și dispare în cuptor.

Un bătrîn cu proteze la ambele picioare zace sub un pod și privește toată scena aceasta teribilă printr-o crăpătură în beton. Cînd este găsit, dogoarea l-a topit, l-a redus la dimensiunile unei maimuțe, n-a mai rămas nimic din picioarele lui artificiale. Îl aruncă și pe el deasupra, în furgonul de cadavre, în compania altor mumii zbîrcite, așa cum se face în fiecare dimineață la Berlin.

— Asta ne așteaptă și pe noi în curînd, murmură Menckel cu glas răgușit, croindu-și loc cu greutate printr-o ruină pe jumătate prăbușită.

Zăresc o patrulă SD la capătul îndepărtat al străzii, strecurîndu-se pe lîngă zidurile caselor, în căutarea victimelor.

— Pe unde dracu' au luat-o? șoptește Wisling furios.

Patrula a dispărut de parcă ar fi înghițit-o pămîntul.

— Cred că sînt în dreptul porții ăleia și sînt cu ochii pe noi spune Menckel, lipindu-se, zdravăn de zid.

— Dacă traversează strada și vin spre noi, deschidem focul, zice Wisling, lăsîndu-se pe genunchi. E o nișă strîmtă în zid în care poate să se bage.

— N-o să reușim niciodată, bolborosește Menckel, cu Mpi-ul gata pregătit.

— Cred că ar trebui să ridicăm mîinile și să-i lăsăm să ne spînzure de cel mai apropiat stîlp de felinar, mormăie Wisling în batjocură. Băieții ăștia n-o să ne acorde nici o șansă. Pun o singură întrebare: Actele! Și dacă n-ai nici unul, ți-o trag în ceafă sau te trezești atîrnînd de un stîlp de felinar cu o inscripție pe piept: *ICH HABE DEN-Führer VERRATEN*![1]

— Nu sînt decît niște ucigași fanatici, îi șoptește Menckel, cu vocea tremurîndu-i de furie.

— Ce contează? surîde Wisling Cred că fiecare din noi este mai mult sau mai puțin nebun în momentul de față. Chiar și evadarea noastră e o nebunie!

Un calup de bombe cade cu zgomot în strada alăturată. Văpaia exploziilor luminează clar fețele celor din patrula SD de partea cealaltă a străzii. Par a avea fețele dăltuite în piatră.

— Înainte, mîrîie o voce obișnuită să comande și să i se execute ordinele. Patrula morții se îndepărtează, ținîndu-se aproape de zidurile înnegrite de fum. O mînă e încleștată pe încărcător, cealaltă de gîtul patului de armă și cu un deget pe trăgaci.

Patrula nu face mai mult de cîțiva metri pe Leipzigerstrasse, cînd o serie de împușcături izbucnesc prin beznă, urmate de un ordin scurt, metalic:

— Stai! Sus mîinile!

Două femei ies în mijlocul drumului și-și ridică mîinile deasupra capului.

Patrula SD le înconjoară cu lăcomie. Militarii rîd. Seamănă cu un grup de vînători satisfăcuți, care tocmai au doborît un animal, îndelung rîvnit.

— Doamnele au fost la prăduială? le întreabă comandantul patrulei, făcînd pișicher cu ochiul, ca și cum ar fi spus ceva amuzant.

— *Herr Oberscharführer*, bîiguie una dintre femei.

[1] *(germ.)* L-am trădat pe *Führer*: *(n. trad.)*

O plesnește brutal cu dosul palmei peste față, dînd-o de-a berbeleacul.

Traista de cumpărături îi alunecă pe asfalt și din ea cad două pachete de unt și o pungă de făină.

Mîini experimentate o cotrobăie pe prietena ei. Sînt găsite în buzunarele ei două inele, un colier și un pachet de cupoane pentru rații. Explicațiile și scuzele sînt de prisos.

— În ștreang cu ele, ordonă *Oberscharführerul* și indică un străvechi stîlp de felinar, de pe vremea *Kaiserului*.

— Haideți, fetelor, le rînjesc cei doi tineri SD, sus cu voi, să vedeți ce priveliște minunată.

Un țipăt prelung, de femeie, răsună pe stradă, reverberat de zidurile caselor din Spitaler Platz.

— Gura, tîrfo, gata cu chelălăiala! o admonestează un SS-ist.

Curînd, cele două femei atîrnă, una lîngă alta, dînd din picioare, de stîlpul vechiului felinar.

Cu nonșalanță, *Oberscharführerul* le prinde un cartuș de gît: *ICH HABE GEPLÜNDERT*[2].

Patrula SD pleacă mai departe, mergînd pe furiș, traversează Spitaler Markt și se oprește un moment în fața la *Ursul de Aur*. Unul dintre oameni încearcă ușa, care e încuiată.

— Fir-ar mama ei, înjură el cu obidă, mi-ar fi prins bine cîteva beri reci și o tărie pentru început! Una dintre tîrfele alea s-a pișat pe mine!

— Totdeauna fac așa. Frica! spune unul dintre ceilalți.

Nu aud bomba care se îndreaptă spre ei. E una din cele mici, care nu face zgomot prea mare. Abia au timp să se abată din calea enormei străfulgerări, a flamei, înainte ca suflul degajat de explozie să-i proiecteze direct prin zidul din spate.

Oberscharführerul nu moare imediat. Își privește cu surpriză picioarele retezate și care zac lîngă el. Deschide gura și țipă, un urlet prelung, animalic, apoi își dă duhul.

— Aici locuiește soția prietenului meu, spune Menckel, cînd ajung, tocmai în zori, în Alexander Platz. Am fost în același regiment. El era... Să ne grăbim într-acolo.

[2] *(germ.)* Am jefuit *(n. trad.)*

— Nu, zise Wisling, e prea tîrziu acum. Trebuie să așteptăm pînă se întunecă iarăși. Dacă ne vede administratorul, am încurcat-o, e obligat să-i anunțe pe cei de la SD dacă intră străini în casă.

— Nemernicii, oftează Menckel, au spioni peste tot!

Se apropie instinctiv unul de celălalt, cînd sirenele anunță că pericolul a trecut.

Oamenii ies în grabă din pivnițe și zoresc pe ici-colo, cu chipuri cenușii, obosite. Au ochii injectați, și fețele mînjite de fum și praf.

— Să plecăm de-aici, spune Wisling, trăgîndu-l pe Menckel după el într-un labirint de curți din spatele caselor.

În mijlocul dealului de tuneluri și coridoare dau peste o casă foarte veche de paiantă. O ușă joasă, aproape putredă, duce spre pivniță.

Se opresc o clipă și ascultă în beznă. Departe, în interior, miaună o pisică. Cei doi se strecoară în tăcere, orbecăind prin întuneric. Pisica miaună din nou.

Wisling se pocnește cu capul de grinda joasă. Blestemă cu ciudă, mușcîndu-și buza de durere.

În depărtare licărește o lumină palidă.

— Stai așa, șoptește Wisling, oprindu-se atît de brusc, încît Menckel se izbește de el. E cineva. Rămîi aici și acoperă-mă cu Mpi-ul!

Pisica miaună din nou, tînguitor. Ochii scapără fantomatic în beznă. Vine încet spre ei, ridică ochii spre Wisling, toarce și i se lipește de picioare.

În lumina plăpîndă, zăresc o bătrînă care zace pe un maldăr de saci și forțîndu-și ochii pentru a vedea în întuneric. Îi izbește un miros înțepător de igrasie și lemn putred.

— E cineva? țipă bătrîna cu o voce ascuțită, astmatică. Este cineva? repetă ea.

— Da, spune Wisling înaintînd.

Femeia îl privește țintă cu suspiciune.

— Ce vrei? întreabă ea. O apucă un atac violent de tuse, care pentru moment pare să o sufoce.

— Putem sta aici pînă se întunecă? întreabă Wisling, după ce bătrînei îi trece atacul de astmă.

— Sînteți bineveniți, spune ea surîzînd cu un aer obosit. Nu e nimeni aici, decît eu și pisica mea.

Wisling privește în jur prin pivnița urît mirositoare, care înainte fusese întrebuințată pentru cărbuni. Acum nu mai există cărbune și se folosesc brichete, numai o căldare pe zi pentru un apartament.

— Aici trăiești? o întreabă doctorul uimit, uitîndu-se în jos, spre bătrînă...

Pielea ei are culoarea pămîntiu-cenușie pe care o capătă oamenii care au stat un timp îndelungat în întuneric.

— Întrucîtva, răspunde femeia cu un zîmbet anemic. Am locuit în casa de deasupra timp de șaptezeci și șase de ani, dar după ce i-au luat pe toți ai mei și am rămas singură, m-am adăpostit aici, jos! N-au mai trecut de mult pe-aici. Un vecin mi-a spus că am fost declarată moartă. E soldat, prea bătrîn să mai fie trimis pe front, așa că a fost mobilizat pe loc, în Berlin. E unul din puținii cărora nu le e frică să-mi aducă de mîncare aici.

O apucă un nou atac violent de tuse.

Menckel o susține și-i șterge transpirația de pe față.

— Nu iei medicamente? o întreabă el cu naivitate.

— Nu, zîmbește ea cu tristețe. Nu vezi? Sînt evreică! Pentru noi nu se găsesc medicamente. Nu e de mirare că oamenilor le e frică să ne ajute. Îi ucid pe cei ce ne dau mîncare. Sînt vremuri rele.

— Da, sînt într-adevăr vremuri rele! consimte Menckel. Vremuri bolnave!

— Dumnezeule, țipă ea cu un strigăt înăbușit, cînd bagă de seamă că străinii poartă uniforme SS. Fie-vă milă de mine, sărmană nenorocită ce sînt! Vorbele i se preling într-o cascadă de bolboroseli. Mi-e martor Dumnezeu că n-am făcut nici un rău nimănui, mort sau viu.

Răsuflă opintit, pieptul îi șuieră, plămînii îi hîrîie.

— Amîndoi bărbații fetelor mele au căzut pe front și restul familiei mi-ați luat-o de lîngă mine de multă vreme.

— Ușurel, ușurel, îi spune Menckel, nu sîntem de la SS. Uniformele nu înseamnă nimic. Sîntem deținuți evadați.

Din stradă se aude un sunet de pași. Toți trei ascultă cu ochii cît cepele de spaimă!

— Gunoierii, spune bătrîna, după ce a ascultat un timp în tăcere.

Berlinul se trezește din nou. Oamenii iau cu asalt străzile, îmbulzindu-se, în drum spre fabrici și ateliere. Lucrează intens printre

atacurile aeriene. Să nu te duci la lucru fără un motiv plauzibil se consideră sabotaj. Două absențe la rînd atrag după sine pedeapsa cu moartea.

— Ești singura rămasă din familie? o întreabă Wisling, privind-o pe bătrînă cu compătimire.

— Da, ceilalți s-au dus. Dacă sînt morți sau vii, habar n-am. N-am mai auzit nimic despre ei, de cînd i-au luat.

— E îngrozitor să fii evreu astăzi în Germania, spune Menckel.

— Presupun că n-au mai rămas mulți, suspină bătrîna. Soldatul care-mi aduce de mîncare zice că s-au trimis, în mod curent, trenuri lungi de marfă, pline cu evrei, spre răsărit. Acum au stopat, așa că probabil nu mai sînt evrei de trimis. Și ce sîntem noi de fapt? Exact germani obișnuiți, ca și dumneavoastră. Familia mea a fost întotdeauna germană și a trăit aici. Părinții mei. Bunicii. Mulți dintre ei au fost ofițeri în armata *Kaiserului*. Soțul meu a luptat pentru Germania din 1914 pînă în 1918. De trei ori a fost rănit grav. După război a lucrat într-un minister pînă i s-a spus că este un *Untermensch* si l-au concediat în 1933. Atunci s-a împușcat. Cînd au venit după el în acea seară, au găsit doar un corp neînsuflețit. L-au scuipat, i-au spus „Jidan porc și laș!”. I-au sfărîmat medaliile acordate de *Kaiser*, cu cizmele lor naziste. Da, sîntem germani. Din Berlin. Trăim aici dintotdeauna. Iubesc acest oraș—spune ea și surîde visătoare. Era un oraș atît de vesel, dar acum e bolnav și va muri. Ca și mine. Înainte obișnuiam să ne plimbăm cu barca pe Spree în fiecare duminică și să dansăm în Grünewald. Apoi ni s-a interzis.

Pentru moment se așterne tăcerea. Ascultă toți, încordați, multiplele sunete care se filtrează pînă la ei din stradă.

— Cred că cel mai bine ar fi să scăpați de uniformele alea, le zice bătrîna pe neașteptate. Cunosc un om care s-a ascuns într-o asemenea uniformă, cînd l-au prins l-au omorît lent, i-au zdrobit os cu os. Țipetele lui înspăimîntătoare se auzeau în toată casa. Nimeni n-a îndrăznit să-i sară în ajutor. Îi auzeam cum îl loveau, pînă ce n-a mai rămas nici un fir de viață în el, și era un tînăr atît de chipeș. Un om pe care îl iubeam cu toții. A fost o prostie din partea lui să se reîntoarcă aici. L-au prins în curte. Probabil că nu l-ar fi prins dacă n-ar fi purtat acea uniformă SS. S-au comportat ca niște bestii sălbatice, cînd au văzut-o. Trebuie să vă descotorosiți de uniforme. Nu cunoașteți pe nimeni care să vă dea haine civile?

— Așa sperăm, spune Menckel, facem o încercare cînd se întunecă.

— Dacă nu mi-ar fi luat hainele băieților mei, vi le-aș fi dat, dar au zis că se confiscă în folosul statului.

Menckel își scoase casca și-o azvîrle. Casca se rostogolește, zăngănind pe podea. Pisica începe să scuipe și își arcuiește spinarea.

— Ați fost la temniță? zice ea văzîndu-i căpățîna rasă.

Amîndoi dau din cap că da, acolo au fost.

— Plecați din Berlin, îi îndeamnă ea. Da, dar mai bine-ar fi să părăsiți Germania, aici vă prind repede!

— Are absolută dreptate, mormăie Wisling. Trebuie să facem rost de ceva haine civile, chiar dacă am fi obligați să dezbrăcăm pe cineva pe stradă.

Imediat după prînz se aude, din nou, alarma de atac aerian. Acum sînt americanii care vin în fortărețele lor zburătoare. Plouă cu bombe în apropiere. Exploziile bubuie. Casa veche se zguduie și se cutremură. Un nor dens de praf de mortar îi acoperă.

O clipă se gîndesc că întreaga clădire se va nărui peste ei. După cîteva ceasuri raidul se sfîrșește și sirenele anunță că pericolul a trecut.

Sus, în stradă, o companie de soldați mărșăluiește cîntînd.

Aud sunete din stradă și ușa pivniței este deschisă zgomotos cu piciorul.

— E cineva pe-aici? răcnește o voce răgușită.

Poate fi văzut destul de bine în deschizătura ușii, e un supraveghetor de la apărarea locală, în salopetă bleu și cască neagră de oțel.

— Răspundeți, fir-ați ai dracului! E cineva?

Pisica scoate un mieunat sonor și lung.

— Ce-a fost asta? întreabă alt supraveghetor, coborînd cîteva trepte pe scara pivniței.

Pisica se îndreaptă mieunînd spre ei, apoi se așază și începe să se spele.

— O pisică, o pisică amărîtă, spune unul dintre ei și trîntește ușa după el.

Wisling consideră că cel mai bine e ca Menckel să se ducă singur la prietenii săi. Important e să nu fie observat. Poate că prietenii

lui nici nu mai locuiesc acolo, orice se poate întîmpla în prezent la Berlin. E posibil ca apartamentul să fi fost rechiziționat de partid. N-ar fi plăcut dacă vreun fazan de la partid ar răspunde la ușă. S-ar putea ca vechii locatari să aibă în casă persoane străine, încartiruite acolo, lăsîndu-i-se familiei numai o cameră. Coloane lungi de refugiați sosesc mereu în oraș. Trebuie să li se asigure un adăpost și cei care nu au relații în cadrul partidului abia dacă mai sînt acceptați în propriile case.

— Dacă nu mă întorc în două ore, spune Menckel, consideră că am fost prins și pleacă de-aici cît mai repede posibil.

Îndată ce se lasă întunericul o pornește și Menckel. Evită cu abilitate patrulele ieșite la vînătoare pe străzi, deplasîndu-se rapid. Mpi-ul este armat și gata pregătit, și este ferm hotărît să nu se lase prins viu. Înjură uniforma SS. Îi îngreunează de zece ori mișcarea.

Casa e o clădire veche, patriciană, cam de pe la cumpăna veacului. Imediat la intrare se află un tablou cu plăcuțe din alamă, pe care sînt înscrise numele locatarilor. Este o rezidență aristocratică.

Cercetează un moment casa dintr-o nișă de vizavi. Poate vedea înăuntru, în camera portarului de la subsol, unde șade o femeie de vîrstă mijlocie, care semăna cu un șobolan vigilent. Nasul ei ascuțit freamătă în continuu, dintr-o parte în alta. E una dintre acele ființe oribile, care parcă au ochi în ceafă. Nu te poți aștepta la nici un ajutor de la ea. Înainte de 1933 fusese probabil tot atît de „roșie", pe cît este de „brună" acum. Și, n-ar avea nevoie de nici măcar o secundă de gîndire ca să treacă din nou, mîine, la roșii. Întotdeauna de partea clasei conducătoare, gata pentru orice soi de treabă murdară, atît timp cît este în propriul avantaj. Sînt mii și mii ca ea pretutindeni.

Cînd femeia dispare un moment într-o cameră din spate, Menckel se strecoară iute pe ușă și urcă scara carpetată. Ajungînd la etajul doi ciocănește cu delicatețe la ușă. E pe punctul de a apăsa pe butonul soneriei, însă se răzgîndește. S-ar putea să fie conectată la un sistem de alarmă la portar, în subsol.

După o vreme, o voce joasă de femeie întreabă:

— Ce vrei?

La Berlin nimeni nu mai deschide ușa fără să știe cine e de cealaltă parte a ei.

— Cine e? repetă femeia.

— Albert Menckel, șoptește el cu gura lipită de ușă.

O tăcere adîncă se așterne un moment.

— *Frau* Peters, am un mesaj de la soțul dumneavoastră, șușotește el impacientat, aruncînd o privire nervoasă în josul scării, parcă așteptîndu-se să apară figura de șobolan a portăresei. Dacă apare are o singură opțiune. S-o omoare. Rapid și pe tăcute, încît nici un locatar din clădire să nu observe nimic.

— *Frau* Peters, deschideți! E foarte important!

Ușa se întredeschide, dar este blocată încă de două lanțuri de siguranță.

O figură palidă apare prin deschizătura îngustă.

— Menckel! Credeam că ai murit de mult! Apoi vede uniforma SS și înțepenește.

— Deschide ușa, grăbește-te, și îți voi explica totul, îi spune el în șoaptă, cu disperare.

— Nu, pleacă, du-te! se bîlbîie ea, aproape într-un strigăt, nu vreau să fiu amestecată în nimic.

— Trebuie să mă lași să intru, e viața mea în joc. Ești ultima mea speranță.

Ea dă să închidă ușa, dar el i-o blochează cu piciorul în deschizătură. O clipă se gîndește să forțeze ușa, împingînd-o cu umărul.

Ea începe să plîngă.

— Ce vrei aici? O să mă bagi în bucluc! Ia piciorul sau dau alarma!

— Deschide ușa! Numai un moment! Îți promit că voi pleca imediat. Grăbește-te, lasă-mă să intru înainte de a mă vedea cineva!

Îl privește fix, îngrozită, și deschide gura ca și cum ar fi fost pe punctul de a țipa. Brusc, încuviințează.

Își scoate piciorul din deschizătură. Lanțurile siguranței zăngăne și ușa este deschisă numai cît să-i permită să intre. Cu mîini tremurînde încuie din nou și pune siguranța. Îl privește cu ochii mari, înfricoșați. Casca de oțel udă de ploaie, mantaua SS cenușie ca ardezia, automatul cu încărcătorul lung.

— Ai spus că ai să-mi transmiți ceva de la soțul meu? îl întreabă cu îndoială, strîngîndu-și chimonoul mai bine pe ea.

— Nu, am spus asta numai pentru a te face să deschizi ușa. Nu l-am mai văzut pe Kurt de cînd am fost arestat. Privește spre peretele din față, la o pictură a prietenului său Kurt Peters, realizată cu puțin înainte de începutul războiului.

— Atunci e mult timp de cînd l-ai văzut, rostește ea în șoaptă. Sînt aproape doi ani de cînd am auzit noi că fuseseși executat. Știai că soția ta urmează să se căsătorească în curînd?

El ridică din umeri. Ce mai contează acum? Ce contează Gertrud? L-a dezamăgit. A depus mărturie împotriva lui, a spus tot ce au vrut ei ca să spună. Au amenințat-o, desigur. Făceau la fel cu toată lumea, chiar și cu copiii. Nu trebuia să petreci multă vreme în beciurile din Prinz Albrechtstrasse, pînă te înmuia. Aveau întotdeauna ceva gata pregătit acolo care putea să-l aducă pe martor într-o stare de groază.

În cîteva cuvinte îi spune ce s-a întîmplat, o roagă să-l adăpostească pe el și pe Wisling, pînă ce vor putea să-și continue drumul.

— N-am curajul, se bîlbîie ea. Aici zidurile au ochi și urechi.

— Nu m-a văzut nimeni că am intrat, îi declară, sigur pe el.

— Nu știm asta, spune ea cu nervozitate, privind cu disperare în covor, ca și cînd ar încerca să numere fiece fir din el.

— Numai o noapte, o imploră el. Vom pleca îndată, ce facem rost de niște haine civile.

— Nu am curajul, repetă ea. Dacă vă găsesc aici, pe tine și pe prietenul tău, înseamnă că voi fi condamnată la pedeapsa cu moartea. I s-a întîmplat întocmai unei alte femei, care locuia ceva mai încolo pe stradă. A fost decapitată, a adăugat ea cutremurîndu-se.

— Știm că te expunem unui mare pericol, spune el cu gentilețe, însă ești unica noastră speranță. Plecăm imediat ce obținem hainele civile.

— Aveți acte? îl întreabă ea nervoasă.

— Încă nu. Știu de unde să fac rost de unele, dar nu mă pot duce acolo pînă mîine. Dacă ne-ai primi la tine, pînă ce obținem acte și haine civile, nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru noi.

Clătină din cap.

— Am trei copii mici. Mi-i vor lua și-i vor arunca într-un lagăr de minori, unde îi vor educa să-și urască mama, li se va spune că am trădat poporul și am primit o pedeapsă binemeritată.

Face cîțiva pași, meditînd, bagă capul în odaia copiilor, apoi se așază pe un scaun în fața unui birou vechi, o piesă de anticariat.

— Ce să fac, Doamne, murmură, ducîndu-și mîna la gît, nu pot să vă las în ghearele acestor diavoli! Se uită la el un timp mai lung, în tăcere, se joacă cu un coupe-papier în formă de baionetă, se ridică, se duce la ferestrele camuflate și desface puțin draperiile negre și privește în stradă. O amfibie se tîrăște prin fața casei. Patru căști de oțel, lucind de ploaie, strălucesc din ea.

Se întoarce repede, după ce a avut grijă să controleze ca draperiile să fie bine trase. Cea mai mică dîră de lumină face să te trezești cu patrula bubuind la ușă.

— Îmi dai cuvîntul de onoare că pleci mîine dimineață, înainte de a se crăpa de ziuă! Și dacă vei fi prins, îmi promiți că nu vei spune niciodată că ai luat legătura cu mine?

— Îți dau cuvîntul meu. Am mai fost torturat înainte și știu cît pot să rezist.

— Foarte bine, poți să stai aici la noapte. Adu-ți prietenul, dar pentru Dumnezeu, ai grijă, să nu fii văzut! Portăreasa noastră e un diavol. Am să scot ceva haine de-ale lui Kurt pînă te întorci.

— Mulțumesc, murmură el și se strecoară repede pe ușă. Coboară scările și iese ca o umbră pe ușa de jos.

Mai încolo, pe stradă, zărește o patrulă a MP și sare să se ascundă într-o intrare de pivniță. Cei trei MP trec cu pași apăsați, fără să-l observe. Insignele în formă de semilună de pe pieptul lor scînteiază ca o avertizare.

După cîțiva metri, patrula controlează doi soldați în permisie, în drum spre casă, cu raniță și puști în bandulieră. Uniformele le sînt decolorate și miros încă a front. Cu meticulozitate, MP-iștii le verifică actele, datele, ștampilele și indicativul unităților. Fotografiile din livretul cenușiu sînt comparate cu figurile lor reale. Medalioanele de identificare de la gîtul fiecăruia nu scapă examinării scrupuloase efectuate de MP-iști. Și gloanțele netrase sînt socotite. Corespunde data din certificatul de despăduchere cu data plecării în permisie?

Trec aproape douăzeci de minute pînă ce „copoii” sînt satisfăcuți. Nici un trecător de pe stradă nu le acordă atenție. Fiecare are

destule de făcut pentru a avea grijă de el. Dacă cei doi sînt dezertori, atunci e ghinionul lor.

— Să vă fie de bine, rînjește *Feldwebelul* PM, ducîndu-și mîna la cască.

Cei doi soldați pocnesc zgomotos din călcîie și salută cu rigiditate. Știu că MP-iștii pot să le strice permisia, dacă nu sînt satisfăcuți de înfățișarea lor.

— Măgarii, rostește unul din ei în șoaptă după ce au luat ceva distanță. Cînd blestematul ăsta de război se va termina am să-i sfarm țeasta fiecărui „copoi” pe care-l întîlnesc!

— O să faci pe dracu’, îi spune celălalt, vor fi întotdeauna prin preajmă. Mari ștabi vor avea nevoie de „copoi” și de împuțiții ăia de sticleți.

Menckel își reia drumul puțin mai ușurat. Mîine vor avea haine civile și acte și în douăzeci și patru de ore vor fi departe de Berlin, cu puțin noroc, chiar afară din Germania. După război va avea grijă ca *Frau* Peters să fie răsplătită pentru bravura ei.

În fața restaurantului artiștilor din Kemperplatz s-a format o coadă lungă de soldați și civili. E singura oază din Berlin unde poți să uiți de război. Din stradă se poate auzi tînguitul viorilor, însă lui Menckel nu-i arde de muzică țigănească. Încă de două ori trebuie să se pună la adăpost de patrulele poliției. Aproape că e pe punctul de a cădea într-o razie. Urmărit de strigăte, dispare prin spatele caselor și peste cîteva garduri. Fără să bage de seamă a și ajuns în Alexander Platz. Un domn, bine îmbrăcat și cu monoclu, aruncă un chiștoc de țigară. În mod necugetat, Menckel se apleacă și-l ridică.

Un măturător de stradă se uită la el cu stupefacție. SS-iștii nu au obiceiul să adune chiștocuri de prin gunoaie. Face semn vehement cu mîna unui *Schupo*[3], care vine agale spre el. Emblema Reichului scînteiază amenințător de pe casca acestuia.

Menckel observă cum măturătorul vorbește cu polițistul și arată spre el. O cotește rapid pe prima stradă laterală și aleargă cît îl țin picioarele. Ajunge gîfîind la strada unde îl așteaptă Wisling.

În fața casei este parcat un Kübel cenușiu. Un soldat SS, în uniformă de culoare gri-ardezie, stă sprijinit de una din aripi.

[3] *(germ.)* SCHUPO–*Schutzpolizei*: poliția civilă *(n. trad.)*

— Dumnezeule din Ceruri, se vaită el, ce s-a mai întîmplat? Se lipește îngrozit de zidul dintr-o nișă. O fi vorba de cei doi din pivniță, sau despre cineva din casă?

Sirenele se pun să urle. Atac aerian. Aproape imediat încep și bombele să cadă, însă SS-istul sprijinit de Kübel pare să nu le observe. Își aprinde indiferent o țigară și pufăie un nor de fum, nici măcar nu se uită spre cer, de unde curg bombele cu găleata. S-a obișnuit și cu așa ceva.

Patru indivizi în uniforme gri-ardezie vin dinspre poartă Rîzînd, aruncă un balot în camionetă. Un braț se bălăbăne peste oblon. Cei patru soldați sar la bord și vehiculul dispare duduind în întuneric.

Imediat după plecarea lor, Menckel țîșnește, intră în curte și coboară în pivniță.

— Wisling, strigă el cu frică, unde ești?

Pisica vine spre el mieunînd din beznă și se răsfață cu afecțiune pe lîngă picioarele lui. O ia în brațe și-i mîngîie blana moale, cenușie. Ea toarce fericită și-i pufnește în obraz în semn că l-a recunoscut.

— Ce s-a întîmplat? o întreabă el scărpinînd-o după ureche. Ai văzut tot, dar n-ai înțeles nimic! Încă mai crezi că toți oamenii sînt buni.

Continuă să caute prin coridorul întunecos, cade peste o scîndură, găsește mucul unei lumînări pe jos și îl aprinde cu precauție. Sacii sînt împrăștiați prin toată pivnița. Într-un colț, e o oală bleu, din email ciobit, conținînd resturi de mîncare. Bătrîna zace lîngă perete, are fața zob, de nu mai poate fi recunoscută și unul din brațe rupt.

Mai încolo, pe coridor, zace o bonetă pe care Wisling trebuie că a aruncat-o acolo fără ca ei să-l vadă. Acum știe ce s-a întîmplat. Îl paralizează numai și gîndul. Are senzația că toată lumea asta satanică s-a năruit în el. Speră ca Wisling să fie mort. E imposibil să-ți imaginezi ce-i vor face SS-iștii. Un deținut evadat în uniforma lor! O crimă de neiertat! Și vor afla cu siguranță cui i-a aparținut uniforma.

Lasă pisica jos. Ea se ține după el tot drumul pînă la ușă. Apoi miaună și dispare în pivniță și se strecoară pe lîngă corpul femeii.

Lumina strălucitoare a unei văpăi albe erupe ca un pom de Crăciun, chiar deasupra casei de paiantă. Privește în sus și se cutremură. Lent, baliza indicatoare se apropie de sol, legănîndu-se ușor în

bătaia vîntului. Aude sunetul specific al aripioarelor stabilizatoare și se năpustește înapoi în pivniță. Cade și se tîrăște cu disperare mai departe, înăuntru. Pisica sare, scuipînd, la o parte din calea lui.

Exploziile tună și bubuie fără încetare. O grindă se rupe și așchii se împrăștie în încăpere. Jumătate din tavan se prăbușește într-un nor de moloz și praf. Ușa care dă spre curte e împinsă înăuntru ca o bucată de hîrtie pe timp de furtună. Tușește și simte că parcă se sufocă, pretutindeni e fum și praf. Ascultă înfricoșat. Prin vacarmul produs de bombe se poate deslusi un zgomot ciudat, dogit.

Știe despre ce e vorba, radiația termică emanația atotdistrugătoare care precede flamele bombelor cu fosfor.

Casa se leagănă ca o corabie pe furtună. Pisica e strivită de grindă și sîngele ei îl improașcă pe obraz. Corpul bătrînei este îngropat sub un maldăr de cărămizi. Un nor de moloz pulverizat se repede spre el, ca un pumn încleștat.

Peretele parafoc dintre casa de paiantă și casa alăturată a fost aruncat în aer. Se uită înăuntru. Într-o grămadă contorsionată zac cîteva trupuri. Peste tot e numai sînge. Prin crăpăturile pereților se ridică limbi de foc, apoi vine un val puternic de căldură hăuind ca un aspirator uriaș. Menckel e supt și azvîrlit de-a dreptul prin peretele de scîndură în apartamentul vecin. Își pierde un moment cunoștința și apoi își revine lent.

Privește în jurul lui buimăcit, își șterge fruntea cu palma și descoperă că e plină de sînge. Casca de oțel s-a dus, dar mai ține încă în mînă boneta lui Wisling. Se ridică, așa năucit cum e, și se duce la bucătărie, își bagă gura sub robinet și bea ca un animal însetat.

Un șuvoi de aer încins și dogoritor, îl aruncă la podea. Peste tot în jurul lui vuiește un tumult infernal. Nu sînt focurile ci numai un suflu fierbinte.

Ce se întîmplă acum s-a mai întîmplat deseori înainte. O altă bombă a stins cu suflul ei focul aprins de cea dinainte.

Se poticnește de un *Hauptmann* mort. Corpul pare că se mișcă, dar e numai senzația provocată de căldură. Se privește pe el însuși, o manta SS fără centură. Și-a pierdut Mpi-ul. În dogoarea sufocantă și zgomotul infernal îi scoate mortului uniforma. E un bărbat în vîrstă,

cu burtă, și uniforma e cu mult prea largă. Șapca îi cade peste urechi. Îi bagă o bucată de cîrpă aproape arsă sub banda protectoare din interior, pentru transpirație. În buzunarul din stînga al tunicii sînt actele mortului. *Hauptmann* Alois Ahlfeldt, *5 Geheime Feldpolizei-Batalion*. Nu se poate abține să nu rîdă, în ciuda spaimei. Peste tot dă de polițiști. Își prinde în cataramă centura galbenă a ofițerului, cu pistol cu tot. Oricine își poate da seama că uniforma nu-i a lui, deși e oricum mai bine decît cea SS. E uniformă de ofițer. Toți germanii îl respectă pe un ofițer. Majoritatea patrulelor sînt comandate de un *Unteroffizier*, care va chibzui de două ori, înainte de a-l opri.

Sare repede jos, pe următorul palier, unde un baraj de flăcări se dezlănțuie spre el. Ușile și pereții s-au și înnegrit deja, zugrăveala se scorojește și cade cu flăcărui unsuroase. Se năpustește pe un culoar lung. Flăcările se țin scai după el, înfometate. În susul casei scării, închizîndu-se în jurul lui într-un furnal de foc, însă un vacuum colosal îl soarbe afară din casă.

Trupurile ard cu flăcări albăstrui și gălbui. Strada e un infern. Sunetul specific de așchiere, al incendiarelor ce curg cu ploaia din cer, se aude încontinuu. Dogoarea îi pătrunde prin tălpile cizmelor. Asfaltul clocotește ca lava.

Trece în grabă pe lîngă Nadolny, unde morții așteaptă înșirați pe jos să fie transportați la cel mai mare și din urmă foc din viața lor. Victimele raidurilor aeriene nu mai sînt îngropate. Sînt cu mult prea multe deja.

Nimeni nu-l bagă în seamă cînd traversează Blücher Platz. Un *Hauptmann* acolo, plin de praf, cu o sticlire fioroasă în priviri. Și ce dacă? Cine nu e plin de funingine? Cine nu e mai mult sau mai puțin nebun?

Un tramvai este aruncat de pe linie. Scaunele ard cu flăcărui mici ce par că dansează. Conductorul atîrnă, pe jumătate afară, dintr-o fereastră distrusă. Capul i-a dispărut. Interiorul tramvaiului e plin de corpuri mutilate.

O nouă ploaie de bombe cade ca o grindină peste oraș. Casele se prăbușesc în nori mari de praf. După bombele explozive vin cele incendiare, pleoscăind și trosnind la impactul cu solul. O gheenă turbată s-a dezlănțuit pe străzi.

Doi bărbați în vîrstă, în uniformă de supraveghetori de la apărarea locală îl apucă de braț.

— *Herr Hauptmann*, ajutați-ne, îl imploră ei. A căzut peste pivnița noastră. Nu putem să-i scoatem de acolo!

— Cărați-vă, neghiobilor, se răstește el furios, îmbrîncindu-i de lîngă el. Scoateți-i singuri! De aia sînteți supraveghetori.

Îi dă zor mai departe cu pași mari și în salturi, furișîndu-se pe lîngă ziduri. Arsurile îl usturā. Fiecare pas pe care-l face e un chin îngrozitor. Are senzația că aleargă pe foi de tablă incandescente. Și-a pierdut șapca. Unul din epoleții de argint s-a desprins și-i atîrna. Arată a orice altceva, dar nu a ofițer prusac. Sare iute într-o parte, pentru a se feri de o coloană de mașini de pompieri care vine făcînd zgomot mare dinspre Blücher Platz.

Pompierii atîrnă pe laturile mașinilor. Au fețele negre de fum. Unul cade la un viraj și următoarea mașină trece peste el, fără să se oprească. Ce importanță mai are un mort în plus sau în minus? Ce importanță are?

În Burgstrasse o patrulă strigă după el să se oprească, dar el grăbește pur și simplu pasul și aleargă mai departe spre canalul Landewehr. Unul dintre „copoi” îl ia la ochi cu Mpi-ul, însă comandantul patrulei, un *Oberfeldwebel*, îi dă una peste țeavă.

— Lasă-l pe netot să se ducă, mormăie el. E ofițer și nu atrage bombe, mai mult ca sigur!

Toți trei se uită după el cum aleargă, rîd zgomotos și își văd de drum cu pași greoi, siguri, de polițiști adevărați.

În cele din urmă ajunge la casa patriciană care e destinația sa, se uită rapid în ambele părți și în momentul în care apare un automobil la colț se năpustește înăuntru. Din cîțiva pași mari, rapizi, este pe scară. Apasă în disperare pe butonul soneriei. Cum ușa nu se deschide imediat, rămîne cu degetul pe buton.

— Ai înnebunit? îl întreabă *Frau* Peters cînd deschide ușa și-l trage înăuntru în apartament, Unde ți-e prietenul?

— L-au ridicat SS-iștii!

— Și mai vii aici! țipă ea albă ca varul. Pleacă! Țip dacă nu pleci imediat!

— Nu-ți face griji, o liniștește el, nu m-a văzut nimeni!

— Cum poți să știi asta? spune ea, cu voce tremurîndă. Pentru Dumnezeu, presimt că se va întîmpla ceva îngrozitor! Vor fi curînd aici! Te implor, pleacă!

Menckel o ia încet spre ușă.

— Ce uniformă mai e și asta de pe tine? îl întreabă ea, cînd el e cu mîna pe lanțurile de siguranță.

— Luată de la un mort, răspunde el calm.

— Asta mai lipsea, oftează ea, privindu-l îngrozită. L-ai omorît?

El dezminte cu o mișcare a capului.

— Vino încoace, îi spune ea cu hotărîre în glas. Să-ți dau niște haine civile!

Se schimbă repede.

Uniforma murdară de *Hauptmann* este aruncată sub un dulap de bucătărie.

Aproape că-l împinge afară pe ușă.

— La revedere, îi zice el, însă ușa fusese de mult trîntită și siguranța pusă.

Coboară scările cu precauție, în vîrful picioarelor. Încă două trepte și e în siguranță pe stradă.

Cînd dă să iasă, dă peste un *Feldwebel* de Stat Major. Ca prin ceață observă semiluna ce atîrnă de lanțul greu de la gîtul *Feldwebelului*. Încă trei vînători de capete se află la cîțiva pași în spatele lui.

Portăreasa stă sprijinită de zid cu un zîmbet triumfător ce-i joacă în jurul gurii. Ochii ei minusculi de șobolan par că licăresc de plăcere. În ciuda raidurilor aeriene, a incendiilor și a morții, a luat legătura cu Poliția Militară, care se mișcă repede cînd e vorba să vîneze oameni.

Voinicul *Feldwebel* de Stat Major, cu insigna de vînător de capete, își duce mîna la cască într-un salut politicos.

— Actele? surîde el cu răceală, întinzînd o mînă de polițist, revendicativă.

Menckel ridică din umeri fără să-i pese.

— N-am nici un act, spune el calm, scotocindu-se prin buzunare după pistol. Spre consternarea lui descoperă că l-a uitat.

Feldwebelul surîde imperturbabil. Nu este prima oară cînd întîlnește o persoană fără acte.

— Cînd s-a dus sus purta o uniformă ofițerească, trăncănește provocator portăreasa.

— Sus? Unde? se miră *Feldwebelul*, fără să se uite la ea.

I-ar plăcea să-i dea un picior, unul zdravăn. Nu pentru că-i e milă de Menckel, ci pentru că îl dezgustă ea.

— Peters, etajul doi, ciripește femeia, dornică să fie utilă. Se petrece ceva necurat de mult timp acolo. E o tîrfă burgheză, cu nasul pe sus, asta e. Niciodată nu-ți dă bună ziua, cum ar trebui să facă un adevărat național-socialist!

— Etajul doi, Peters, spune *Feldwebelul* și începe să urce greoi scările.

— Nu! protestează Menckel, cu o voce pătrunzătoare. Minte! N-am vizitat pe nimeni! Și nici n-am fost aici în uniformă!

— Cum n-ai fost, trădător laș al poporului? chirăie înfuriată portăreasa.

— Hai, vino, îi spune amabil *Feldwebelul*, trăgîndu-l și pe Menckel cu el.

Cizmele cu ciocuri de metal răsună pe scări. Treptele scîrțîie. Urechi înfricoșate ascultă de după ușile închise. Toți știu prea bine ce înseamnă acești pași.

— Era sigur vorba de etajul doi, se laudă portăreasa cu o voce triumfătoare. Am văzut la tablou, cînd a sunat la ușă.

Feldwebelul ciocănește, un ciocănit dur, de comandă, pe care-l poate produce numai poliția unei dictaturi.

— În numele *Führerului*, deschide!

Ciocănește din nou. Și mai apăsat de data asta.

— Cine e? întreabă *Frau* Peters din partea cealaltă a ușii închise.

— Poliția Militară! Deschide imediat!

Lanțurile zăngăne. Ușa este deschisă puțin.

— *Frau* Peters? întreabă *Feldwebelul* cu mîna la cască. E politicos și oficial, dar rece ca gheața. Arestarea oamenilor a devenit o banalitate pentru el.

Ea dă din cap afirmativ, dîndu-și seama că totul este pierdut.

— Îl cunoști pe acest domn?

Dă din nou din cap că da.

— Unde e uniforma? o întreabă el și o împinge din ușă.

— În dulapul din bucătărie, răspunde ea răgușit.

Feldwebelul smucește din cap spre unul din oamenii lui și uniforma este găsită numaidecît.

Cînd vede uniforma ofițerească și tocul galben pentru pistol, *Feldwebelul* scoate un fluierat prelungit a înțelegere. Cu un rînjet de lup ce-și arată colții, se uită la Menckel.

— Asta e uniforma pe care ai purtat-o?

— Da.

— E a ta?

— Nu.

— De unde o ai?

— De la un *Hauptmann* mort.

— Văd și eu că nu e de la un *Oberst*. Ia pistolul, dă scoaba de-o parte și numără gloanțele. Sînt cinci. Două lipsesc. Miroase țeava și-l privește iarăși pe Menckel cu sprîncenele ridicate. Nu e mult de cînd fierul ăsta a fost folosit! L-ai împușcat pe *Hauptmann*, nu-i așa?

Lui Menckel i se prind cătușele la mîini.

— Și ce băiat simpatic și plăcut pari, rînjește unul dintre copoi, deși nu e nevoie să arăți ca un Frankestein pentru a fi un ucigaș!

— Să ucizi un ofițer! spune un altul, asta e o treabă gravă. Și să-i șutești tocul de la pistol! Isuse Christoase! O să-ți ia tărtăcuța pentru așa ceva! Să fii sigur de asta!

— N-aveți dreptate, n-am omorît pe nimeni, protestează înspăimîntat Menckel. Fusese omorît de o bombă aeriană cînd l-am găsit.

— Ia te uită! rînjește *Feldwebelul*, omorît de o bombă! Nu prea rămîne cine știe ce dintr-un om, de regulă, în situații din astea. Dar, bineînțeles, se pot întîmpla și treburi ciudate! Uniforma, de exemplu, stătea îngrijit împăturită lîngă corpul zdrobit, presupun eu, și *Herr Hauptmann* practica trasul la țintă cu pistolul chiar înainte de a-i cădea bomba-n cap? Asta ar explica cele două gloanțe utilizate. Acum spune-mi cinstit, chiar crezi că sîntem cretini? Ce ești? Jidan, comunist, dezertor? Hai, dă din tine tot! Cîntă un cîntecel, te rog, cîntă! O să cînți tu, oricum, nu peste mult timp, așa că de ce să nu ne scutești de atîta bătaie de cap. Capul o să ți se ducă de-a dura oricum, ar trebui să te cam obișnuiești cu ideea.

— *Stabsarzt*[4] Albert Menckel, Divizia de Infanterie 126.

— Ho, ho, răspunde *Feldwebelul* cu ironie grosolană. Ce băiat nostim îmi ești! Medicii de Stat Major germani, cu mintea la cap, nu aleargă pe coclauri în uniforme furate. Și de ce ar face-o cînd au primit una proprie? Care este, totuși, uniforma unui *Stabsarzt*?

— Am evadat dintr-un transport de deținuți, mărturisește, Menckel, privind dincolo de *Feldwebel*, dar vă dau cuvîntul meu că *Frau* Peters n-a știut nimic despre asta. I-am spus că sînt în permisie.

— Iar o iei razna, rînjește *Feldwebelul*. Se pare că încă mai crezi că sîntem idioți. Se întoarce spre *Frau* Peters. Ar fi interesant să știu dacă ofițerii în permisie vin de obicei aici și își aruncă uniformele în dulapul din bucătărie? Nu, n-o să faci pe nimeni să mai creadă și trăsnaia asta. Și dumneata ești arestată și e de datoria mea să te informez că dacă încerci să evadezi facem uz de armă.

— Copiii mei, rostește în șoaptă *Frau* Peters îngrozită.

— Ar fi trebuit să te gîndești la ei mai devreme, îi răspunde *Feldwebelul*, scoțînd o pereche de cătușe din buzunar.

— Brățările dumneavoastră, madame, ca să ne scutești de orice prostii pe drum. Acum trebuie să plecăm.

— Se naște cîte unul în fiecare minut, îi spune unul dintre MP-iști, cînd o apucă de braț și o duce pe scări.

— *Heil Hitler*! țipă portăreasa, ca să se audă, și ridică brațul.

Mașina îi duce spre Spree, nenumărate incendii luminîndu-le drumul.

Cotesc și intră în clădirea mare, cenușie, de pe Prinz Albertchtstrasse și beciurile îi înghit complet.

Exact în același timp, unitatea noastră recent reorganizată se urcă la bordul unui transportor de trupe Ju-52, pe aeroportul Tempelhof, pentru a fi duși înapoi în Finlanda.

[4] *(germ.)* STABSARZT: Medic de Stat Major *(n. trad.)*

Dorești versiunea completă?
Trimite-mi un mesaj la:
blu.duaine@protonmail.com

Menționează **TITLUL** și **FORMATUL** dorit
(pdf / epub / mobi / azw3)

După ce primești răspuns,
folosește linkul de mai jos.

**Formatele electronice dorite
vor avea coduri unice de identificare
inserate în metadata.**

APRECIEZ SUPORTUL TĂU!

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Pagină intenționat goală

În nici o împrejurare nu-i e permis unui general sau unui soldat simplu să renunțe de bună voie la o poziție. Pentru a combate o asemenea concepție josnică avem curțile marțiale. Ordinul meu este ca asemenea defetiști să fie lichidați.

Adolf Hitler,
august 1944

— Nu-i nimic de rîs, ne admonestează caporalul finlandez privindu-ne cu iritare, dar noi am ținut-o înainte cu rîsul. Era corpul cel mai caraghios pe care-l văzusem vreodată— și văzuserăm multe la viața noastră. Erau într-adevăr două trupuri, înlănțuite atît de strîns încît la început am crezut că era unul singur.

— Încetați rîsul, strigă caporalul furios. Nu e practic nimic de rîs!

— Dacă asta nu e ceva să mori de rîs, strigă Porta aproape sufocîndu-se în hohote, atunci nu știu ce-ar mai putea fi!

— Păi te cred și eu. Stă omul în pat, în toiul unui regulat pe cinste, și tocmai cînd e gata să-și dea drumul, vine în zbor o păcătoasă de bombă și-i strică plăcerea, rînjește Micuțul.

Un Unteroffizier de la escadronul motorizat încearcă să despartă cele două trupuri cu forța, însă coapsele fetei sînt atît de rigid încolăcite în jurul șoldurilor bărbatului, că renunță.

— Era singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, spune fata care se află printre noi.

Sînt lacrimi în vocea ei.

— Ce rușine a naibii, că a fost obligat să moară chiar cînd făcea dragoste cu altcineva—spune Gregor.

— Și o tîrfă de nemțoaică pe deasupra, spune fata, izbucnind într-un plîns cu sughițuri.

Aerul rece ne lovește cu violența unui berbece și absoarbe orice fărîmă de căldură din trupurile noastre.

— Respiră rar, mă sfătuiește Heide cînd mă apucă un acces violent de tuse.

Îmi ascund fața în mănușile de blană, inspir cu grijă și lupt contra tusei care îmi sfîșie pieptul. Chiar și prin straturile groase de blană și pelerina grea de camuflaj simți aerul geros ca o arsură de fier înroșit. Aerul neclintit ne transformă imediat respirația în gheață dacă

ne oprim din drum numai un moment. Ne-am putea sufoca cu propria respirație.

Luna strălucește intens și stelele scînteiază pe cerul nopții, aerul e glacial și uscat. Tundra are o înfățișare stranie, himerică, teribilă și totuși frumoasă în același timp.

Spre nord-est dansează o mare perdea de lumină, schimbîndu-și culorile și scînteind în tot spectrul. Fascinați, privim fix la fasciculii electronici care traversează înălțimile cerului.

— Știai că azi e una din marile sărbători? întreabă Porta. Toți promotorii războiului se află acum la biserică și cîntă psalmi, iar noi sîntem aici, alergînd prin zăpadă și ciocnindu-ne cap în cap!

— E una din marile zile de sărbătoare germane, spune Heide cu mîndrie.

— Da, așa e! Acum o mie de ani strămoșii noștri nemți au consumat în această zi o cantitate uriașă de jumări de porc sălbatic! rînjește Porta plescăind din limbă.

— E într-adevăr Ajunul Crăciunului? spune Bătrînul ridicîndu-și privirea spre irizația strălucitoare a Aurorei Boreale.

— Credeți că se va sfîrși războiul pînă la Crăciunul următor? întreabă Gregor.

Nimeni nu se sinchisește să-i răspundă. Spusesem mereu același lucru de fiecare Crăciun și războiul tot continua cînd venea Crăciunul următor.

— Haideți! Sus, loaze ofilite, ne strigă Bătrînul cu voioșie, încă puțin și ajungem acasă și la căldură.

— N-o să răzbatem niciodată, mormăie Gregor, arătînd spre norii imenși de zăpadă care se învîrtesc în fața noastră. Se pornește din nou viscolul.

Un Mpi răpăie în zăpada învîrtejită și auzim țipătul prelung, ascuțit al unei femei. Mpi-ul răpăie din nou.

— Jos! ordonă Bătrînul plonjînd în spatele unui parapet mare de zăpadă.

O văpaie se ridică, scăldînd albeața incredibilă a omătului cu o lumină fantomatică. Văpaia atîrnă în aer, legănîndu-se ușor cîteva minute. În lumina ei chipurile noastre arată ca acelea ale unor cadavre.

— L-am terminat pe unul dintre vecini, strigă Micuțul pe deasupra vuietului făcut de viscol, care străbate tundra în serii de rafale. Scîrnăvia a venit direct în brațele mele, aducînd o traistă mare cu daruri de Crăciun!

O nouă văpaie se ridică și se aude bufnitura înfundată a unei explozii.

— Aș dori să mai isprăvească cu asta, îi mustră Bătrînul. Unde este corpul? întreabă el printre dinți împingîndu-l pe Micuț.

— Aici e! Complet mort, răspunde Micuțul arătînd un petic întunecat de zăpadă.

— E o femeie! strigă Porta cu surprindere cînd ajunge la cadavru. O nenorocită de femeie. Are și un copil cu ea. Mai avem nevoie numai de bărbat. Să reunim întreaga familie!

Curioși ne aplecăm peste corpul femeii. Era o fată tînără și drăguță. Copilul nu fusese atins de gloanțele Micuțului, dar pare să fi murit înghețat.

— Era neapărat nevoie să o omori fără să clipești? întreabă Bătrînul, privindu-l cu reproș pe Micuțul.

— Fir-ar a naibii de treabă, omule, am crezut că e un rusnac din ăia care veneau după noi! se scuză Micuțul.

— Ce nătărău mai ești! spune Barcelona.

— Nu mai faci o deosebire între un bărbat și o fetișcană pe vremea asta, strigă Micuțul supărat. Oricum, ce naiba căuta la plimbare prin zăpadă, în toiul războiului, cu un copil în brațe?

— Era o fată drăguță, spune Bătrînul încet, ridicîndu-se în picioare.

— N-am avut intenția să-i fac asta, mormăie Micuțul, luîndu-și Mpi-ul pe umăr. Totdeauna sînteți cu ochii pe mine! O să mă duc dracului cît de curînd și atunci veți putea cîștiga acest nenorocit de război al vostru, oricum vreți voi!

— Mai du-te dracului, tîmpitule! explodează Bătrînul cu voce răgușită. Încă o fiță de soiul ăsta și te împușc pe loc! Acum îngroapă-i pe ăștia doi și pune o cruce pe mormînt. De unde faci rost de lemn te privește. Puțin îmi pasă, dar o cruce fata să aibă!

— Nebunie curată, se apără Micuțul. De ce să aibă cruce. Păi nu sînt comuniști? Ei nu cred nimic din ceea ce predică preotul!

— Am spus să aibă o cruce! zbiară Bătrînul furios, trîntindu-se într-o adîncitură din zăpadă și trăgîndu-și gluga ca să ciupească un pic de somn.

Micuțul sapă o groapă și bagă trupurile în ea. Ciocănește în zăpadă ceva care cu multă imaginație ar putea semăna cu o cruce.

— Probabil că Bătrînul are numai căcat în tărtăcuță, se confesează el lui Porta. Te înțelegi greu cu el, nu-i așa? Data viitoare, cînd mă mai întîlnesc cu vreun băiat de-al vecinilor, am să-l rog să stea pe loc și să aștepte pînă mă duc înapoi să-l întreb pe Bătrînul dacă îl deranjează că-l împușc!

— Taci din gură, mormăie Bătrînul de jos, din gaura în care s-a cuibărit.

— A naibii armată, oftează Micuțul înghesuindu-se jos, alături de Porta. Nu mai poți nici să vorbești și ai nevoie de permisiune specială să-l mierlești pe un găozar de comunist. Viața e atît de tristă că nu mai merită s-o trăiești.

Avem senzația că au trecut numai cîteva minute cînd Bătrînul începe să strige.

— Haideți, ne mînă el cu nerăbdare, luați-vă rahaturile, mișcați-vă cururile, înainte de-a veni Ivan să vi le reteze!

— Armata asta nenorocită nu poate să lase pe cineva în pace? strigă Porta. Cînd voi deveni civil, cîndva, aș vrea să-l văd pe gogomanul care îmi va ordona mie să mă dau jos din pat!

După ce am mers numai cîteva mile sîntem opriți de rafale de foc puternic dinspre un parapet înalt de zăpadă.

La auzul primei împușcături mă trîntesc în zăpadă și iau cătarea spre o siluetă de pe vîrful unui val de zăpadă, dar Mpi-ul nu funcționează. Închizătorul a înghețat. Îl ciocănesc cu dușmănie și piedica își dă drumul. Trag un încărcător întreg și figura dispare din vedere.

— Înapoi, înapoi, înapoi! tună vocea autoritară a Bătrînului.

O ploaie de gloanțe se abate în jur, spulberînd zăpada.

— Foc de acoperire, ce naiba! strigă Bătrînul cu furie în timp ce grupa se retrage în dezordine. Netrebnici, lași! Nu v-am dat ordin să vă retrageți!

Heide vine în fugă. Sare ca un iepure rănit. Mitraliera începe să

tragă. Ne croim drum în salturi scurte, cîte unul, prin zăpadă adîncă, pufoasă.

Focul rușilor din vîrful dealului se mai domolește și curînd se oprește cu totul.

Gîfîind și gemînd cu obidă, ajungem sus la ei. În ciuda frigului polar asudăm de parcă ne-am găsi într-o saună.

N-au mai rămas decît patru din ei și unul dintre aceștia este pe moarte, ceilalți doi ridică mîinile și își dau toată silința să ne convingă cît de mult și-au dorit sosirea eliberatorilor germani.

— Unde sînt ceilalți? întreabă Bătrînul privind în jurul său.

— Au luat-o la picior spre Moscova, rînjește Porta arătînd urmele pe zăpadă.

— Se pare că nu toți doresc să fie eliberați, glumește Gregor.

Micuțul apasă cu gura țevii Mpi-ului în ceafa primului prizonier și se preface că se pregătește să-l lichideze.

— *Niet Bolșevik*! țipă prizonierul și cade în genunchi înfricoșat.

— Fir-ați-ai-dracului să fiți de *tovarișci* comisari ce sînteți! strigă Micuțul acuzator, îmbrîncindu-l cu brutalitate pe prizonier, care cade cu fața-n jos.

— *Niet* comisar! îl asigură ei, vorbind cu toții deodată. Politrucul se ascunde la *Îngerul Roșu*. Îl puteți găsi acolo.

Intrăm în sat, împreună cu cei doi naziști convertiți. Așezarea este literalmente îngropată în zăpadă. Ne mișcăm cu prudență din casă în casă, deschizînd ușile cu piciorul și trăgînd cîte o salvă în încăperile întunecoase. Dacă se aude vreun țipăt, tragem pînă amuțește.

O turmă de reni vine galopînd îngrozită pe ulița mare. Zăpada ne zboară pe lîngă urechi.

Lîngă una din case zace un bărbat care poartă o banderolă. E pe moarte. Ne privește fix cu ochii larg deschiși și apoi încearcă să se depărteze de noi tîrîș. Căciula îi e năclăită de sînge. Murmură ceva neinteligibil și continuă să se tîrască. E ca un om întins pe o plajă, care se retrage continuu în fața curentului care se apropie tot mai mult, neîndurător.

— E înnebunit de frică, spune Gregor împungîndu-l cu Mpi-ul.

— Era de așteptat, spune Barcelona. Probabil că i-au însăilat niște povești nemaipomenite despre noi!

— Să-l ajutăm să-și dea duhul mai repede, sugerează Micuțul. Este o cruzime să lași un animal muribund să sufere atîta!

— *Par Allah*, a încasat toată rafala în burtă, spune Legionarul.

— Să-l ia dracu', e de părere Westphalianul.

— Numai lui poate să-și mulțumească!

— Pune-l la adăpost mai încolo, în grajduri, le spune Bătrînul. Nu mai avem ce să-i facem. Haideți!

Cineva ne face semn energic cu o perdea roșie de la una din ferestrele unei case lunguiețe.

— Ăsta-i *Îngerul Roșu*, ne lămuresc prizonierii. Aici e locul în care s-a dus să se ascundă comisarul!

— Se grăbesc în mod sigur să se predea, rînjește Gregor. Trebuie că avem, într-adevăr, o reputație proastă!

Deasupra ușii se bălăbăne o firmă de lemn, pe care e pictat un înger de culoare roșie călare pe un ren verde.

Spargem ferestrele și expediem cîteva focuri prin ele pentru a le zdruncina nervii celor dinăuntru.

— *Ruki vierh*![1] strigă Heide cu o voce puternică.

Ies afară toți, pe rînd, atît bărbați cît și femei. Arată înfricoșați și buimaci. Ultima este o grăsană care ține în mînă o pușcă de vînătoare cu țeava retezată.

Porta o ciupește amical de o bucă și îi bagă mîna pe sub fustă.

— Unde ai fost pînă acum, viața mea? îi spune el libidinos. Dacă aș fi știut că ești aici veneam mai de mult.

— Mai e vreo scîrnăvie cu voi înăuntru? strigă Heide dîndu-și importanță și umflîndu-și pieptul ca să le impună prizonierilor.

— Taci, îi zice Porta, privindu-l cruciș.

— Care dintre voi e comisarul? întreabă Gregor cu un zîmbet amabil.

— A fost împușcat, zice grăsana. Își pune degetul pe frunte, astfel că nu mai există nici un dubiu unde fusese împușcat comisarul.

— Doamne, dar ce urîtă e! constată Micuțul făcînd o strîmbătură.

— E fermecătoare, spuse Porta încercînd s-o cuprindă cu brațul. Lasă-mă numai să te sărut, zîmbește el afectuos și-și țuguie buzele pentru un sărut.

[1] *(rus.)* Mîinile sus! *(n. trad.)*

— Ești drăguț, îi spune ea strîngîndu-l cu atîta putere la pieptul ei imens, încît capul lui Porta dispare aproape de tot.

— Ei, să ne retragem puțin amîndoi și să dăm uitării războiul, îi sugerează el cu un rînjet pofticios.

— Putem merge la mine, sus în cameră, îi zice ea închizînd ochii. Sînt lucrătoare la stat și am făcut rost de așternuturi curate.

— Ești comisar? o întreabă Porta.

— Nu, țin bufetul *Îngerul Roșu*, răspunde ea, gesticulînd ca un împărat care a repurtat o mare victorie.

— Sfinte Raphael, protector al călătorilor, ce-și poate dori mai mult un bărbat cu obligații decît o hangiță drept ibovnică? rînjește Porta.

Micuțul se înțelege de minune cu o fată subțire și înaltă, cu cozi groase de culoarea berei, care-i atîrnă pe spate. Mîna i-a dispărut sub fusta ei pînă mai sus de cot.

— Ce faceți voi, oamenii sovietici, în văgăuna asta cînd nu ucideți nemți, asta e întrebarea? zise el împingîndu-și mîna afară prin gîtul rochiei.

— Dezbatem noul plan cincinal, ii spune ca imitînd un nechezat și mîncîndu-și unghiile.

— Atunci înseamnă că vă plictisiți de moarte, decide Micuțul. Noi am dezbătut abia un singur plan cincinal și ne-a luat o groază de timp. Hai la tine, îi propune el, ca să-ți arăt niște năzbîtii.

În clipa aceea un bărbat iese brusc afară pe o ușă, învîrtind un Kalașnikov deasupra capului. Sare într-o groapă de cartofi și începe să tragă în toate părțile.

— Comisarul nostru, zice Mișa rotindu-și ochii către înălțimile cerului.

— Credeam că a murit, spune Porta, ciupind-o pe grăsană de obrajii gelatinoși.

— Atunci înseamnă că a reînviat, răspunde ea nepăsătoare.

— Așa se pare, strigă Gregor băgîndu-și mai întîi capul la adăpost.

— Dacă nu e el, atunci e primul cadavru pe care-l văd în viața mea trăgînd cu arma!

— Vezi dacă poți să pui mîna pe el, îi spune Bătrînul Legionarului care supraveghează ce se petrece de la o fereastră.

— Neamț porc! strigă comisarul din groapa de cartofi. N-o să mă prinzi niciodată viu. O să vă ucid pe toți

O altă rafală ciuruie tavanul și pereții cîrciumii.

Bătrînul privește cu prudență prin fereastră, își face mîinile pîlnie la gură și strigă:

— Aruncați armele, *tovarișci*, și predați-vă. Nu vă facem nici un rău!

O nouă salvă este singurul răspuns. Gloanțele se opresc în zid.

— Să vă ia dracu' de *schweinhunde*[2] trădători. Nu mă trageți voi pe mine-n piept!

Kalașnikovul răsună din nou.

— Grigori, Grigori, încearcă să-l ademenească Dimitri, încetează cu prostiile și vino-ncoa să faci cunoștință cu nemții. Sînt oameni simpatici.

— Gura, trădătorilor! Nu mă păcăliți! *Ghermanski*, sînt un om important și greu de luat prizonier, strigă Grigori din groapă.

— *Tovarișci*, se roagă Mihail, fii cuminte! Vino-ncoa să sărbătorim împreună eliberarea noastră. Nemții știu că ești un om mare și te vor trata ca atare.

— Vă veți da seama îndată că nu sînt ușor de capturat.

Din gaură se aude o altă rafală care împroașcă zidul.

— Nu ești decît nebun, Grigori Anteneev, țipă Fiodor mînios. Am încheiat o pace cu nemții ăștia, și dacă nu ieși repede de-acolo o să vină ei să te scoată și să te împuște pe loc ca pe un cîine turbat!

— Dacă te-am putea face să ajungi acolo i-ai putea zbura creierii cu o lovitură de țîță! îi zice Porta grăsanei.

— Îl strîng de gît pe nemernic dacă mai ajung să pun mîna pe el, îl afurisește ea cătrănită.

— E primejdios, o previne Ghiorghi. A urmat școala de trăgători de elită de la Moscova și mai totdeauna nimerește ținta.

— Trebuie să fie în lipsă de formă astăzi, zice Porta, pînă acum și-a irosit muniția.

— De regulă mai are și ceva grenade de mînă în buzunar, zice Mihail întunecat.

[2] *(germ.)* Porci de cîini *(n. trad.)*

— N-ar putea să arunce o grenadă pînă aici, înăuntru, spune Barcelona măsurînd distanța pînă la groapa de cartofi cu un ochi de expert.

— Ar putea să înainteze tîrîndu-se și să ajungă la o poziție bună pentru el, spune Bătrînul cu îngrijorare.

— *Il est con*[3], spune Legionarul. Dacă părăsește groapa l-am capturat! Nu poate fi atît de nebun, nu încă!

— Ce-ar fi să-l sîcîim atît încît să-l facem să-și consume toată muniția? sugerează Gregor. Nu poate avea prea multă.

— Atunci îl prind ușor, cum prinde dracul un preot care șade pe țucal în Duminica Paștelui, rîde zgomotos Micuțul.

— Nu cred că-i o idee rea, zice Bătrînul circumspect.

O grenadă explodează cu o pocnitură puternică, undeva în fața poziției noastre, și aruncă zăpadă prin fereastră.

Unul cîte unul ieșim în fugă pe ușă și alergăm de la un parapet de zăpadă la celălalt pentru a-l face să-și consume muniția. Îndată ce unul din noi s-a adăpostit, celălalt o ia la fugă, dar comisarul trage întruna ca un zevzec.

— Să terminăm cu prostia asta, spune ofițerul medical Leth după ce ne-am vînturat de colo-colo între parapeții de zăpadă o vreme. Am fost infirmier într-un azil și știu cum să tratez nebunia. Aveți o mătură? întreabă el cînd sîntem în siguranță în cîrciumă.

Sofia vine degrabă cu un tîrn.

— Exact ce ne trebuie, zîmbește Leth satisfăcut. Le foloseam la azil pentru a le băga mințile-n cap. N-am văzut încă nici un lunatic care să nu se sperie de unul ca ăsta. Dă-mi o căciulă din astea rusești și vă arăt eu cum îl aranjezi pe unul care și-a ieșit din minți.

Ghiorghi îi dă o căciulă veche, înaltă și țuguiată.

— Hei, măi omule, strigă Leth cînd ajunge afară. Aruncă arma și vino-ncoa! Dacă nu, vin eu și-ți trag o mamă de bătaie cu măturoiul ăsta...! *Na doma*[4].

Urmează o tăcere adîncă și se pare că nebunul de comisar nu știe realmente ce să creadă.

[3] *(fr.)* E idiot *(n. trad.)*

[4] *(rus.)* Vino acasă *(n. trad.)*

Leth traversează agale piața satului, amenințînd cu mătura.

— Vino-aici, diavol zăpăcit! urlă el. Sau vin eu și îți încing spinarea cu măturoiul.

— Minciuni și propagandă, neamț ticălos, răspunde Gregori din groapa de cartofi. Ești un diavol, și nici raiul, nici iadul nu vor să aibă de-a face cu tine.

— Înapoi! strigă Gregor nervos. E nebun de legat!

— Nu încerca să-l înveți pe tac-tu să facă copii! îi aruncă peste umăr Leth. Am fost special instruit cum să procedez cu nemții țăcăniți și știu ce fac.

Se apropie de groapa de cartofi, pas cu pas, învîrtind tîrnul pe deasupra capului.

Brusc, automatul începe să răpăie o rafală lungă, mormăită.

Leth se învîrte ca un titirez. La început pare că se întoarce pentru a veni înapoi la noi, dar după aceea cade ca un sac de cartofi. Zăpada se ridică în jurul trupului lui precum un nor.

— Acum îți dai seama cu cine te pui? strigă comisarul triumfător. Scoate un hohot nebunesc de rîs și nimeni nu se mai îndoiește în acest moment că într-adevăr omul nu e sănătos la cap. Oamenii ca mine sînt impermeabili și la gloanțe și la apă. Sînt atît de invincibil că fac praf o stîncă numai ce m-așez pe ea.

— Eu nu mai suport mascarada asta! răcnește Barcelona mînios, descărcîndu-și încărcătorul într-o rafală lungă.

Grigori nebunul îi dă replica instantaneu. Cad două grenade, nu departe de ușă.

— Trebuie că e supraom! strig eu uimit. Un om normal nu aruncă atît de departe.

— În numele tuturor diavolilor și pe trupul sfînt al lui Christos, vin acolo la tine și te belesc de viu!

Din nou clănțăne Mpi-ul. Unul dintre gloanțe îi străpunge pălăria lui Porta.

— Nu mai ține așa la infinit, spune Bătrînul cu hotărîre. Cine se duce voluntar să-l curețe?

— Crezi că avem căcat în cap? întreabă Gregor, profund indignat.

— Un nebun nemernic cu un automat ține-n loc o grupă întreagă, strigă Barcelona lovind mînios cu pumnul în masă.

Oglinda cu îngerul pe ea se sparge în bucăți și cade de pe perete cînd o altă rafală bubuie prin fereastra spartă.

— Pînă aici, țipă Sonia furioasă. Scîrnăvia asta bolnavă la cap o s-o cunoască mai bine pe Sonia din Odessa! Dă-mi unul din ferăstraiele alea ale lui Hitler.

Porta îi dă un Schmeisser și un săculeț cu încărcătoare. Ea e atît de supărată, încît face spume la gură și la nas. Iese pe ușă ca o rachetă.

— Pe curînd, sărutări! Vă mulțumesc că ați trecut pe la noi! strigă Porta după ea. O să-ți plantez trei crini pe mormînt!

Ea urcă dealul în zig-zag. Legionarul o acoperă cu mitraliera ușoară. Trasoarele fac o umbrelă deasupra gropii de cartofi. Subit, nebunul se arată la față în stînga gropii lungi și trage o rafală înspre Sonia. Propriul ei automat se descarcă necontrolat.

Tragem foc încrucișat de la ferestre și uși.

Ploaia de gloanțe îl aruncă afară din groapă, cade pe spate, apoi se clatină pe picioare dar, înainte de-a apuca să tragă, Sonia a și ajuns în spatele lui. Acum pare că și ea a luat-o razna.

Stă pe el ca o statuie pe soclu, cu picioarele răscrăcărate, trăgînd în jos, în plin.

— Dacă femeia asta o ia razna, spune Gregor îngrijorat, atunci eu plec.

Ea se oprește din tras, își ia Mpi-ul la umăr de parcă ar duce o cazma și coboară dealul cu pași lungi, măsurați.

— Așa trebuie să fi arătat amazoanele odinioară, cînd se întorceau triumfătoare după o mare victorie, rîde Bătrînul.

— A zis cineva ceva despre sexul mai slab?

— Cheam-o pe mama, spune Sonia cu mîndrie, înapoindu-i Schmeisser-ul și mulțumindu-i că i l-a împrumutat.

Cîrciuma se umple treptat de săteni veniți să arunce o privire la nemți. Pe măsură ce stocurile sînt epuizate, sentimentele de prietenie devin tot mai calde.

În semn de omagiu, ursul împăiat din colțul de lîngă vatră poartă pe cap o cască germană.

Porta ia o balalaică de pe perete.

— Asta a fost în Siberia, cu tatăl meu, îi spune Sonia.

— Chiar așa? zice Porta, încercînd corzile.

— Știi să cînți la ea? întreabă ea.

— Pe legea mea că știu.

Primele acorduri sînt duioase și melodioase, apoi devin sălbatice ca goana cailor căzăcești în largul stepei. Se șterge pe mîini de pantaloni și începe să facă pe clovnul cu instrumentul, în stil calmuc.

Micuțul îi trage la muzicuță. Porta cîntă cu tonuri înalte.

Einmal wieder werden Gläser klingen
denn zu Ende geht ja jeder Krieg.[5]

Curînd cîrciuma se zgîlțîie de dănțuiala rușilor. Mișa sare atît de sus că-și sparge capul de o grindă. Gregor își rupe un deget învățînd să facă o tumbă. Pe Porta îl apucă un cîrcel în ceafă cînd Fiodor îl convinge să încerce un salt peste o masă, cu picioarele lipite unul de altul.

— Îndată ce se sfîrșește războiul, îi spune Micuțul Sofiei, mîngîind-o pe interiorul coapsei, această onorabilă uniformă germană a mea o să se ducă direct la rufe murdare și voi păși iarăși cu mîndrie în rîndurile civililor.

— Ai grijă să nu rămîi cu buza umflată, rîde Gregor. Viața în civilie e cu mult mai complicată decît crezi. Nu poți umbla acolo cu creierul încleiat și cu o listă de reglementări lipită pe frunte. Viața în armată devine tot mai simplă, cu cît ai mai multe stele și trese!

— Cum e Germania? întreabă Ghiorghi cu curiozitate.

— Ruine! Pretutindeni unde te uiți, răspunde Porta. Și toată lumea umblă îmbrăcată cu aceleași haine, întoarse și răsîntoarse. De cîteva ori pe an Adolf ne spune că acum are victoria în buzunar.

— Mulți și-au pierdut capul, explică Micuțul din capătul celălalt al mesei. Sînt cei care nu prea iau legea în serios și care ies la mangleală în timpul camuflajului.

— Cum o să se termine toate astea? oftează Dimitri. Și Poltava e în ruine.

— O să se termine în așa fel încît unul dintre noi va pierde războiul și învingătorii vor lua toată prada, decide Porta cu larghețe.

— Dacă voi, nemții, pierdeți războiul, nu vi se mai permite să

[5] *(germ.)* Dar într-o zi paharele vor clincheti iarăși/Pentru că orice război are un sfîrșit. *(n. trad.)*

aveți armată, prezice Fiodor ursuz, lovindu-și ușor Schmeisser-ul cu mîna.

— Asta ar fi rău, admite Porta cu un zîmbet fals. Pentru noi armata germană e ceva sfînt. Aidoma Bisericii! Rugăciuni duminica și instrucție lunea. Totdeauna încheiem săptămîna cu o paradă și o reîncepem pe cea următoare cu rugăciuni și instrucție cu armamentul!

— Te cam întreci cu gluma! urlă Heide ridicînd mîna, prea beat ca să mai înțeleagă ironia lui Porta.

— Armata este un dar de la Dumnezeu pentru poporul german, sughite Gregor salutînd ursul împăiat.

— Noi, prusacii, avem războiul în sînge, strigă Heide ca mîndrie, ridicînd din nou mîna. Dumnezeu a creat uniforma și pușca special pentru uzul nostru.

— În același timp a creat cazmaua și grebla pentru ruși, rînjește Porta cu jovialitate. Dumnezeul acela german știe cu siguranță ce face!

— Nu vă faceți griji că pierdeți războiul, strigă Andrei, ridicînd paharul în sănătatea lui Barcelona. Dacă îl pierdeți, atunci noi, rușii ne vom uni cu voi și-i aranjăm pe actualii aliați. Împreună am învinge restul lumii cît ai clipi!

— Da, avem într-adevăr multe în comun, spune Porta cu înțelepciune, mai ales evlavia și cruzimea.

— Dacă va fi să dăm de greu, strigă Gregor cu o intonație de general, nu ne vom da în lături să recurgem la metode crude și neobișnuite de luptă. Va trebui să mobilizăm toți păduchii ruși și nemți, să-i infectăm cu tifos exantematic și să-i aruncăm americanilor în cap. Asta o să le taie cheful de a forța popoarele noastre iubitoare de pace să mai facă alte războaie. Am mai putea strînge și șobolani din ruinele și cimitirele războaielor anterioare, sugerează Porta. Și cînd i-am infectat cu tot felul de mizerii și corupție, să-i trimitem în dar inamicilor noștri odioși, care ne ucid fără scrupule nevestele și copiii.

— Da, noi, nemții și rușii, știm cum să facem alte națiuni să stea în front, strigă Barcelona pe deasupra zgomotului.

— Căștile jos pentru rugăciuni! declară Porta între două sughițuri, urcîndu-se în patru labe pe o masă. Trebuie să ne rugăm Domnului să ne ajute să punem capăt acestui război mondial cît mai curînd cu putință, ca să putem începe altul!

Bătrînul satului, care e numai piele și oase, spune că își poate aminti Războiul Crimeii, în care un nătărău de general englez și-a măcelărit propria cavalerie. Și dacă se străduie și mai tare poate să-și amintească intrarea lui Napoleon în Moscova.

— Era o priveliște măreață, spune el cu calm. Ce mulțime de cai aveau cu ei. Napoleon călărea pe unul alb!

— Camuflaj la teren, presupun! zice Micuțul.

— În războiul ăsta trageți cu tunuri? îl întreabă moșul pe Porta.

— Mai tragem cîte o ghiulea din cînd în cînd, admite Porta.

— Crezi, poate, că într-o zi cineva ar putea să vadă cum funcționează una din drăciile alea? întreabă moșul cu o voce subțiratică și stinsă.

— Poți veni cu noi cînd plecăm, îi sugerează Porta.

— Avem un tun aici, divulgă moșul cu ochii scînteindu-i. Plescăie cu voioșie din gingiile știrbe. L-a uitat cineva imediat după Revoluție și l-au ținut ascuns de-atunci.

— Atunci de ce nu încerci să tragi cu el? îl întreabă Micuțul. N-aveți pulbere, pesemne?

— Ba da, ba da! se laudă patriarhul satului. O grămadă, de toate felurile.

— Unde se află această armă de foc despre care vorbești? întreabă Micuțul cu interes.

Îi lipește Sofiei o palmă pe fund de o trimite în brațele lui Fiodor.

— În grajdurile renilor, ascunsă în paie, chicotește bătrînul țăran.

— Hai să aruncăm un ochi, îi sugerează Porta.

— Da, hai, că bine zici, încuviințează moșul, vădit încîntat. Am luat parte în două sau trei războaie dar n-am văzut niciodată cum trage tunul, și acum, că am peste o sută de ani, aș vrea să văd pînă nu mor.

— Cînd te-ai născut? îl întreabă Porta.

— Acum mai bine de o sută de ani, răspunde țăranul matusalemic, cu un zîmbet fericit.

În timp ce-și croiesc anevoie drum, prin omăt spre staul, țăranul li se destăinuie că Prințul Nicolae i-a dat bacșiș cinci ruble. În vremurile alea era plata unei luni întregi.

— Prințul era un om bun și evlavios.

— Da, avea o inimă de aur, surîde Porta agreabil. Erorile lui tactice în conducerea armatei imperiale n-au costat poate decît viața cîtorva milioane de ruși.

— L-ai cunoscut? întreabă moșneagul cu interes, uitîndu-se cu venerație la Porta.

— Nu, n-am avut atîta noroc, răspunde Porta. Dacă aș fi avut, aș fi sfîrșit într-o groapă comună.

Împreună reușesc să dezgroape un tun de cîmp austriac de 106 mm.

— E unul de-alea vechi, confirmă Porta cînd scot arma din paie și o pun în poziție de tragere. Ar putea să explodeze și să ne zboare foarte ușor și cururile.

Micuțul deschide culata cu zgomot și examinează interiorul țevii cu un aer experimentat.

— Unde țineți pulberea? îl întreabă Porta pe moșneag, care e beat de bucurie și speranță.

— Sub paie, hîrîie el. Nu e primejdios, ai? întreabă el pe cînd dau de-a dura primele proiectile spre tun.

— Nu, cînd știi ce ai de gînd, se fălește Micuțul împingînd un obuz în camera de ardere.

— Punem nivelul la trei, spune Porta expert. O să le cadă berea de frică ălora la cîrciumă!

Micuțul împinge încărcătura în lăcaș.

— Ține-te de coaie că s-ar putea să plece odată cu proiectilul, zice Porta răsucind roata de nivel.

Țeava lungă, prăfuită se ridică și țintește spre nori.

— Lasă-mă pe mine s-o trag pe prima, spune Micuțul, așezîndu-se pe locul trăgătorului.

— Treci, rînjește Porta trăgîndu-l după el pe bătrînul țăran în spatele unei stînci imense. Ține-te de pălărie, îl avertizează.

— Înseamnă că e periculos? întreabă el înfricoșat.

— Periculos, foarte periculos, spune Porta. Există ceva risc cînd e vorba de asemenea materiale. Uneori oamenii sînt loviți în cap cu un tun, dar nu-ți face probleme, exploziile se duc în sus, așa că dacă merge cîș, tot ce o să se întîmple va fi că Micuțul și restul vor zbura pur și simplu pe deasupra capetelor noastre.

— Uite-o că se duce, strigă Micuțul fericit, trăgînd de șnur.

Dar nu se întîmplă nimic.

Trage din nou și rezultatul e același.

— E ceva care nu merge, spune el supărat. Vino și dă-mi o mînă de ajutor s-o reglez.

— *Nix*, eu sînt numai încărcător, refuză Porta de după bolovanul imens. E încărcat!

Micuțul meșterește ce meșterește, coboară și ridică țeava și trage cîteva șuturi armei.

— Am găsit! țipă el entuziasmat. S-a înțepenit percutorul.

— Dă-i una-n tărtăcuță mai bine, sugerează Porta. Asta o să-i scoată căcatul austriac din cur, socotesc eu.

— Foc!

Micuțul își ordonă lui însuși și trage de șnur cu toată puterea.

Un zgomot asurzitor zguduie tot satul și se ridică o coloană de flăcări. Urmează o nouă explozie chiar pe urmele primei. O trombă de zăpadă se ridică de lîngă groapa de cartofi unde a căzut proiectilul greu. O ploaie de cartofi zboară prin aer. Mare parte din ei sînt proiectați în cîrciumă și se zdrobesc de tavan și pereți.

Sonia își înșfacă pușca de vînătoare de sub tejghea.

— Acum se joacă cu tunul ăla blestemat, urlă ea. Uite cum mi-au distrus porcii ăia cîrciuma! Nu mai pot suporta așa ceva. Mi-ajunge pînă peste cap cu războiul ăsta mondial!

Iese pe ușă ca o ghiulea și pornește în sus pe deal spre șura renilor, unde vede țeava tunului basculînd. Dar e abia la jumătatea drumului cînd se oprește și se uită îngrozită, cu ochii cît cepele, peste deșertul de omăt. Opt sănii motorizate vin săltînd peste deal, îndreptîndu-se spre sat.

O mitralieră răpăie din sania din frunte. Gloanțe trasoare răscolesc zăpada pe toată lungimea străzii.

— Porci ordinari, sînt ultimele vorbe ale Soniei, în timp ce se cufundă în zăpadă ciuruită pe ici pe colo de salva mitralierei.

Săniile se opresc pe creasta celui mai apropiat deal. O voce răcnește peste tăcerea arctică, întîi în rusă, apoi în germană.

— Toți afară! Mîinile deasupra capului!

— Și acum ce-o mai fi și asta, suspină Mișa tîrîndu-se sub o bancă, locul lui favorit de ascunzătoare cînd se simte în pericol.

— *Vino, dulce moarte, vino…*, murmură Legionarul pregătindu-și automatul Schmeisser.

— Katiușele alea o să ne facă praf, șoptește Gregor înfricoșat, trăgînd mai aproape un săculeț cu grenade de mînă.

— N-avem prea mult de ales, răspunde Bătrînul cu ironie. Dacă ne capturează ne vor rupe oscior cu oscior.

— *On les emmerdent*[6], rîde Legionarul. Să-i atacăm, cu grenade de mînă.

— Ne vor face terci înainte de a ne apropia de ei, zice Heide negru la față.

— Unde dracu' sînt Porta și Micuțul? întreabă cu supărare Bătrînul.

— În șura renilor, cu vechitura aia de armă. Ei au terciuit groapa cu cartofi.

— Pentru ultima oară! Ieșiți cu mîinile sus, tună vocea de la megafon.

— Nu credeți că e mai înțelept din partea voastră să ieșiți afară cu mîinile sus? le spune Bătrînul rușilor care sînt împinși la zid îngroziți.

— *Nicevo*, nu-i știți pe cei de la NKVD, răspunde Fiodor cu un zîmbet obosit. Dacă nu ne doboară la vedere, o vor face îndată ce-și vor da seama că am fraternizat cu voi.

— Și-atunci ce faceți după ce plecăm noi? întreabă Bătrînul.

— Nu va fi nici un „după", spune Fiodor fatalist. Mai bine murim cu voi decît să fim măcelăriți ca vitele.

— *Je leur pisse au cul*[7], mîrîie Legionarul, fixîndu-și bine în umăr patul automatului.

Săniile coboară încet povîrnișul dealului și o ploaie de proiectile explodează în zăpadă.

— Folosesc proiectilele explozibile, strigă Gregor tulburat, plonjînd îndărătul tejghelei.

— Și ce-ți închipuiai că o să folosească? întreabă Bătrînul sarcastic. Proiectilele perforante nu le-ar fi de mare folos.

[6] *(fr.)* Să-i hărțuim *(n. trad.)*

[7] *(fr.)* Mă piș în curul lor *(n. trad.)*

Cei trei din șură asudă din greu, aplecați peste bătrîna armă. Micuțul lucrează ca un cal. Tunul e greu de urnit, dar în cele din urmă reușesc să-l pună în poziție de tragere.

— Acum le arătăm noi escrocilor, blestemă Micuțul cu obidă coborînd țeava.

Înșfăcă unul dintre cilindrele de alamă pe care moșul i le-a împins de-a dura.

— Ce dracu', fitilul! cere Porta.

Micuțul scotocește prin niște lăzi vechi și găsește cîteva fitile.

Moșul se lasă pe vine și își astupă urechile cu amîndouă mîinile. Țeava lungă se mișcă iritant de lent dar în cele din urmă țintește spre cea mai îndepărtată sanie.

— Dă-i bătaie, fir-ar a dracului, sau mă lași pe mine în loc?

Porta își pune ochiul la mecanismul de miră, care e cu mult mai nou decît arma ca atare.

— Foc! strigă el.

Micuțul smucește de șnur cu o asemenea forță că îl scoate din cheotoare.

Izbucnește o flamă teribilă la gura țevii și un bubuit infernal. În clipa următoare sania cea mai îndepărtată a dispărut.

Micuțul încarcă din nou.

Se aude un scrîșnet metalic și culata se închide cu zgomot.

— Foc! strigă Porta.

Micuțul trage iar zdravăn de șnur.

Sania din frunte este aruncată în aer și cade vertical înapoi în zăpadă. Se aude o bufnitură masivă a unei explozii și o fulgerare gălbuie-roșietică țîșnește din ambele părți.

Un proiectil trece prin acoperișul hambarului și grinzile le cad în cap. Un șuvoi lung de gloanțe trasoare trece prin aer și gloanțele se pornesc să răpăie cu dușmănie în scutul protector al tunului.

Porta e din nou cu ochiul lipit la cătare. Încet, încet, țeava tunului se coboară.

Micuțul și moșneagul asudă la picioare, hușmindu-se. Tunul nu poate fi întors lateral și sînt obligați să deplaseze tot afetul.

— Foc! strigă Porta.

— Adio, căcaților! surîde Micuțul smucind de șnur.

Tunul vibrează și saltă. Cea de-a treia sanie este lovită, și o lovește și ea pe cea din față. Se răstoarnă amîndouă și alunecă pe povîrniș, cu tălpicele în sus.

De fiecare dată cînd se trage o salvă, Bătrînul rîde în hohote și se lovește încîntat cu palmele pe coapse.

Porta realizează încă două lovituri înainte ca un proiectil de 50 mm să intre pe ușă și să explodeze în grajd. Flăcările se ridică din clăile de fîn și în cîteva minute hambarul se umple cu un fum dens, negru.

— Proiectile! spune Porta scurt, aproape sufocîndu-se.

Culata tunului se închide cu un zgomot metalic. Trage din nou. Ratează de data aceasta. Proiectilul șuieră milimetric pe lîngă cea mai apropiată dintre sănii.

Turela se răsucește și tunul automat de 20 mm țintește direct în hambar. Înăuntru se aude zdrăngănind pe jos un tub de cartuș și culata tunului austriac se închide peste un nou proectil.

Porta învîrte de înălțător ca un zănatec, apoi renunță și se uită prin cătare ca și cînd ar fi o pușcă.

— Trage, ce Dumnezeu! strigă Micuțul care s-a adăpostit la teren, chiar sub tun.

Tunul bubuie și sania motorizată, care se îndreaptă spre șură, se pulverizează. Turela descrie o spirală în aer și din interiorul săniei sînt aruncate două corpuri cuprinse de flăcări.

— L-ai nimerit! Să fie al dracului, dar bine l-ai mai trosnit! țipă Micuțul nemaiputînd de bucurie. Acum haideți, afară, scîrbelor. Vă arătăm noi vouă unde a ințărcat dracu' oaia!

Țăranul cel bătrîn începe o căzăcească, făcînd haz, ca o cioară răgușită.

O sanie blindată apare dintre două case. Tunul acesteia se rotește șovăielnic, căutînd parcă un unghi aparte de tragere.

— Hai să-l urnim, strigă Porta sărind de pe locul mitraliorului pentru a-i ajuta să întoarcă afetul.

Mitraliera de pe sania automată țăcăne și proiectilele se abat țiuind asupra *Îngerului Roșu*.

— Drace! țipă Porta. Și eu care credeam că o să ne plesnească pe noi.

— Nu ne pot vedea, spune Micuțul. Tunul ne acoperă complet!

— Întinde-o, moșule. O să fie mai albastră decît toată căcăstoarea aia de război la care ai luat parte!

— Nici gînd, răspunde bătrînul cu încăpățînare.

Ochii i s-au înroșit și i s-au tumefiat din cauza fumului toxic, dar e fericit, chiar dacă se mai sufocă. Visul vieții sale s-a împlinit: a văzut cum trage un tun adevărat.

Sania blindată avansează încet printre case și se tîrăște spre ei. Scuipă foc încontinuu și proiectilele trimit acoperișul la plimbare. Pe ruinele etajului întîi al casei se proiectează un baldachin mare, imens, pe care zace corpul căpitanului Vasili Simsov.

— Unde dracu' s-a dus? zice Porta mijindu-și ochii pentru a străpunge prin fumul gros.

Instantaneu explodează un proiectil chiar în fața hambarului și-l zboară pe Porta de pe scaunul pe care stă și trage.

Moșul, care e în picioare, este aruncat în față și se izbește cu capul de pămînt. Micuțul se duce rostogolindu-se spre țarcul gol pentru găini, unde o grindă se abate cu toată forța asupra lui.

Cu fața șiroindu-i de sînge, bătrînul satului se urcă pe scaunul mitraliorului.

— *Pașol*, croncăne el apăsîndu-și ochiul în cătare. Învîrte roata cea mai apropiată, care se nimerește să fie căutătorul de înălțime. Cu mișcări stîngace găsește șnurul și smucește de el așa cum l-a văzut pe Micuțul.

Tunul bubuie, flama din gura țevii luminează toată șura. Suflul exploziei îl aruncă din scaun pe moș și-l proiectează cîțiva pași mai încolo, la pămînt. Zăpăcit, se uită fix printre roțile tunului și scoate un hohot de rîs satisfăcut.

La numai aproape două sute de metri arde o sanie blindată grea. Spre cer se ridică un fum negru ca smoala.

— Să fiu al naibii, țipă Micuțul cu surprindere. S-a pierdut odată cu tine un bun luptător anti-tanc!

— E timpul să plecăm. O să fac praf cîrciuma, spune Porta ieșind dintr-o grămadă de cărămizi.

La Îngerul Roșu se dezlănțuie un adevărat iad. În bucătării explodează un proiectil de 50 mm, într-o mare de flăcări și plita zboară prin perete.

Ghiorghi aleargă țipînd și încercînd să strîngă la piept un ciot de mînă. Un picior planează prin cîrciumă și se zdrobește de perete.

Sub masa lungă Sofia șade și privește fix, cuprinsă de spaimă la piciorul ei stîng. Nu i-a mai rămas decît puțin din genunchii în jurul ei se lățește o baltă de sînge. Deschide gura și începe să țipe sfîșietor.

— Sacré nom de Dieu, șuieră Legionarul și-i aruncă o trusă de prim ajutor.

Două sănii blindate sînt atît de aproape de cîrciumă încît putem distinge cu ușurință numerele și însemnele tactice pe turele.

— NKVD, comentează Heide, negru la față.

Leg laolaltă trei grenade și mă pregătesc să le arunc.

— Stai puțin, zice Bătrînul, apucîndu-mă de mînă. Nu poți arunca atît de departe!

Dar e prea tîrziu. Am tras deja de coardă. Aceste grenade nu prezintă siguranță. Mă eliberez și duc mîna la spate. Totul dispare într-un nor fierbinte, alburiu. Simt o lovitură violentă în umăr. Grenadele se împrăștie pe jos,

— *Milles diables*![8] urlă Legionarul, trăgîndu-le un șut și proiectîndu-le spre ușă.

Acestea explodează în aer și îi despică tot pieptul lui *Oberschütze* Lung.

— Doamne, Dumnezeule! țipă *Gefreiterul* Günther. Ochii mei, ochii mei! Se clatină pe picioare cu ambele mîini apăsate pe terciuiala sîngerîndă care au fost ochii lui. O ia la goană pe ușă. Încremenește în piațetă, țipînd cu gura larg deschisă.

Una din mitraliere răpăie și cartușul trasor i se înfige în trup. Cade pe spate ca o buturugă, lovind cu picioarele în zăpada care se învîrtește în jurul lui. Hohotind de plîns încearcă să se îndepărteze, tîrîndu-se pe burtă. Alunecă la vale ca o sanie pe povîrniș și dispare într-o viroagă.

O schijă lungă și subțire a pătruns prin șubă și mi-a despicat carnea de-a lungul umărului. Rana sîngerează în voie, dar osul a rămas intact.

Întreg satul este o văpaie.

[8] *(fr.)* Mii de draci! *(n. trad.)*

Un proiectil explodează chiar în mijlocul cîrciumii. Pe jos e un lac de sînge. Pretutindeni mădulare sfîrtecate și trupuri însîngerate. O duhoare grețoasă umple localul, care arată ca un abator în care măcelarii au turbat. Chiar și pe tavan se întind pete mari de sînge și podeaua e o masă lipicioasă de oase zdrobite, sînge și carne sfîrtecată.

Feldwebelul Karlsdorf șade sprijinit de perete cu privirea în gol, spre locul unde i se aflau picioarele cu puțin timp înainte. Acum mai sînt numai cîteva cioburi de oase și fîșii lungi de carne și tendoane. Începe să rîdă. Liniștit la început, ca de o glumă, apoi rîsul lui capătă sonoritatea unor suspine urlate.

Un alt obuz explodează în încăpere cu un ecou ascuțit. După ce fumul cenușiu-albastru s-a limpezit, un terci de sînge marchează locul unde șezuse Karlsdorf.

Zgomotul proiectilelor m-a asurzit complet. Mă duc de-a bușilea la Legionar și îl ajut cu mitraliera ușoară.

Sus, în șură, Micuțul stă întins pe spate cu mîinile încrucișate sub ceafă și privește meditativ în sus, la vîlvătaia imensă. Faptul că toată șandramaua s-ar putea prăbuși peste el nu pare să-l preocupe.

Porta își deschide și închide gura de parcă ar mesteca ceva cu gust scîrbos.

— Fir-ar al dracului, geme el. Ce tîmpit o fi mîncat căcat de pisică cu fălcile mele?

— Am văzut cum se trage cu tunul, rostește în șoaptă moșul.

Își privește mîna mutilată, căreia îi lipsesc toate degetele.

— Scîrnăviile naibii, murmură Micuțul ridicîndu-se pentru a-l ajuta pe moșneag.

Dar înainte de a ajunge la el este proiectat în nămeți, înspre sediul partidului. Porta e azvîrlit în văzduh, vertical, ca o împușcătură de mortier, și aterizează în spatele rămășițelor gropii pentru cartofi.

Hambarul e făcut praf. Toate obuzele ascunse acolo au explodat și suflul exploziei care se degajă mătură totul din drumul său.

— Ce Dumnezeu a fost asta? gîfîie Bătrînul, cățărîndu-se afară din groapa adîncă în care fusese catapultat de explozie.

— Porta și Micuțul se ridică la Ceruri! spune Legionarul ștergîndu-și sîngele de pe față.

A trecut o oră, o zi sau un an? Habar n-am. Capul mă doare ca și cînd ar fi fost despicat de o sabie. Îmi amintesc ca prin ceață ceva despre o explozie colosală și despre flame imense. Încerc să mă ridic în picioare dar o lovitură grea mă doboară înapoi. O voce guturală mă aduce complet în simțiri. Acum îmi amintesc clar ce s-a întîmplat.

Un grup de bărbați scunzi, puternici, cu fizionomii mongoloide și epoleți lați tip NKVD, apare din bucătărie.

Răsucesc capul cu prudență. La cîțiva pași de mine zace Gregor legat ca un sac. Pare mort. Ceva mai încolo zac legați spate în spate, Bătrînul și Barcelona. Westphalianul atîrnă cu capul în jos, legat fedeleș de o grindă, ca o costiță afumată. Primprejur văd restul grupei. Toți sînt legați. Porta, Legionarul și Micuțul nu sînt aici. Probabil că sînt deja morți.

Un soldat NKVD stă strajă lîngă ușa sfărîmată, cu Kalașnikovul în mînă și cu o țigară atîrnîndu-i în colțul gurii. De o grindă de deasupra casei scării se leagănă cinci corpuri spînzurate. E evident că civilii au fost tratați în mod sumar. Pe ușa pivniței a fost răstignit cineva. Nu pot vedea cine este. Dar nu e mort încă. Trupul i se mișcă în spasme din cînd în cînd.

Un ofițeraș vînos îmi trage un picior în coaste.

— Sabotorule, mîrîie el spre mine într-o germană stricată.

Se apleacă atît de mult încît simt mirosul de votcă și mahorcă în răsuflarea lui.

— Vorbești rusește? mă întreabă.

— *Niet*, îi răspund.

— Minți! zbiară el, dezgolindu-și șiragul de dinți albi. Vorbești rusește! Spui niet! Se întoarce spre un sergent pentru confirmare. Fără să aștepte vreun răspuns continuă. Tu aruncat aer Nova Petrovsk?

— *Niet*, răspund.

Scuipă și mă sfichiuiește peste față de cîteva ori cu nagaica.

— Recunoaște! răcnește el cu sălbăticie. Smulgem limba din gîtlej! Nu mărturisire, nu nevoie limbă!

Din nou nagaica șuieră prin aer, sfîșiindu-mi pielea de pe ceafă și gît. Face semn la doi soldați siberieni și le dă un ordin într-un dialect pe care nu-l înțeleg.

Soldații se reîntorc cu o cutie grea de genul celor folosite de spoitorii de tingiri. Cu un rictus, ofițerul ia un clește cu mînere lungi din cutie și îl pocnește spre noi amenințător. Cu mișcări de oameni exersați, soldații sfîșie hainele de pe Barcelona și Bătrîn.

Ofițerul repetă întrebările pe care mi le puseseră și mie.

— Du-te-n mă-ta, răspunde Barcelona, privindu-l fix pe ofițeraș cu ochi plini de ură.

— Vă înmuiem noi, zîmbește rusul veninos. Cine conduce grupa?

— Hai sictir, mîrîie Barcelona plin de dispreț.

— Zdrobesc coaie nemțești, dacă nu primesc răspuns, promite rusul cu ochii mijiți a dușmănie.

Un țipăt prelung și tremurat din pivniță îl întrerupe. Numai o ființă omenească la mare durere se poate văita astfel.

— Acum găsiți unul care să vorbească! rînjește ofițerul rus. Spînzurați-i! comandă el cu brutalitate.

Un soldat îmi pune o funie subțire pe după gît. Leagă celălalt capăt de o grindă. Trebuie să stau pe vîrful picioarelor pentru a nu mă strangula.

Ofițerul se apucă să-l biciuiască pe Bătrînul cu nagaica.

— Cine e șeful? întreabă el după fiece lovitură.

Expert în utilizarea teribilului bici siberian, fiecare lovitură despică pielea. Sîngele șiroiește de pe trupul Bătrînului.

După scurt timp gemetele Bătrînului încetează. A leșinat complet de parcă ar fi fost mort.

Auzisem că poți omorî un om cu trei lovituri de nagaică. După ce am văzut-o în mîinile unui NKVD-ist din Siberia nu mai am nici un dubiu.

Îi privesc pe rușii din jurul meu. Par obosiți și extenuați. Figurile le sînt acoperite de răni pricinuite de ger, ca și ale noastre. Unul din ei doarme pe picioare cu automatul atîrnînd la întîmplare la piept.

— Sabotorilor, zice hotărît ofițerașul mîngîind cu nagaica torsul dezgolit al lui Barcelona.

— Nu, nu sîntem sabotori, scîrnăviilor! urlă Barcelona.

— Ce căutați atunci aici? întreabă rusul cu un surîs amenințător. Vînați reni?

— Ne aflăm aici ca să ne pișăm pe voi! strigă Barcelona cu dușmănie.

Nagaica șuieră, crestîndu-i fața lui Barcelona.

— Te biciuiesc pînă mori, îi promite micul ofițer cu ochii ca smoala arzîndu-i în fața teșită, mongoloidă. Auzi *svinia*[9]?

— Pui de cățea, zbiară Barcelona cu glas răgușit.

Pe ofițer parcă l-a apucat amocul. Loviturile de nagaică se abat ca o grindină asupra lui Barcelona. Emite un țipăt prelung, strident și cade în inconștiență.

— Și cu porcul ăla finlandez ce facem? întreabă un sergent venind din pivniță.

— Îl ducem la Murmansk și tencuim o celulă cu pielea lui, răspunse ofițerul.

Încăperea se umple cu soldați din Siberia. Se trîntesc pe jos și se rostogolesc pe spate precum cîinii. După cinci minute încep să sforăie sonor.

Una din santinele mă dezleagă de grinda de care eram priponit, îndeajuns pentru a mă putea așeza. În ciuda durerii de la mîini și picioare mă cufund într-un somn straniu, tulbure.

Un sunet slab mă trezește. Trapa din podea se deschide și trupul vînos al Legionarului se ridică pe furiș din pivniță și se tîrăște spre santinela ațipită.

Mai iute ca gîndul, coarda de pian e în jurul gîtului. Două smucituri vîrtoase și santinela este ucisă.

Porta vine tîrîndu-se pe burtă dinspre bucătărie și îl ia în primire pe sergentul siberian. Și acestuia i se aplică garoul.

Chipul dur al Micuțului se ivește de după ursul împăiat, dinții dezvăluindu-i-se într-un rînjet de ucigaș. Îl pescuiește de pe jos pe ofițerul adormit, ca pe o păpușă, și îi apasă capul de pieptul lui puternic. Se aude un sunet ca de mucava zdrobită.

Heide apare și el, călcînd în vîrful picioarelor pe scara ruinată. La mijlocul drumului se poticnește de o raniță și vine de-a dura în încăpere, cu o larmă teribilă.

Ceilalți trei se dispun cu o iuțeală fulgerătoare lîngă perete cu

[9] *(rus.)* Porcule *(n. trad.)*

automatele pregătite. Nu se întîmplă nimic. Un rus se tînguie în somn, cerînd liniște.

De afară, din piațetă, auzim zvon de glasuri. Se schimbă santinelele. Nu se sinchisesc nici ele de gălăgie. Sîntem atît de adînc în spatele frontului, încît nu-și închipuie că ar putea să se întîmple ceva.

Comandantul gărzilor intră pe ușă căscînd, își aruncă automatul pe masă, se întinde ridicînd brațele spre tavan și cască iarăși zgomotos, ca un cal ostenit. Rămîne cu gura deschisă. Cu o expresie surprinsă pe față, încremenește cu ochii pe țeava Mpi-ului lui Heide.

Heide surîde satanic și salută cu două degete la chipiu. Înainte de-a apuca să-și închidă gura, coarda Legionarului îl prinde de gît pe rusnac. Limba îi iese printre buzele crăpate de ger și fața i se învinețește.

Intră un caporal și-l observă imediat pe comandantul mort care zace lat pe podea. Înțepenește și deschide gura dar nu iese nici un sunet.

Micuțul îl ucide dintr-o lovitură piezișă în gît cu latul palmei, rapid și în liniște, ca o fată de la garderobă care primește o pălărie de la un musafir!

— *Vino, dulce moarte, vino...*, fredonează Legionarul în surdină.

— Răcani nenorociți, surîde Heide batjocoritor și disprețuitor.

Porta lovește zgomotos cu patul automatului...

Micuțul descarcă o rafală în grinzile tavanului și una din femeile atîrnate cade pe podea cu o bufnitură.

Buimaci și adormiți, soldații NKVD se ridică în patru labe și apoi în picioare. Cu mutre îngrozite și năuce se zgîiesc la cei patru nemți care rînjesc aliniați la zid. Unul dintre ei orbecăie după Nagan. Legionarul asvîrle cuțitul, care se împlîntă pînă în plăsele în pieptul nesăbuitului soldat.

— Luați aminte, *tovarișci*. Să nu îndrăzniți nici măcar să vă mișcați de pe un picior pe altul, că e pentru ultima oară cînd ați mai șezut pe țucal!

— Aruncați armele aici! le ordonă aspru Heide. Nu încercați nici o mișcare pe care am putea s-o interpretăm greșit, că se descarcă drăciile astea!

— Sîntem de partea voastră, rostește un sergent cu voce tremurată.

— Nu mai spune! zice Micuțul jovial, dîndu-i o scatoalcă după ceafă, cu care-l proiectează în capătul celălalt al camerei, înspre sobă.

— Trage-i un picior în boașe, să-i ajungă pînă în gură, îi sugerează Porta cu un rînjet larg. Mă înnebunesc căcănarii ăștia smiorcăiți, care trec de o parte sau alta a inamicului îndată ce pui slănina la topit.

Într-o clipă noi, ceilalți, sîntem liberi, dar abia ne ridicăm că un Mpi începe să răpăie și toată încăperea se umple de fumul înțepător de explozibil.

Doi prizonieri se prăbușesc pe podea.

— De ce dracu' ai făcut asta? i se adresează acuzator Bătrînul lui Heide.

— Nu și-au dat seama că lupta s-a terminat, îi răspunde Heide cu răceală, punînd călcîiul cizmei pe figura celui mai apropiat dintre ei.

— Nu mai stați și vă holbați ca fetele la măritat! zbiară Micuțul către un sergent. Fă ceva ca să-mi dai prilejul să te belesc.

— Și acum, dezbrăcarea! ordonă Bătrînul. Puteți să păstrați maioul și chiloții și ciorapii. Restul, în foc!

Focul se întețește și o duhoare de cîrpe arse și blană pîrlită se împrăștie prin încăpere.

— O să murim de frig, protestează un soldat NKVD-ist, lovindu-și palmele.

— Bineînțeles, rîde sarcastic Heide, dar consolați-vă cu gîndul că moartea prin înghețare e foarte plăcută. Dacă ar fi fost după mine, ei bine, răcăneilor, la ora asta erați morți de mult.

— O să ne mai întîlnim noi! promite un caporal, aruncîndu-i o privire încărcată de ură lui Porta.

— Băi, n-oi fi vreun profet și eu nu știu? întreabă Porta.

— Ascultați la mine nemțălăilor, vă mai întîlniți voi cu mine, mîrîie furios caporalul.

— Soldații din lemn au baftă, rînjește Porta, lovindu-l ușor cu palma pe obraz pe caporal. Nu se îneacă!

— Cîine! mîrîie caporalul scuipînd neputincios în urma lui Porta.

— Luați-vă uneltele, ordonă Bătrînul. S-o întindem cît mai grabnic!

Porta și Micuțul fac turul de onoare cu solemnitate și strîng mîinile cu fiecare din prizonieri, în semn de rămas bun.

— Nemțălăii ăștia haini au pus mîna pe cururile *tovarișcilor* de data asta, nu-i așa? rînjește Porta încîntat. Ședeți cuminți la colț acum, și chibzuiți cu atenție ce le veți spune jupînilor voștri cînd vor apărea într-o bună zi să stea la taifas cu voi.

— Tăceți, diavoli de nemți, strigă unul dintre prizonieri cu patimă dușmănoasă aruncînd cu un lemn de foc după Porta.

— Salut, camarazi, chicotește Micuțul și face semn cu mîna în timp ce iese pe ușă.

— Trebuia să-i fi împușcat, se văită Heide. Dacă mai au ceva creier în cap în scurt timp vor fi după noi. Dacă un tăntălău de eschimos poate să-și confecționeze o pereche de schiuri din resturile din jur și să fure hainele unei foci, atunci unul din NKVD-iștii lui Stalin ar trebui să fie și ei în stare de așa ceva. Lasă-mă să mă duc înapoi să-i lichidez!

— Stai aici, răspunde Bătrînul cu hotărîre. Nu sîntem asasini!

— Drace, dar e frig, se văicărește Porta, izbindu-și palmele una de alta.

— Sîntem sus, la Polul Nord, rînjește Gregor fără vlagă.

Oriunde ne-am uita, peisajul e rece și pustiu și nu se vede nici o vietate. După o clipă, dispoziția pe care a creat-o evadarea noastră din mîinile soldaților NKVD-iști începe să se risipească.

Facem o haltă într-o vale. Căpitanul finlandez se îndoiește că va mai supraviețui călătoriei pînă acasă. Picioarele au început să i se umfle ca o carne stricată.

— Cangrenă, confirmă scurt Bătrînul.

— Trebuie să i le amputăm, mormăie Legionarul.

— O faci tu? întreabă cu îndoială Bătrînul.

— *Par Allah*, dacă nu ajungem înapoi în patruzeci și opt de ore va fi mort, profețește lugubru Legionarul.

— Să-i băgăm un glonț în ceafă, ne sugerează practic Micuțul, nu mai e de nici un folos pentru armata finlandeză, iar pentru noi e o povară. Așa că ce altceva am putea face cu nenorocitul?

— Taci, lăbar afurisit, mîrîie supărat Bătrînul.

Ne uităm spre căpitan. Zace pe o sanie de lemn pe care o tragem cu rîndul. Pe față i s-a întipărit frica. Mai mult ca sigur că a auzit sugestia cinică a Micuțului.

— Trebuie să-l ducem înapoi cît mai curînd posibil, spune cu hotărîre Bătrînul. Au mai rămas ceva tablete de morfină?

— Nici una, răspunde caporalul sanitar Brent.

Începem ascensiunea prin lumina șovăielnică, însă nu ajungem nici pînă la jumătatea drumului, cînd Bătrînul se vede obligat să ordone o haltă. Grupa e complet epuizată.

Într-o clipă am căzut cu toții într-un somn adînc. E somnul acela mortal de primejdios care te duce de-a dreptul în neființă și care i-a lovit pe mulți aici, la Polul Nord.

După vreo două ore de „somn” Bătrînul ne ridică din nou în picioare.

— Ține-ți fleanca, geme Porta. Cum mi-aș mai dori o saună finlandeză și o pizdă de front, cum scrie la regulament.

— Mădularul meu e ca un nasture, strigă Micuțul. Are nevoie de cel puțin douăzeci de fofeze plinuțe și vioaie ca să-l decongeleze.

— Haideți să pornim, fornăie Gregor țopăind pe loc, încercînd să se încălzească. Dacă mai rămînem aici ajungem cu toții sloiuri de gheață!

După mai multe ore de caznă neomenească ajungem la marginea falezei.

Bătrînul se întinde pe burtă și examinează panta abruptă pe care trebuie să coborîm. Dă drumul binoclului cu nepăsare.

Jos, departe, Marea Albă spumegă. Munți de apă verde, pătată pe ici-colo de spume, tălăzuie și se lovesc cu zgomot puternic de colțurile recifurilor.

Cît de curînd ajungem pe plajă, zice Legionarul ironic. Nu mai e departe, cel mult o sută de kilometri.

— Asta-i tot, hohotește Porta în zeflemea. Numai plimbărică la țară pentru un grup cu probleme cardiace.

— Dă-i înainte, rîzi și tu acolo, oftează abătut Bătrînul. O să fie un drum dur, eu pot să-ți povestesc!

— *Par Allah*, n-avem de ales. Trebuie să trecem de marginea prăpastiei, mai spune și Legionarul. Am senzația că rușii ne sînt pe urme!

— Atunci am cacarisit-o, decide obosit Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu capac de argint.

— *C'est le bordel*, dar am văzut soldați și mai terminați decît cei din grupa asta, mîrîie Legionarul. Noi mai putem lupta încă!

Bătrînul îngenunchează și privește în jur la oamenii împrăștiați apatic în zăpadă.

— Ascultați-mă, zbiară el. Plecăm într-o mică expediție de coborîre și trebuie să ne lăsăm cu frînghii. Odată ajunși jos, nu mai e mult pînă acasă. Așa că, scuipați în palme, flăcăi, și să ne strîngem rîndurile!

Ne tîrîm înainte pe creastă și privim jos. Prima porțiune a falezei arată rezonabil și nu prea greu de abordat, dar mai jos e un zid neted, foarte abrupt, care se duce drept în mare. Pînă să ajungi acolo, totuși, cam pe la jumătatea drumului, are o scobitură. Acolo va trebui să ne legănăm, pentru a ne putea sprijini picioarele pe ceva.

— Ține-ne Doamne, oftează Barcelona, cu o față de parcă e pe cale să renunțe înainte de a porni.

— Trebuie s-o facem, hotărăște anevoie Bătrînul, luîndu-și binoclul din buzunarul vestonului, unde l-a pus ca să-i protejeze lentilele de îngheț.

Cercetează latura din față a țărmului pe tot parcursul, apoi îi întinde binoclul Legionarului.

— Cred că există o spărtură făcută de om, mult mai jos. Dacă gîndesc corect, am putea trece pe acolo!

Legionarul se uită fix o clipă în direcția indicată.

— Ai dreptate, da' ce dandana pînă ajungem acolo și dacă facem o singură greșeală nimerim în Marea Albă!

— Dacă am avea cupe de absorbție la mîini și picioare, și încă una plasată în capul sulii, n-am mai trece dincolo de gîlma aia, zice Porta, tîrîndu-se dîrdîind înapoi, la loc sigur.

— Ooo, găozarilor, rostește cu voce scăzută Micuțul, înotînd la rîndul său înapoi de la marginea prăpastiei. Pietroaie ale naibii de mari, uriașe, nămeți de zăpadă și blocuri de gheață, și un frig năprasnic și apă verde! Mai mult decît suficient să-i îneci pe toți soldații damblagii din întreg războiul ăsta mondial, care ar veni voluntari ca să se lase uciși!

— Pregătiți-vă de deplasare, ordonă aspru Bătrînul. Va fi cea mai dură coborîre din viața noastră!

Gregor pregătește frînghiile. E singurul dintre noi care a făcut

școala de alpiniști cățărători. Cu o expresie trufașă ne explică cum să coborîm pe funii.

Ciorovăindu-ne, ne împărțim între noi muniția și armele.

Pe Bătrîn aproape că îl apucă un acces cînd Porta sugerează să părăsim cele două mortiere ușoare și cutiile grele cu bombe.

— Dacă am ajunge acasă măcar pînă la Crăciun, zice Gregor solemn, adăpostindu-se la teren în spatele unui perete de omăt.

Gregor stă pe marginea înălțimilor bîntuite de vînturi, își pune lațul frînghiei în jurul gîtului și o fixează sub brațe. Se apleacă în față, luînd furtuna în piept ca și cum ar fi un zid solid. Buzele crăpate se desfac într-un rînjet optimist. Cu picioarele înfipte în rocă începe să coboare. La zidul vertical se oprește și își ridică privirea pentru o clipă. Apoi pare să dispară în abis. După cîteva clipe apare din nou la vedere. A reușit să pună piciorul pe ceva, pe protuberanța periculoasă de pe care va trebui să se balanseze în interior.

— Ai putea obține o apariție la un circ cu numărul ăsta, zice Porta înfiorîndu-se.

— Războaiele mondiale sînt un rahat cu perje, mormăie Micuțul. Nu-i de mirare că au apărut oameni care li se opun conștient în toate țările alea libere!

— E rîndul tău, Barcelona! strigă Bătrînul.

— Nu pot încă, protestează Barcelona cu teamă în glas. Vreau să văd mai întîi dacă cineva își rupe gîtul.

— Dacă nu te duci acum am eu grijă să pleci ultimul! se înfurie Bătrînul. Și atunci nu va mai fi nimeni aici care să țină de frînghie!

Dar înainte ca Barcelona să ajungă la muchia prăpastiei Heide e pe drum și după el coboară Legionarul.

Barcelona e nerăbdător să pornească și el acum. Amenințarea Bătrînului de a-l lăsa ultimul e suficientă pentru a face să-l treacă fiori reci.

Trebuie să-l coborîm și pe căpitanul finlandez. S-a izbit de mai multe ori violent de fațada stîncii, dar spre surpriza noastră e încă în viață cînd ajunge jos. Unul dintre picioare i-a fost zdrobit de la labă pînă deasupra genunchiului. Șansele sale de a supraviețui sînt mici.

Acum e rîndul meu.

— Ia-o ușor, mă previne Bătrînul, care vede cît mi-e de frică.

— Proptește-te serios cu picioarele tot timpul. Cît nu-ți pierzi firea, va fi bine de tine!

Îmi ajustează cureaua automatului, trecut în bandulieră să nu se încurce cu frînghia de coborîre.

— Nu pot face așa ceva, protestez eu, înfiorat de frică, privind țintă în jos în abisul care clocotește.

— Du-te, mă trimite Bătrînul cu un brînci, și mă și aflu deasupra muchiei.

Departe, mai jos de mine, Marea Albă spumegă cu toată furia ei artică. Mă agit disperat să mă susțin cu picioarele de ceva, dar cizmele mele abia zgîrîie zăpada. Ajung la prima cornișă cu o lovitură care îmi presează cartușiera dureros în coastă.

Porta mă salută și trage ușor de frînghie.

Mă susțin de cornișa strîmtă.

Trei smucituri serioase de frînghie îmi dau semnalul să continui. Mă tîrăsc cu prudență peste muchia ascuțită. Aceasta este partea coborîrii care nu poate fi văzută de sus.

Lovesc cu vîrfurile cizmelor zăpada și obțin un sprijin, însemnez coborîrea cu semne. De cîteva ori viscolul năpraznic aproape că mă aruncă de muchia stîncii. Pentru moment mă gîndesc doar să arunc cartușiera, dar știu ce-mi vor face ceilalți dacă ajung jos fără ea.

În cele din urmă ajung la ieșitura strîmtă. Vreo trei sute de picioare pînă la fund. Mă tîrăsc cu grijă pe zăpadă. E alunecoasă ca sticla. Cu frica ce mi se pune ca un nod în gît, mă las să alunec peste muchia stîncii și să cobor încet. Cel puțin marea nu mai este direct sub mine. Spre ușurarea mea, niște mîini mă apucă de cizme și mă dirijează spre teren sigur.

— Bine executat, mă laudă Heide dîndu-mi un ghiont amical în stomac.

Ca prin vis, văd frînghia dispărînd în sus.

Curînd, cel de-al doilea e pe drum în jos.

Porta și Micuțul vin ultimii. Stau în poziție verticală pe muchie și fac pe nebunii. Porta face un gest cu mîna.

— După dumneavoastră, Sir! îi spune el Micuțului.

— Îi împușc pe idioții ăștia doi! strigă exasperat Bătrînul.

Coboară amîndoi, ca un cuplu de gemeni siamezi îndepărtîndu-se cît mai mult de fațada stîncii. Frînghia se scutură deasupra lor.

— Broscoi afurisiți, le strigă înfricoșat Bătrînul. Vă rupeți gîtul!

— E datoria ta să-i raportezi, spune cu solemnitate Heide.

— Țineți gura aia blestemată! zbiară Bătrînul cu furie. Eu decid cine va fi raportat sau nu. Să ții minte asta, odată pentru totdeauna, da?

— Te doare ceva, undeva! îl întreabă Porta pe Bătrîn, cînd ajunge jos la el. Ne-ai spus să ne urnim. Și n-am fost jos de două ori mai repede decît alții?

— O să vă duc în fața curții marțiale pe amîndoi! strigă Bătrînul supărat. Asta e limita de suportat!

— Să fiu al dracu', da' ce nebun poți să fii! îi spune cu admirație Micuțul. Ai grijă să nu te lovească damblaua.

— Blestem ziua cînd am preluat grupa a 2-a! Sînteți cea mai mare adunătură de căcați din întreaga armată germană afurisită! îl apostrofează Bătrînul.

— Dacă ar fi să te părăsim, ai muri de inimă rea, surîde Porta flatîndu-l.

— Toată lumea poate să se ducă la dracu' în ceea ce mă privește, și grupa a 2-a o dată cu ea! Îmi doresc ca toată chestia asta blestemată să se fi terminat și să se fi ales praful! zbiară furios Bătrînul.

Gregor rîde și fredonează un cîntecel.

Chiar cînd ajunge la prăpastia care arată ciudat, o rafală de pușcă sparge aerul de gheață.

Unteroffizierul Kehr se învîrte pe loc ca un titirez, se clatină cîțiva pași și se prăbușește în zăpadă. Glonțul l-a nimerit în stomac.

— Ce naiba m-a atins? întreabă el, cu sîngele picurîndu-i din colțurile gurii.

Zăpada nouă, pufoasă se ridică și cade pentru a-l acoperi ca un lințoliu.

— Drace, afurisiții de ruși m-au nimerit, bolborosește el și-și privește cu surpriză mîna mînjită de sînge.

Bubuie două împușcături și zăpada este spulberată în fața mea. Înfricoșat, mă așez pe zăpadă și trimit o rafală de trasoare spre ravenă. Undeva, mai spre stînga mea, o armă automată latră zgomotos. În spatele meu, într-o depresiune, Heide și Gregor se luptă cu mortierul.

— Dați-le cîteva scărmănături de spinare! strigă Bătrînul de după un troian mare de zăpadă.

Cu nerăbdare, Gregor deschide cutia cu grenadele japoneze ciudate pe care le numim „scărmănătoare de spinare". Au un alt gen de explozibil și sînt date în dotarea unor unități speciale. Sîntem veseli gîndindu-ne la ce se va întîmpla în viroagă cînd vor cădea acolo scărmănătoarele.

Plop, *plop*, se aude mortierul.

Urmărim din ochi zborul curbat al bombelor spiralate.

— Înainte! comandă Bătrînul, făcînd semnalul cu mîna unui om să înainteze în pas alergător.

Focuri de mitralieră se abat cu dușmănie spre noi, aruncînd în aer bucăți de gheață.

— Desfășurați-vă și deschideți focul! strigă Bătrînul conducîndu-ne într-o direcție laterală și uitîndu-se în spatele lui. Deschideți focul! repetă el. De ce dracu' nu trageți? Puneți-vă cururile în mișcare!

— Stai dracului blînd, nătărăule, zbiară Porta furios.

Micuțul se lasă în jos, își aruncă automatul și încearcă să se îngroape în zăpadă cu mîinile și picioarele ca să scape de gloanțele trasoare ce vîjîie pe lîngă noi ca un roi de viespi.

Porta se oprește alături de el și îl împunge cu patul armei.

— Hai, latrină ambulantă hamburgheză! Crezi că poți să stai aici tăind lemne cu fierăstrăul toată ziua, în timp ce noi facem toată treaba?

— Eu nu am tărîțe în cap ca voi! țipă Micuțul isteric, adîncindu-se mai mult în zăpadă. Cel care ucide oameni cu mitraliera va trebui și el să primească o rafală în dovleac, așa spune nevasta lui Lot.

Amestecă pildele lui biblice în ce spune, ca de obicei.

Heide zorește în norul de nea și se oprește cu uimire cînd îl găsește pe Micuț jos în gaură.

— Acum am văzut totul. Lașitatea în fața inamicului. Te costă capul!

— Tîrăște-te înapoi în fofoloanca germană din care ai ieșit, urlă Micuțul periculos. Își scoate pistolul de 38 mm și descărcă tot încărcătorul spre Heide care zboară terorizat spre ruși.

— Sper să-și facă praf boașele fasciste, se strîmbă Micuțul după el.

— Cine are o *kaspanos*[10]! strigă Bătrînul aruncîndu-se și el la adăpost din fața focului ce venea din viroagă.

— Am două, îi răspund, ridicîndu-le în mînă.

— Du-te atunci, îmi ordonă cu bruschețe Bătrînul, pune-le pe amîndouă sub curul lui Ivan!

— Crezi că sînt nebun? protestez cu violență.

— E un ordin! rage Bătrînul, îndreptînd Mpi-ul către mine. Mișcă-te, scîrnă lașă!

Pentru o clipă se face liniște acolo unde ne găsim culcați la adăpost. Toți mă privesc. Apoi se petrece ceva în față. Atacă rușii: *Ura*, *ura*, răcnesc aceștia. Vin spre noi într-un pas surprinzător, pe jumătate alunecînd, pe jumătate alergînd, cu automatele bubuind neîncetat.

— *Kaspanoasele*! strigă Bătrînul, tîrîndu-se mai departe în adăpost.

Împing una din ele spre el. Este una din drăciile alea mari de cinci kilograme care poate face praf un tanc stalinist.

Micuțul ia grenada de la Bătrîn, mușcă acul și o lansează într-o boltă largă. Explodează cu un muget care sună ca sfîrșitul lumii.

Grupul inamic înaintaș este literalmente pulverizat.

Plop, *plop*, se aude din spatele nostru în timp ce mortierele își scuipă bombele satanice.

Ele explodează în fața noastră, trimițînd pietrele și zăpada în aer. E un bubuit continuu și un fluierat din toate părțile în jurul nostru. Sunetul exploziilor este accentuat enorm în aerul rece.

— Allah cel Atotputernic! țipă strident Legionarul fanatic și cade în genunchi. Automatul lui împrăștie moartea în zăpada adîncă, unde trupele NKVD avansează în șiruri lungi.

— Înainte! strigă Bătrînul. Să facem o breșă!

Ne stîrnim la nivelul animalelor furioase și-l urmăm pe Bătrîn, fără grijă în ploaia de trasoare care se abate asupra noastră.

Barcelona cade în genunchi și-și presează mănușile de blană pe față. Un șuvoi de sînge i se scurge printre degete.

— Adăpostește-te la teren, te luăm noi mai tîrziu! strigă Bătrînul, alergînd mai departe.

---

[10] *(rus.)* Grenadă *(n. trad.)*

Barcelona se rostogolește într-o gaură și se gîndește la alte răni la cap pe care le văzuse. De obicei înseamnă moarte instantanee și se consolează cu ideea că, dacă mai trăiește încă, rana nu poate fi atît de gravă.

Heide și Gregor vin anevoie prin zăpadă cu mortierul între ei.

— Aveți grijă de „săpun”, strigă Porta ca să-i avertizeze și arată spre pachetele înșelătoare de trinitotoluen care se află împrăștiate, aparent la întîmplare, prin zăpadă.

Micuțul ridică una și o aruncă într-o namilă de rus îmbrăcat într-o haină din piele de urs. Rusul e sfîșiat în două și capul îi zboară prin aer ca o minge de fotbal.

Gefreiterul Linde, care aleargă puțin în fața mea, se ridică subit în aer ca un obuz tras de mortier și cu un zgomot de parcă ar fi sfîrșitul lumii. Peste noi plouă cu zăpadă și blocuri de gheață. Linde trebuie să fi declanșat pe puțin zece tablete de „săpun” călcînd pe una din ele.

Gloanțele șuieră, ricoșează și mîrîie. Cineva strigă după ajutor și cheamă brancardierii. Brancardierii noștri sînt blocuri de gheață de multă vreme în tundră.

Bombardamentul și focul de pușcă devin și mai violente. Bătrînul e pe pragul disperării. Știe foarte bine că grupa a ajuns la punctul cînd nu mai funcționează. Următoarea fază este panica indiferentă.

Face semn ca mortierul să treacă înainte și puțin mai tîrziu acesta începe din nou să se audă.

În fața noastră, acolo unde au căzut bombele, zăpada arde.

Brusc rușii se mișcă, retrăgîndu-se înapoi spre viroagă.

Pleosc, pleosc, bombele mortierului îi urmăresc din urmă.

Heide este genial în mînuirea mortierului. Dar un nou cor de ruși vine în grabă din ravenă și înainte de a avea timpul să-i corecteze cătarea s-au adăpostit la teren în spatele parapeților de zăpadă.

— Ajută-mă cu mitraliera, strigă Legionarul, care se luptă cu afetul.

Gregor apucă tripodul de sprijin, dar alunecă și se izbește serios cu fața de mitralieră.

— Saltă-ți singur afurisenia asta împuțită, răcnește el, lovind cu piciorul în afet.

— *Il est con, comme ma bite est mignonne*[11], zbiară Legionarul, aruncînd cu o bucată de gheață în el.

— Țineți parapetul ăla de zăpadă sub foc continuu, le ordonă Bătrînul. Nu-i lăsați să vină peste noi!

Într-o clipă, zăpada mișună de ruși.

42-urile scuipă trasoare spre siluetele camuflate de nea. Trag ca un nebun. Țeava aburește și cartușele încinse șuieră și împroașcă afundîndu-se în zăpadă.

Porta vine alergînd și se rostogolește căutînd adăpost după o stîncă ieșită din zăpadă.

În spatele meu mitraliera Schmeisser latră și ai impresia că atacatorii ruși aleargă, nevătămați, chiar prin concentrarea de focuri.

Țintesc cu grijă spre soldatul din frunte. Are o căciulă înaltă, cenușie, cu o stea mare roșie, emailată. Capul pare să i se balanseze pe marginea cătării în timp ce țintesc. În clipa următoare nu mai există. Mpi-ul îi zboară din mînă, descriind un arc mare și, pentru o secundă sau două, pare să fie suspendat în aer.

Un glonț exploziv îmi aruncă în față o ploaie de pietre și așchii de gheață. Sîngele curge din sute de răni mici. Din fericire nu mi-au atins ochii.

Mă ridic pe un genunchi și arunc grenada printre ei. Plin de veselie, îi văd ridicîndu-se în aer și zdrobindu-se apoi de pămînt.

— Unchiul Ivan vrea să ne vină de hac, vă spun eu, strigă Porta rînjind larg și sărind peste barajul de zăpadă, cu un snop de grenade în mînă.

Oberschütze Krohn dă să se ridice în picioare. Un șuvoi gros de sînge îi țîșnește din gît.

Gefreiter Batik îi vine în ajutor dar e nimerit și el și cade, țipînd.

— Sîntem în rahat pînă la gît, strigă Westphalianul. S-o ștergem dracului pînă n-ajungem la lada de gunoi!

— Taci și înaintează! strigă Bătrînul din gaura sa.

— Nu, noi rămînem aici! zbiară Gregor. Ne ducem pe lumea cealaltă fără nici un rost. Să-i lăsăm să ajungă mai aproape, pînă-ntr-o sută de metri și pe urmă-i luăm la omor!

[11] *(fr.)* E prost pe cît de drăgălașă e scula mea *(n. trad.)*

O mitralieră grea Maxim e postată chiar în fața noastră. Au plasat-o bine și pot trage asupra noastră aproape fără nici un risc.

Heide încearcă s-o scoată din funcțiune cu mortiera, dar proiectilele lui cad în jurul mitralierei fără să-i provoace nici o avarie evidentă.

Mă tîrăsc înaintînd și încerc să arunc grenade în ea, dar distanța e mult prea mare. Blestemata de mitralieră i-a rănit deja serios pe patru dintre noi.

Micuțul se ridică, cu un mănunchi de grenade în mînă.

— Acoperiți-mă! strigă el, scuipînd în zăpadă. Îi castrez eu de biliboace pe nenorociții ăia!

O pornește într-acolo cu pași mari.

— Nebun de legat, zice Gregor. O să-l doboare înainte s-ajungă la jumătatea drumului!

— E o enigmă pentru noi cum poate un munte de om să se deplaseze cu o viteză atît de incredibilă.

Dintr-un salt lung e în spatele unui rus căzut. Duce mîna la spate și azvîrle grenadele.

O figură îmbrăcată în șubă apare la marginea parapetului. Spre Micuțul vine, rotindu-se prin aer, o grenadă de mînă, Micuțul se azvîrle într-o parte și se rostogolește cu agilitatea unui acrobat. Grenada explodează cu mare zgomot în fața cadavrului și îl face zob.

Cu un bubuit înspăimîntător, mănunchiul de grenade al Micuțului explodează în cuibul mitralierei.

— *Vive la mort*, zbiară Legionarul, ridicîndu-se dintr-un salt, cu automatul în brațe.

Urlînd și chiuind, restul grupei îl urmează.

În dezordine, rușii se scurg înapoi spre tranșee.

— Omorîți-i! strigă Gregor cu plăcere asasină.

Pistolul său mitralieră răpăie.

Dintr-o dată totul s-a terminat. Ne așezăm în zăpadă și încercăm să ne tragem sufletul. Porta își răsucește o țigară dintr-un pachet de mahorcă pe care l-a descoperit în buzunarul unui rus mort.

Legionarul îl bandajează pe Barcelona, care s-a ales cu o tăietură lungă și adîncă pe față.

Bătrînul își umple pipa lui cu capac de argint și se reazemă de un troian înnegrit de pulbere.

— Pe toți dracii! izbucnește Micuțul. De data asta le-am dat megieșilor exact ce-au meritat!

Umblăm în tăcere printre cei căzuți, examinîndu-le de aproape corpurile. Punem mîna pe tot ce ne-ar putea fi de folos. Cîțiva n-au murit încă. Le luăm armele și-i lăsăm acolo unde zac. Frigul o să le facă de petrecanie curînd. Nu putem să-i ajutăm. Nu putem face nimic nici măcar pentru rănițiii noștri. În urma noastră se aud blesteme și înjurături, dar nu catadicsim să le răspundem.

Bătrînul strînge din buze și privește neliniștit la aurora boreală.

— Luați-vă armele! În rînd aliniați! Urmați-mă! ordonă el scurt.

Două săptămîni mai tîrziu, dimineața devreme, sîntem în căutarea unui locșor liniștit, pe unde să ne putem întoarce la liniile noastre.

Bătrînul e de părere că ne aflăm la capătul nordic al frontului Sala.

Un soldat rus de la aprovizionare ne pică direct în brațe. Porta a fost, bineînțeles, acela care a simțit mirosul de cafea, cu mult înainte să-l fi auzit pe soldat. Vine, cîntînd încetișor, de peste deal, cu un bidon de cafea în spate. Cînd ne vede, e aproape paralizat de spaimă și trebuie să-l scuturăm strașnic ca să-l facem să-și vină în fire.

Începe să plîngă și să spună că războiul ăsta e cea mai afurisită chestie în care a nimerit vreodată.

— Ei hai, nu mai plînge, căcărează mică ce ești, îl ogoiește Porta pe nefericitul rus. Dacă e bună cafeaua, nu-ți facem nici un rău!

Puțin mai tîrziu, ne spune că e din Tiflis, unde toată lumea ține cu nemții și ne destăinuie că și el a avut dintotdeauna o adevărată slăbiciune pentru germani.

Mergem la adăpost printre brazi și ne înfruptăm din cafeaua lui, care e într-adevăr bună.

— Ca să vezi! Megieșii beau cafea! zice Porta, trăgînd un vînt tunător. Și eu care credeam că se țin numai cu ceai și magiun!

— Da, da, înveți o groază de chestii în războaiele astea mondiale, zice Micuțul sfătos, suflînd în gamelă.

— Tacă-vă gura, șuieră Bătrînul. Trăncăniți deajuns de tare ca să-i treziți și pe cei Șapte Adormiți!

O bubuitură se aude dinspre latura îndepărtată a pădurii.

— Drace! strigă Micuțul, aruncîndu-se cu fața la pămînt.

În minutul următor pădurea e toată un vuiet și un trosnet imens și cîțiva copaci vin plutind prin aer ca niște gigantice lănci.

Ne schimbăm într-o clipită. Nepăsarea noastră s-a dus. Fețele ne sînt încordate.

Răsar dintre copaci, de peste dealurile arcuite, înaintînd fără grijă, aproape siguri că nimic rău nu li se poate întîmpla aici.

Artileria lor bubuie din nou și auzim șuierul prelung și grăbit al proiectilelor care se îndreaptă către pozițiile finlandeze.

— Gata, șoptește Bătrînul cu înfrigurare. Trebuie să-i secerăm dintr-o singură rafală lungă!

Țintesc cu mitraliera ușoară în grosul lor.

Bătrînul își lasă brațul în jos, semn să deschidem focul. Toate armele automate urlă într-o singură salvă prelunga, al cărei ecou se întoarce, de departe, dintre copaci.

Cîțiva dintre ei reușesc să ajungă la șanțul cel lung din zăpadă, dar majoritatea rămîn zăcînd nemișcați pe cărare.

— Tranșeea! strigă Gregor cu furie. Trageți înăuntru, ciuruiți-i fundul! Diavolii ăia stau acolo și abia așteaptă să fie împușcați!

„Cățeaua” latră, sfîrtecînd șanțul în lung, de la un capăt la altul. Nemișcare totală.

În timpul canonadei soldatul de la aprovizionare a dispărut.

— Paștele mă-sii! înjură Bătrînul. Dacă ajunge la ai lui și dă alarma, o să ne trezim cu toată Divizia 238 Infanterie în spinare!

— Atunci o să-i dăm și noi cu cracii-n sus, se grozăvește Micuțul.

— Ba pe dracu’, mînie Bătrînul.

O salvă de proiectile cade în partea noastră a liniei frontului. Copacii zboară spre ceruri ca niște săgeți gigantice trase dintr-un arc pe măsură. Ici și colo pădurea începe să ardă.

— Hai s-o-ntindem de-aici, zice Heide neliniștit, uitîndu-se cu nervozitate în jur. Cînd găozaru’ ăla de soldat o să dea alarma, o să fie iadu’ pe pămînt! Hai să încercăm o ieșire forțată! E singura noastră șansă!

— N-ai decît să ieși tu, de unu’ singur, maimuțoi umflat cu pompa, strigă Porta cu răutate. Ești atît de bou încît nici acu’ n-ai băgat de seamă că sînt sîrme și curse de lup peste tot!

— Curse de lup? bîlbîie Heide, speriat, ridicînd grijuliu picioarele, de parcă ar sta deja pe una din acele drăcești invenții.

— Da, curse de lup, rînjește Porta sarcastic, și dacă pun laba pe noi o să ne bage într-una d-asta, ca să se poată bucura în voie de înălțătoarea priveliște a zvîrcolirilor noastre, înfipți în țepușe!

— Iar unui subofițer nazist umflat în pene ca tine, zice Micuțul cu un rînjet batjocoritor, întîi o să-i reteze ciucurelul și o să-l trimită la Muzeul de Zoologie din Moscova, ca să poată să rîdă toată lumea de ce mini-puțe au naziștii!

Heide e prea șocat ca să răspundă.

Două mile mai încolo dăm peste niște polițiști militari ruși care stau la pîndă printre brazi. Totul se petrece atît de repede că nu realizăm ce s-a întîmplat decît cînd acțiunea s-a sfîrșit.

Pistoalele automate latră și baionete scînteiază în lumina crepusculară. Îi tîrîm pe polițiști la o parte din drum, ca să nu fie găsiți imediat.

Tirul de artilerie din ambele părți se stinge și o tăcere stranie, amenințătoare, coboară peste pădurea imensă.

Renul lui Porta a dispărut. În ciuda protestelor Bătrînului, ne întoarcem să-l căutăm.

Îl găsește Micuțul, după niște copaci, unde s-a retras ca să moară. Are grumazul sfîșiat pe toată lungimea de un glonte exploziv.

Copleșit, Porta se aruncă pe jos, lîngă el. Renul îl privește cu ochi blînzi și triști și aproape că ne dau lacrimile.

Gregor scoate o fiolă de morfină și pregătește un ac.

— E ultima, zice el, dar de ce să sufere el fiindcă noi, tîmpiții de oameni, vrem să ne zburăm creierii unii altora?

Puțin după asta, renul moare. Îl îngropăm, ca să nu-l găsească lupii chiar imediat.

Deodată Micuțul sare în sus și ciulește urechea.

— Cîini! zice. Afurisiții de cîini!

— Ești sigur? întreabă Bătrînul cu îndoială.

— Mie-n sută, susține Micuțul. Da' chiar nu-i auziți, ce dracu'?! I-o haită-ntreagă, ș-încă d-aia mari!

Trec cîteva minute pînă reușim și noi ceilalți, să auzim un lătrat gros, continuu.

— Cîini de război, șoptește Gregor, cu nervozitate. O să ne facă bucățele dacă ajung prin preajmă!

— Domnii dulăi împuțiți sînt rugați să-ncerce a se apropia de „al dumneavoastră sincer”, rînjește Micuțul, diabolic. Să fiu al dracu' de nu le smulg cozile alea scîrboase din gaura curului, de n-o să mai știe ce-i aia dulău de război!

— Așteaptă pînă dai ochii cu ei, zice Gregor cu spaimă în glas. Un tigru înfometat e mîță blîndă pe lîngă ei!

— Ce dracu' facem? întreabă Barcelona, potrivindu-și bandajul gros, care-i acoperă toată fața.

— Să mergem spre sud, sugerează Heide. Nu se așteaptă să apărem în partea aia, și în pădure ai mai multă acoperire.

— Nu împotriva cîinilor de război siberieni, zice Bătrînul, verificînd magazia pistolului său mitralieră.

— Păi să vorbim cu ei rusește, sugerează Micuțul, și atunci jigodiile astea comuniste o să creadă că sîntem pretenari! Cu țoalele astea de le-avem pe noi arătăm taman ca megieșii dă dincolo!

— Nu poți păcăli un cîine de război, zice Bătrînul cu convingere. Au primit atîtea bice pe spinare, de cîte ori greșeau, încît pur și simplu nu fac greșeli!

— Mie unu' mi s-a făcut dor de casă, zice Porta, începînd să alerge prin pădure, spre vest.

— Da, așa e, în direcția aia, strigă Bătrînul încruntat, înainte și țineți-o drept! Răspîndiți-vă, acoperiți-vă unul pe celălalt și pregătiți-vă baionetele! Țineți lama cu vîrful în sus cînd îi vedeți că apar! În felul ăsta or să se spintece singuri cînd o să sară la voi!

Urlînd și tropăind, ne tăiem drum prin tufărișul des, trecem alergînd peste un pîrîu înghețat și ajungem la loc deschis.

În spatele nostru se aude un lătrat gutural, și un pistol mitralieră răscolește zăpada pe lîngă noi, dar copacii ne acoperă bine. E greu să lovești o țintă mișcătoare prin pădure.

Precum un buldozer, îmi fac loc voinicește prin tufăriș.

Un țipăt ascuțit, care se transformă în horcăit agonic, se aude în spatele meu.

— Ce-a fost asta? întreb speriat.

— *Feldwebel*-ul Phil, răspunde Gregor. Se pare că părul și casca i-au zburat în aer, amîndouă deodată!

Ajunși printre copaci, ne aruncăm pe burtă, la adăpost. Ne reîncărcăm rapid armele automate. Întinși la pămînt, așteptăm în tăcere.

Înaintează spre noi și se încurajează unul pe altul cu strigăte lungi, pătrunzătoare.

Bătrînul îi lasă să se apropie, apoi își coboară brațul. De la mică distanță, automatul e o armă teribilă. Trebuie doar să fii atent să nu-ți lovești propriii camarazi.

Violentul foc automat îi paralizează pentru un moment și pînă să-și vină în fire sînt doborîți în zăpadă.

Dezlănțuiți, ne repezim la ei, peste ei, lovindu-i cu picioarele, izbindu-le boturile cu paturile armelor.

Caporalul finlandez cade chiar în fața mea. N-am timp să văd dacă e mort sau chiar rănit. Acum sîntem atît de aproape de liniile noastre încît nimeni nu vrea să se lase ucis ajutînd un camarad rănit.

Trei uriași cîini lupi siberieni vin în salturi dinspre pădure. Primul sare la Barcelona, dar acesta reușește să se răsucească și să-l termine cu automatul.

Ceilalți doi par să lucreze împreună. Se duc drept spre Bătrînul, care cade peste o buturugă și scapă arma din mîini. Îngrozit, ridică brațele, în încercarea de a se apăra de animalele ucigașe.

Gregor ucide unul din cîini cu un foc de pistol. Nu putem folosi automatele fiindcă l-am omorî pe Bătrîn. Automatele trag îngrozitor de răsfirat.

Ultimul cîine cade mort peste Bătrîn, cu pumnalul maur al Legionarului înfipt în spate. Chiar pe moarte fiind, clănțăne din colți spre gîtul Bătrînului.

— Isuse și Sfîntă Fecioară, geme Porta, cînd alt lătrat aude în pădure și o duzină de dulăi fioroși, însetați de sînge, năvălesc în porțiunea defrișată.

Westphalianul cade, zbierînd și dînd din picioare, cu doi dulăi spumegînd peste el. În cîteva secunde n-a mai rămas decît o grămăjoară de zdrențe însîngerate. O salvă de automat ucide cele două animale cînd acestea privesc în sus, cu fălcile scăldate în sînge, de pe movilița de oase și carne însîngerată care cu doar o clipă în urmă fusese o ființă umană vie.

Un dulău masiv, cenușiu, ca o fantomă, vine drept spre mine. Mă arunc instinctiv la pămînt. Monstrul planează pe deasupra capului meu și se rostogolește în zăpadă.

Heide îl agață în aer cu baioneta pe unul din ei, spintecîndu-i burta.

Cîinele care m-a atacat se pregătește pentru un nou asalt. Timp de cîteva secunde mă holbez, hipnotizat, la caninii lui galbeni uriași, dezgoliți într-un rînjet demonic.

Golesc în disperare toată magazia de cartușe în el. Explozia îl aruncă pe spate și literalmente îi face blana panglicuțe.

Micuțul prinde unul din cîinii uriași la jumătatea traiectoriei prin aer, îi retează capul și i-l aruncă următorului atacator. Îl prinde și pe acesta, de coadă, și îl învîrte cu furie pe deasupra capului. E greu de spus cine face mai mult zgomot: dulăul sau Micuțul, dar cîinele zboară înapoi în direcția de unde a venit, fără coadă—pe care Micuțul o ține acum în mînă.

Acum n-au mai rămas decît doi cîini. Aceștia se opresc în mijlocul atacului, la cîțiva metri de Micuțul, și o tulesc scheunînd înapoi spre pădure, cu Micuțul în urma lor, alergînd și urlînd cît îl țin bojocii.

Chiar înainte să ajungă la pădure, Micuțul îl apucă pe cel mai rămas în urmă de grumaz, îl săltă de parcă ar fi un biet cățeluș, nu ditai dulăul siberian, și se întoarce în pas alergător, trăgînd cîinele după el ca pe un sac.

— Împușcă imediat potaia asta afurisită, strigă Heide cu furie, ridicînd automatul și țintind cu el spre cîine.

— Împușcă-l, rînjește Micuțul amenințător, și-ți zbor urgent creierii ăia de nazist păduchios! Îl iau cu mine acasă și-o să-l învăț să curețe gara David de labagii!

Mîngîie cîinele, care mîrîie, stînd nehotărît în zăpadă și arătîndu-și colții.

— Vii cu mine la Hamburg să fiu ș-al dracu' dacă nu, și-o să-l muști zdravăn de cur pe *Superintendant* Otto Nass! *Panimaiu*, *ciornii trohort*?[12]

— Nu-ți dau voie să iei blestematul ăsta de cîine cu tine, decide

[12] *(rus.)* Înțelegi, diavol negru? *(n. trad.)*

scurt Bătrînul, cu automatul pregătit, îndreptat spre dulăul care mîrîie arătîndu-și colții.

— Mă doare-n cot! țipă Micuțul, cu încăpățînare, trăgînd cîinele aproape de el. Frankenstein, că așa-l cheamă, e de-acum membru al armatei germane lărgite! O să depună jurămîntu' deîndată ce-ajungem acasă!

— Dă-i drumul, ordonă Bătrînul, lasă-l să se întoarcă la ai lui!

— Ba rămîne aici, țipă Micuțul, încăpățînat.

— Crucea mă-sii, tu nu vezi ce mutră haină are nemernicu' ăsta, zice Porta. Cînd nu te-aștepți o să-ți sfîșie curul!

— Poți să-l mîngîi, dacă vrei, propune Micuțul, generos. N-o să se-atingă de nici un prieten de-al meu! Ce zici, îți place de el?

— Mda, dacă mă uit bine, chiar îmi place, zice Porta, nu foarte convins. Da' nu e ce-aș numi eu „cățel de salon".

— Sînteți nebuni, nebuni de legat, se dădu bătut Bătrînul. Mereu remorcați după voi animale. Dar cu cîinele ăsta siberian gata, am ajuns la limită, să fie clar! Blestematul abia așteaptă ocazia să ne mănînce pe toți!

Tăcerea e brusc spulberată de tiruri prelungite în spatele nostru. Sînt soldații însoțitori ai cîinilor, care ne-au ajuns din urmă și acum turbează de furie la vederea animalelor moarte. Ignorînd total tirul nostru defensiv, se năpustesc urlînd, hotărîți să-și răzbune cîinii. Doar cîțiva supraviețuiesc atacului.

Din liniile germano-finlandeze pornesc în aer rachete de toate culorile. Evident, au fost sesizați de tirurile violente dinspre partea rusească.

Bătrînul desface pistolul de semnalizare și introduce un cartuș. Racheta se înalță în văzduh și se deschide într-o stea cu cinci colțuri, care coboară lent și se stinge deasupra pădurii.

— Am ajuns, șoptește Bătrînul obosit.

Ne poticnim și bîjbîim, urmîndu-ne drumul peste terenul greu, cu armele pregătite și simțurile treze. Ultima și cea mai scurtă distanță e adesea și cea mai periculoasă.

Cad de-a berbeleacul într-o tranșee de comunicații și îmi dizloc umărul din încheietură. În ciuda durerii, apuc imediat automatul. S-a mai întîmplat cu unii, să dea buzna fericiți..., într-o tranșee dușmană.

Grupa se amestecă cu compania de geniști finlandezi. Ofițerul comandant, un locotenent tînăr, cu părul lins și crucea Mannerheim agățată la gît, ne întîmpină cordial și împarte în jur țigări din rezerva sa personală. Un locotenent bărbos și murdar, care arată de cincizeci de ani dar probabil nu are încă douăzeci, scoate la iveală votcă și bere.

Abia ne-am așezat și se aude un șuierat și un tunet în aer, apoi întreaga poziție se leagănă de parcă a fost lovită de un cutremur violent.

— Răzbunătorii, zîmbește cavalerul ordinului Mannerheim, trecîndu-i sticla de votcă Bătrînului. Se putea să scape ei ocazia! Aruncă cu de toate în noi, mai puțin cazanul de bucătărie, de fiecare dată cînd o bandă de partizani ajunge la noi.

Sîntem deja adormiți cînd ajungem la locurile noastre, în zona din ariergardă. Cineva spune ceva despre sauna care e pregătită, pentru noi, dar nici nu ne pasă. Nu mai avem decît o singură dorință, să ni se dea voie să dormim.

Tîrziu de tot, a doua zi, ne ridicăm din nou pe bietele noastre picioare epuizate. Am dormit atît de adînc încît nici n-am auzit atacul aerian care a lăsat jumătate din sat în ruine.

Porta gătește piure de cartofi cu cubulețe de carne de porc. Avem și unt topit. Nu e chiar unt adevărat și margarina e rîncedă, dar nici că ne pasă. Mîncăm de parcă ne-am pregăti pentru foametea de șapte ani.

Zgomotul tunurilor e doar un foșnet stins în depărtare.

— Asta zic și eu viață, zice Porta, întinzîndu-se leneș.

Are stomacul bombat de parcă ar fi gravid în luna a noua și îl plictisește teribil faptul că nu mai poate băga în el nici o înghițitură. Pentru una din rarele dăți în viața lui, e plin ochi. Plin de nu mai încape nici o picătură.

— Vrea cineva cafea? întrebă Porta, ridicîndu-se în picioare.

Tocmai cînd e gata cafeaua, și ne relaxăm cu toții la lumina lumînărilor Hindenburg, cînd intră pe ușă, într-un vîrtej de zăpadă, *Hauptfeldwebel*-ul Hofmann.

— Pe toți dracii, că frig mai e, zice el suflînd în pumni. Aveți o cană de cafea și pentru mine?

Soarbe de două ori și înjură, fiindcă și-a fript limba. Se uită la noi, la fiecare pe rînd, timp de cîteva clipe. Mai soarbe o dată, apoi trage o foaie de hîrtie din manșetă și i-o întinde Bătrînului.

— Veți pleca în misiune peste două ore! Veți avea acoperire de artilerie cînd veți trece dincolo!

Orice conversație a încetat. Simțim că parcă îngerul morții tocmai a trecut prin cămăruța cu tavan scund. Nu ne vine să credem că am auzit bine.

Hofmann mijește ochii și ne privește. Își împinge, chipurile din întîmplare, tocul pistolului mai în față.

— Pe dracu', strigă Porta, roșu la față. Avem dreptul la opt zile de odihnă pentru o misiune de șase săptămîni!

— N-aveți nici un drept, răspunde Hofmann. Ordinul a venit de sus.

— Dar cum rămîne cu efectivul? Ne lipsesc oameni! zice Bătrînul. Dă-o dracului de treabă, nu pot trece dincolo doar cu nouă oameni! Și adjunctul meu, Barcelona Blom, e la spital, cu fața zdrobită!

— Nu-ți face probleme, răspunde sec Hofmann. Am avut noi grijă de chestia asta. Înlocuitorii sînt deja aici. O să fiți cea mai pestriță grupă care a existat vreodată. O să aveți ruși, laponi și finlandezi printre voi. Camioanele vor fi aici în două ore și, ca să nu vă obosească, vor opri chiar la ușă. *Hals und Beinbruch*![13] zice el și iese afară.

— Uite o chestie ca asta îl face pe om să se roage să ajungă olog! urlă Porta, tremurînd de furie. Abia atunci poți să fii sigur, o dată pentru totdeauna, că nu te mai trimite nimeni să bîntui ca un dobitoc, jucîndu-te de-a partizanii lu' pește prin țara lu' Papură Vodă!

— Olog! Ai căpiat? țipă Micuțul. Și p-ormă cum dracu' mai fugi, cînd apar lăbarii și polițiști la Gara David, cu pulanele și lanternele lor afurisite? Nu, țuțache! Ciung! Asta da, mai merge! Că doar nu poți da la manivelă cu automatu' dacă n-ai decît o mînă, te-ai prins?

— Ciung e mai rău, zice Gregor, ce poa' să facă un hamal doar cu o mînă?

— Să primească o pensie pentru tot restul vieții, zice Bătrînul, cu condiția să-și fi pierdut mîna aici!

— N-o să primim nici măcar un căcat, dacă pierdem războiu' ăsta, e de părere Porta, chiar de-ar fi să ne facem praf amîndouă mîinile.

Începem să ne adunăm echipamentul și abia am terminat că deja camioanele sînt la ușă.

[13] *(germ.)* Să fie cu noroc!: Literar: să ți se rupă gîtul și picioarele. *(n. trad.)*

Ninge atît de des că abia vedem în fața ochilor, dar asta o să fie în avantajul nostru cînd vom traversa linia. O noapte ca asta face sarcina observatorilor teribil de grea.

Micuțul are probleme cu cîinele lui de război, nu vrea să meargă. Mîrîie și-și arată colții. Trebuie să-l ridicăm cu forța în camion.

— Îl înțeleg de ce protestează, zice Porta, mîngîindu-l. Păi cine-a reușit să iasă din Uniunea Sovietică mai e prost să vrea să se întoarcă?

Mecanicul-șef Wolf stă rezemat de un copac și ne privește cu un rînjet larg.

— Azi noapte am visat că te-au împușcat unii de te-au desfăcut în două, strigă el către Porta, în timp ce camioanele se îndepărtează de pozițiile unității.

Îi auzim hohotele de rîs încă multă vreme după ce-a dispărut din vedere.

Camioanele se îndreaptă legănîndu-se înspre drumul către Sala. Știm ce destinație avem. Frontul arctic!

Adormim înainte să fi ajuns la linia frontului și cădem unii peste alții cînd camioanele frînează.

Cîțiva soldați din batalionul finlandez Sissi ne preiau și ne conduc mai departe. Se uită tăcuți, cum ne tîrîim peste parapetul tranșeii și printre sîrmele ghimpate.

O mitralieră latră, îndrăcită, pieziș, pe direcția noastră. O rachetă sfredelește văzduhul și cade încet la pămînt.

Așteptăm, muți ca mormîntul, pînă se stinge.

Sfîrșitul Volumului XII

Pagină intenționat goală